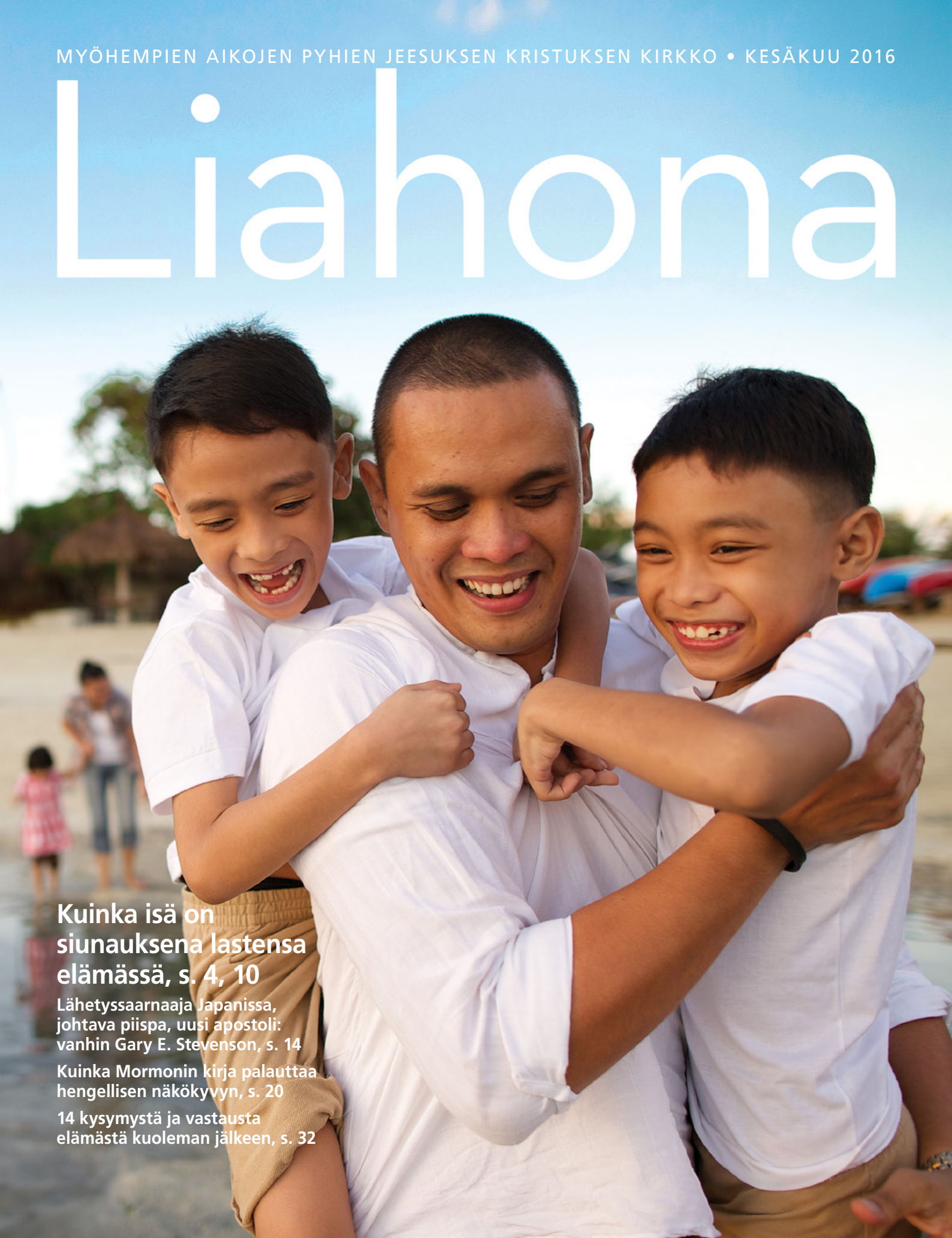

Liahona

A photograph of a man in a white shirt being embraced from behind by two young boys, also in white shirts. They are all smiling and appear to be on a beach. The background shows other people and a clear sky.

**Kuinka isä on
siunauksena lastensa
elämässä, s. 4, 10**

Lähetysaarnaaja Japanissa,
johtava piispa, uusi apostoli:
vanhin Gary E. Stevenson, s. 14

Kuinka Mormonin kirja palauttaa
hengellisen näkökyvyn, s. 20

14 kysymystä ja vastausta
elämästä kuoleman jälkeen, s. 32

"Ei heidän tule nälkä eikä jano, ei heitä ahdista helle eikä aurinko; sillä heitä ohjaa heidän armahtajansa, niin, vesilähteille hän heidät opastaa."

1. Nefi 21:10

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Isämme, opastajamme**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7** **Kotikäyntiopetus-sanoma: Tempelitoimitukset ja -liitot**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14** **Vanhin Gary E. Stevenson: Ymmärtävä sydän**
Vanhin Robert D. Hales
Vanhin Stevenson palvelee sydämellä, joka ymmärtää Hengen kehotuksia, Vapahtajan sovituksen siunauksia ja kirkon kykyä siunata avun tarpeessa olevia.
- 20** **Sokeiden silmät näkevät**
Vanhin Lynn G. Robbins
Mormonin kirja on Jeesuksen Kristuksen ja Hänen loistavan evankeliuminsa toinen silminnäkiä.

- 26** **Seitsemän herkkää ihmettä matkan varrella**
Ephrem Smith
Minun tähänastinen elinkaareni – vaatimattomasta alustani orpolapsena aina siihen, kun palvelin Herraa lähetyssaarnaajana – on ollut kerrassaan ihmeellinen.

- 28** **Tule ja seuraa minua: Opeta perusasioita kotona**
Alicia Stanton ja Natalie Campbell
Ideoita nuorille suunnattujen kuukausittaisten aiheiden opiskelemiseen yhdessä perheenä.

- 32** **Mitä me tiedämme elämästä kuoleman jälkeen?**
David A. Edwards
Palautetun evankeliumin selkeiden ja kallisarvoisten totuuksien ansiosta me voimme omalta osaltamme vastata muiden kysymyksiin kuolemanjälkeisestä elämästä.

- 36** **Sydämenmuutoksen kokeminen**
Vanhin Edward Dube
Kun tyttärenme sairastui, ymmärsin, että minun sydämeni täytyi muuttua yhtä paljon kuin Alman sydän oli muuttunut.

OSASTOT

- 8** **Mihin me uskomme: Me uskomme profeetan seuraamiseen**
- 10** **Kotimme, perheemme: Isäni rakastava esimerkki**
Julkaistaan nimettömänä
- 12** **Laulu: Tulkaa Herran luo**
Theodore E. Curtis ja Hugh W. Dougall
- 40** **Pohdintoja: Hurraa!**
G. Craig Kiser
- 41** **Palvelemme kirkossa: Ei minun vartiovuorollani!**
Brett J. Porter
- 42** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Todistuksen lausumisen mitä, miksi ja kuinka**
Presidentti Spencer W. Kimball

KANNESSA

Etukansi: valokuva Cody Bell. Etukannen sisäsivu: valokuva iStock/Thinkstock. Takakannen sisäsivu: valokuva Leslie Nilsson.

46

46 Sinnikkyys ja opetuslapsuus

Vanhin David F. Evans

Me tarvitsemme sinnikkyyttä tulaksemme Vapahtajan todelliseksi opetuslapsiksi ja saavuttaaksemme ne aidosti hyvät tavoitteet, jotka, kuten taivaallinen Isämme tietää, meidän täytyy saavuttaa valmistautuaksemme iankaikkisuuteen.

50 Lepopäivän puolustaja

Samantha McFadyen

Saimme valita: joko pelaisimme sunnuntaina ja yritäisimme voittaa valtakunnallisen mestaruuden tai luopuisimme ottehesta ja pyhittäisimme lepopäivän.

ANSIOLUETTELO

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Missä voit rukoilla?

52 Mikä on lähetyssaarnaajalle vaikeinta

Wendy Ulrich

Olet lukenut Mormonin kirjan ja julkaisua Saarnatkaa minun evankeliumiani. Mutta osaatko puhua tuntemattomille ja kohdata torjumista? Hio muutamia muitakin taitoja, joita ehdottomasti tarvitset lähetyssaarnaajana.

57 Meidän palstamme

58 Lähetyskentältä: Anova sielu

Stephen Dugdale

Hän näytti epäystävälliseltä, vaikeasti lähestyttävältä ja vähän pelottavalta. Mutta itse asiassa hän olikin vain eräs sielu, joka kaipasi iankaikkisia vastauksia.

61 Vastauksia kirkon johtajilta: Kuinka auttaa lähetyssaarnaajia

Vanhin David A. Bednar

62 Kysymys ja vastaus

Vanhempani kiroilevat, kuuntelevat koväänistä musiikkia ja katsovat sopimattomia televisio-ohjelmia. Mitä voin tehdä tunteakseni kotona Hengen läsnäolon, etenkin sunnuntaisin?

64 Kuinka olla hyvä ystävä

David Morales

Me kaikki haluamme ystäviä. Tässä on muutamia keinoja ystäväystymiseen ja myös ystäväinä olemiseen.

76

66 Rohkeita lapsia: Puolustan totuutta

Aysia Tan

68 Jordanin opiskeluystävä

Kirstin Ide

Jordan ei tiennyt, mitä tehdä ilman Mormonin kirjan opiskeluystävänsä. Mutta sitten hän sai ajatuksen!

70 Jumalan taisteluväri

Mitä voit tehdä pitääksesi henkesi turvassa ja onnellisena?

72 Vastauksia apostolilta: Mitä lupauksia me annamme kasteessa?

Vanhin Neil L. Andersen

73 Meidän sivumme

74 Mormonin kirjan sankareita: Abis oli lähetyssaarnaaja

75 Minä voin lukea Mormonin kirjaa

76 Mormonin kirjan kertomuksia: Alma opettaa rukoilemaan

79 Väriyssiivu: Osaan olla kunnioittava

52

KESÄKUU 2016, 68. VUOSIKERTA, NUMERO 6
LIAHONA 13286 130

M्योंhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: James B. Martino, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: Peter F. Evans

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Megan VerHoef Seitz

Toimittajat: Brittny Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhint: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm.

2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuan, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuun kirjoitusmerkeihin), kiribatun, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viikon kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2016 Vol. 68 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi esimerkkiä.

“Mihin me uskomme”, s. 8: Tässä artikkelissa opetetaan: “Kun tuemme profeettaa ja apostoleja, me saamme todistuksen siitä, että he ovat Jumalan palvelijoita.” Voit vahvistaa todistustasi profeetoista lukemalla tai kuuntelemalla yleiskonferenssi-puheita. Voisitte yhdessä perheenä lukea yhden presidentti Monsonin äskettäisistä puheista ja valita jonkin tietyn hänen neuvoistaan, jonka mukaan elää. Kun elätte sen mukaan, mitä profeetta on pyytänyt, yrittäkää huomata, kuinka teitä siunataan.

“Tule ja seuraa minua: Opeta perusasioita kotona”, s. 28: Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) on opettanut: “Menestyksemme yksilöinä ja kirkkona

määräytyy suureksi osaksi sen mukaan, kuinka uskollisesti me keskitymme elämään evankeliumin mukaan kotona.” Voisitte yhdessä perheenä tutkia kuukauden ajan *Tule ja seuraa minua* -aihetta. Voisitte kullakin viikolla tarkastella valitsemanne aiheen eri osa-alueita käyttäen pyhiä kirjoituksia tai muita tutkimisen apuvälineitä kuten julkaisua *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, lds.org-sivustoa, Pyhien kirjoitusten opasta ja videoita *The Life of Christ Bible Videos*. Kunkin viikon perheillä voisitte kertoa, mitä olette oppineet ja tunteneet. Voisitte tallentaa ajatuksianne ja vaikutelmianne tutkimispäiväkirjaan ja kertoa oppimastanne ystävilleenne sosiaalisessa mediassa.

LISÄÄ INTERNETISSÄ

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org. Käy katsomassa osoitteessa [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (englanniksi, espanjaksi ja portugaliksi) innoittavia sanomia, perheiltaiideoita sekä aineistoa, jota voit jakaa ystävien ja perheen kanssa.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aaronin pappuus, 41

Asenne, 52

Avioliitto, 28

Ihmeet, 26

Isä Jumala, 4

Isänä oleminen, 4, 10

Jeesus Kristus, 12, 28, 40

Kaste, 72, 73

Kunnioitus, 79

Kuuliaisuus, 8, 28, 70

Kääntymys, 36

Lepopäivä, 45, 50, 62

Liitot, 7, 28, 72

Lähetystyo, 52, 58, 61, 74

Mormonin kirja, 20, 57,

68, 74, 75

Nuoret, 41

Nöyryys, 52

Omavaraisuus, 28

Opettaminen, 28, 43

Opetuslapsuus, 46

Palveleminen, 41

Pelastussuunnitelma,

32, 58

Perhe, suku, 10, 28, 36,

43, 44, 62

Profeetat, 8, 42, 44

Raamattu, 20

Rukous, 12, 58, 61, 66, 76

Sakramentti, 40

Sinnikkyys, 46

Sovitus, 36

Tavoitteet, 46

Temppeilit, 44, 73

Temppeilyö, 7

Todistus, 80

Toimitukset, 7, 28

Usko, 36, 46, 75

Ystävyyt, 64

**Presidentti
Dieter F.
Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

Isämme, OPASTAJAMME

Oletteko koskaan avanneet jotakin pakkausta, joka on täynnä osia, ottaneet esiin kokoamisohjeet ja ajatelleet: ”Eihän näissä ole mitään järkeä?”

Parhaista aikeistamme ja itseluottamuksestamme huolimatta toisinaan poimimme esiin jonkin osan ja kysymme: ”Mihin tätä tarvitaan?” tai ”Mihin tämä kuuluu?”

Turhautumisemme kasvaa, kun katsomme pakkausta ja huomaamme vastuvapauslausekkeen, jossa sanotaan: ”Tuote vaatii kokoamista – ikäsuositus: yli 8-vuotiaille.” Koska olemme vieläkin aivan ymmällämme, tuo lauseke ei kartuta itsevarmuuttamme eikä itseluottamustamme.

Toisinaan meillä on samanlainen kokemus evankeliumin kanssa. Kun katsomme jotakin sen osa-aluetta, saatamme raapia päätämme ja miettiä, mihin sitä osa-aluetta tarvitaan. Tai kun tarkastelemme jotakin toista osa-aluetta, saatamme huomata, että vaikka olemme kovasti yrittäneet ymmärtää täysin, niin emme vain pysty tajuamaan, miksi se osa-alue on otettu mukaan.

Taivaallinen Isämme on opastajamme

Onneksi taivaallinen Isä on antanut meille suurenmoiset ohjeet siihen, kuinka rakentaa elämäämme ja koota oma paras itsemme. Ne ohjeet toimivat riippumatta iästämme tai olosuhteistamme. Hän on antanut meille evankeliumin ja Jeesuksen Kristuksen kirkon. Hän on antanut meille lunastussuunnitelman, pelastussuunnitelman, jopa onnensuunnitelman. Hän ei ole jättänyt meitä yksin elämän kaiken epävarmuuden ja kaikkien haasteiden keskelle sanoen: ”Ole hyvä. Onnea matkaan. Koeta selviytyä.”

Jos vain olemme kärsivällisiä ja katsomme nöyrin sydämin ja avoimin mielin, me huomaamme, että Jumala on antanut meille monia välineitä, joilla voimme paremmin ymmärtää Hänen perusteellisia ohjeitaan, jotta olisimme onnellisia elämässä:

- Hän on antanut meille Pyhän Hengen korvaamattoman lahjan, joka voi olla meidän henkilökohtainen, taivaallinen opastajamme, kun tutkimme Jumalan sanaa ja pyrimme saattamaan ajatuksemme ja tekemme sopusointuun Hänen sanansa kanssa.
- Hän on antanut meille ympärivuorokautisen mahdollisuuden tavoittaa Hänet uskon rukousten ja vakain aikein anomisen kautta.
- Hän on antanut meille nykyajan apostolit ja profeetat, jotka ilmoittavat Jumalan sanan meidän aikanamme ja joilla on valtuus sitoa eli sinetöidä maan päällä ja taivaassa.
- Hän on palauttanut kirkkonsa – organisaation uskoviille, jotka yhdessä auttavat toisiaan tekemään pelastuakseen työtä peläten, vavisten ja kokien ennennäkemätöntä iloa.¹
- Hän on antanut meille pyhät kirjoitukset – kirjoitetun sanansa meille.
- Hän on antanut meille lukemattomia nykyajan teknisiä työkaluja avuksemme opetuslapseuden tiellemme. Monia näistä ihmeellisistä välineistä on sivustolla lds.org.

Miksi taivaallinen Isä on antanut meille niin paljon apua? Koska Hän rakastaa meitä. Ja koska, kuten Hän on sanonut

itsestään, ”tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”².

Toisin sanoen, taivaallinen Isä on meidän Jumalamme, ja Jumala on meidän opastajamme.

Isämme taivaassa tuntee lastensa tarpeet paremmin kuin kukaan muu. Hänen työtään ja kirkkauttaan on auttaa meitä joka käännteessä antaen meidän avuksemme suurenmoisia ajallisia ja hengellisiä voimavaroja polullamme takaisin Hänen luokseen.

Jokainen isä on opastaja

Joissakin osissa maailmaa perheet ja yhteisöt osoittavat arvostusta isille kesäkuussa. Omia vanhempia on aina hyvä arvostaa ja kunnioittaa. Isä tekee paljon hyvää perheensä hyväksi, ja hänessä on monia ihailtavia

ominaisuuksia. Kaksi tärkeintä roolia, jotka isällä on lastensa elämässä, ovat hyvänä esimerkkinä oleminen ja opastajana toimiminen. Isä tekee enemmän kuin vain kertoo lapsilleen, mikä on oikein tai väärin. Hän tekee paljon enemmän kuin heittää heille käsikirjan ja odottaa heidän pärjäävän elämässään yksin.

Isä opastaa kallisarvoisia lapsiaan ja näyttää omalla hyvällä esimerkillään, kuinka elää rehellistä elämää. Isä ei jätä lapsiaan yksin vaan ryntää heidän avukseen ja auttaa heidät jaloilleen aina kun he kaatuvat. Ja toisinaan, kun viisaus siihen kehottaa, isä antaa lastensa ponnistella käsittäen, että tämä saattaa olla heille paras tapa oppia.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Voisit aloittaa pyytämällä niitä, joita opetat, ajattelemaan tilannetta, jolloin taivaallinen Isä on opastanut heitä. Sitten voisit pyytää heitä miettimään, mitä yhteistä sillä hetkellä oli sellaisen hetken kanssa, jolloin he tunsivat maallisen isänsä opastavan heitä. Kehota heitä kirjoittamaan muistiin, mitä yhtäläisyyksiä oli siinä, kuinka heitä opastettiin. Voisit antaa heille haasteen yrittää toimia kirjoittamansa mukaan pyrkiessään olemaan parempana esimerkkinä muille.

Me olemme kaikki opastajia

Aivan kuten maalliset isät opastavat omia lapsiaan, opastamisen henki on jotakin sellaista, mitä meidän tulee tarjota kaikille Jumalan lapsille riippumatta iästä, paikkakunnasta tai olosuhteista. Muistakaa, että Jumalan lapset ovat meidän veljiämme ja sisariamme. Me olemme kaikki samaa iankaikista perhettä.

Tässä mielessä olkaamme kaikki opastajia – innokkaita ojentamaan kätemme ja auttamaan toisiamme yltämään parhaimpaamme. Koska me olemme Jumalan lapsia, meillä on mahdollisuus tulla Hänen kaltaisikseen. Se, että rakastamme Jumalaa ja lähimmäisiämme, pidämme Jumalan käskyt ja noudatamme Kristuksen esimerkkiä,

ovat suora, kaita ja riemukas tie takaisin taivaallisten vanhempiemme luokse.

Jos maailmankaikkeuden Jumala välittää meistä niin paljon, että Hän on meille opastajana, niin ehkä mekin voimme auttaa lähimmäisiämme riippumatta heidän ihonväristään, rodustaan, sosioekonomisista olosuhteistaan, kielestään tai uskonnostaan. Olkaamme innoitettuja opastajia ja siunatkaamme muiden ihmisten elämää – ei vain omien lastemme vaan myös kaikkien Jumalan lasten elämää eri puolilla maailmaa. ■

VIITTEET

1. Ks. Ap. t. 13:52; Fil. 2:12.
2. Moos. 1:39.

LAPSILLE

Taivaallisen Isän apu

Koska taivaallinen Isä rakastaa meitä, Hän on antanut Kavuksemme monia apuvälineitä eli lahjoja. Yhdistä jokainen lahja alla olevaan sitä esittävään kuvaan.

Kuinka voit käyttää näitä lahjoja niin että ne siunaavat omaa elämääsi ja muita ihmisiä?

pappeuden
voima

rukous

rakkaus
muita kohtaan

pyhät
kirjoitukset

apostolit
ja profeetat

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” ymmärtäminen vahvistaa uskoasi Jumalaan ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Temppeli- toimitukset ja -liitot

Kaikkiin pelastukselle ja korotukselle välttämättömiin toimituksiin liittyy Jumalan kanssa solmittavia liittoja. ”Liittojen tekeminen ja pitäminen tarkoittaa sitä, että päätämme sitoa itsemme taivaan Isäämme ja Jeesukseen Kristukseen”, Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja, on sanonut.¹

Vanhin Neil L. Andersen kahden-toista apostolin koorumista on sanonut: ”Herra on sanonut: ’Toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima.’

Jumala antaa erityisiä siunauksia jokaiselle kelvolliselle ihmiselle, joka menee kasteelle, ottaa vastaan Pyhän Hengen ja nauttii säännöllisesti sakramentin.”²

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Kun mies ja nainen menevät temppeliin, heille kummallekin suodaan sama voima, joka on pappouden voimaa. – –

Kaikki miehet ja kaikki naiset voivat päästä osallisiksi tästä voimasta saadakseen apua elämäänsä. Kaikki, jotka ovat tehneet pyhiä liittoja Herran kanssa ja jotka pitävät nuo liitot kuniassa, ovat oikeutettuja saamaan henkilökohtaista ilmoitusta, tulemaan siunatuiksi enkelten palveluksella, olemaan yhteydessä Jumalaan, saamaan evankeliumin täyten ja lopulta perimään Jeesuksen Kristuksen kanssa kaiken, mitä Isällämme on.”³

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

1. Nefi 14:14; OL 25:13; 97:8; 109:22

VIITTEET

1. Linda K. Burton, ”Liittojen pitämisen tuoma voima, ilo ja rakkaus”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 111.
2. Neil L. Andersen, ”Voimaa pappudessa”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 92.
3. M. Russell Ballard, ”Miehet ja naiset Herran työssä”, *Liahona*, huhtikuu 2014, s. 48–49.
4. Ks. D. Todd Christofferson, ”Liittojen voima”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 19–20.

Mieti tätä

Kuinka temppelitoimitukset ja -liitot vahvistavat meitä ja antavat meille voimaa?

Usko, perhe, auttaminen

Kertomuksia elävästä elämästä

Vuonna 2007, neljä päivää Perussa tapahtuneen voimakkaan maanjäristyksen jälkeen, vanhin Marcus B. Nash seitsemänkymmenen koorumista tapasi seurakunnanjohtaja Wenceslao Conden ja tämän vaimon Pamelan. ”Vanhin Nash kysyi sisar Condelta, kuinka heidän lapsensa voivat. Sisar vastasi hymyillen, että Jumalan hyvyyden ansiosta he olivat kaikki turvassa ja hyvässä kunnossa. Vanhin Nash kysyi Conden perheen kodista.

’Se on mennyttä’, sisar vastasi yksinkertaisesti.

– – ’Ja kuitenkin’, vanhin Nash huomautti, ’hymyilet tässä puhuessamme.’

’Niin’, sisar sanoi, ’olen rukoillut, ja minulla on rauha. Meillä on kaikki, mitä tarvitsemme. Meillä on toisemme, meillä on lapsemme, meidät on sinetöity temppelissä, meillä on tämä ihana kirkko, ja meillä on Herra. Herran avulla voimme rakentaa uudelleen.’ – –

Mikä liittojen solmimisessa Jumalan kanssa ja niiden pitämisessä antaa meille voiman kulkea hymyillen vastoinkäymisten läpi, kääntää koettelemukset voitoksi?

Lähde on Jumala. Me saamme tätä voimaa Hänen kanssaan tekemistämme liitoista.”⁴

ME USKOMME PROFEETAN SEURAAMISEEN

Aivan kuten siinä alkuperäisessä kirkossa, jonka Jeesus Kristus perusti palvellessaan kuolevaisuudessa, samoin nykypäivän kirkossa ”perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja – – kulmakivenä on itse Kristus Jeesus” (Ef. 2:20). Meillä on kaksitoista apostolia sekä kirkon presidentti ja hänen neuvonantajansa, jotka ovat profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksen-saajia. Heidät on kutsuttu todistamaan Jeesuksesta Kristuksesta ja saarnaamaan Hänen evankeliumiaan kaikkialla maailmassa.

Vapahtaja valitsee profeettansa ja valmistaa heitä monien kokemusten kautta johtamaan kirkkoa. Kun kirkon jäsenet puhuvat profeetasta, he tarkoittavat kirkon presidenttiä, ainoata

henkilöä maan päällä, joka saa ilmoitusta koko kirkkoa varten.

Koska kirkon presidentti puhuu Herran puolesta (ks. OL 1:38), ei ole viisasta valikoida ja poimia hänen neuvoistaan vain niitä osia, joita haluamme noudattaa. Sen sijaan meidän tulee suhtautua hänen neuvoihinsa ja kehotuksiinsa aivan kuin olisimme saaneet ne suoraan Jeesukselta Kristukselta, ”kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa” (OL 21:5).

Kun päätämme kuunnella ja seurata profeettaa ja muita apostoleja, meitä siunataan pyrkiessämme tulemaan Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi ja meitä suojellaan maailman turvattomuudelta ja petoksilta (ks. Ef. 4:11–14).

Esimerkiksi me saamme hengellistä turvaa muuttuvien arvojen ja muuttuvan moraalien maailmassa, kun elämme niiden muuttumattomien tasovaatimusten mukaan, joita profeetta ja apostolit opettavat. Saamme myös ajallista turvaa seurattessamme profeettojen neuvoja välttää velkaa, laittaa rahaa säästöön ja varastoida ruokaa.

Kun kirkon presidentti ja apostolit antavat elämänsä Herran työhön – matkustavat ympäri maailmaa todistaen Kristuksesta, opettaen pyhiä ja valvoen maailmanlaajuisen kirkon hallintoa – Hän tukee ja siunaa heitä ja heidän perheitään. Mekin tuemme heitä, kun me rukoilemme heidän puolestaan, noudatamme heidän neuvojaan ja pyrimme saamaan Pyhän Hengen vahvistuksen heidän opettamilleen totuuksille.

Kun tuemme profeettaa ja apostoleja, me saamme todistuksen siitä, että he ovat Jumalan palvelijoita. Vaikka he eivät olekaan täydellisiä, taivaallinen Isä ei salli heidän johtaa meitä harhaan (ks. 5. Moos. 18:18–20). ■

Saat lisää tietoa profeetan seuraamisesta lukemalla kahdentoista apostolin koorumin presidentin Russell M. Nelsonin puheen ”Profeettojen hyväksyminen ja tukeminen” (*Liahona*, marraskuu 2014, s. 74–77).

JOHDATUSTA ELÄVÄLTÄ PROFEETALTA

”Jumala on puhunut jälleen, ja Hän antaa tänä aikana jatkuvasti ohjausta lapsilleen elävän profeetan kautta.

Me julistamme, että [Jumala], kuten on luvattu, on alati palvelijoidensa kanssa ja johtaa kirkkonsa asioita kaikkialla maailmassa.”

Kirkon presidenttien opetuksia:
Howard W. Hunter, 2015, s. 117.

Tässä on muutamia siunauksia, joita meille on tullut elävien profeettojen välityksellä:

Profeetta Joseph Smith (1805–1844) käänsi Mormonin kirjan ”Jumalan lahjan ja voiman avulla” (ks. Mormonin kirjan johdanto). Siitä lähtien kun se julkaistiin vuonna 1830, se on siunannut miljoonien ihmisten elämää.

Vuonna 1936 suuren lamakauden aikana presidentti Heber J. Grant (1856–1945) ilmoitti, millainen olisi kirkon huoltotyöohjelma. Nykyään tämä ohjelma auttaa kaikkiin uskontokuntiin kuuluvia ihmisiä eri puolilla maailmaa.

Huhtikuussa 1998, kun kirkolla oli 51 toiminnassa olevaa temppeliä, presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) ilmoitti ohjelmasta, jossa rakennettaisiin monia pieniä temppeleitä. Nykyään nämä temppelit siunaavat yhä useampia kirkon jäseniä eri puolilla maailmaa.

Vuonna 1915 presidentti Joseph F. Smith (1838–1918) ja hänen neuvonantajansa kehittivät kirkon jäseniä aloittamaan perheillan pitämisen. Perheet saavat yhä satona niitä suurenmoisia siunauksia, joita profeetat lupasivat siitä koituvan.

Vuonna 2012 presidentti Thomas S. Monson ilmoitti, että lähetystyöpalvelun ikärajoja madalletaan – miehillä 18 vuoteen ja naisilla 19 vuoteen. Tuhannet perheet ja lähetysaarnajat ovat saaneet siunauksia lähetysaarnajien määrän laajennuttua.

ISÄNI RAKASTAVA ESIMERKKI

Julkaistaan nimettömänä

Isäni näytti minulle, kuinka rakastaa harhaan kulkeneita lapsiani.

Liityin kirkkoon otettuani vastaan kahden ystäväni kutsun osallistua seminaariin. Vanhempani tukivat aina päätöstäni mennä kasteelle, palvella lähetystyössä ja solmia avioliitto tempelissä. Muistan kuitenkin sen tuskan, jota tunsin (ja jota oletin myös vanhempieni kokevan) tietäessäni heidän odottavan ystävällisesti Utahin Provon tempelin odotushuoneessa sillä aikaa kun morsiameni ja minä olimme sinetöitävinä.

Myöhemmin saimme neljä lasta, ja muistan sen ilon, joka tuli tiedosta, että jokainen heistä oli sinetöity meihin, koska he olivat syntyneet liitossa. Lapsemme olivat vanhempieni ensimmäisiä lastenlapsia, ja vaikka vanhempani ja sisarukseni eivät koskaan liittyneetkään kirkkoon, heistä tuli hyvin läheisiä jokaiselle lapsellemme. Monia vuosia asuimme lähellä toisiamme, ja vanhempani saivat nähdä, kun lapsemme osallistuivat koulun ja nuorten urheilutapahtumiin. He olivat mukana jokaisen lapsemme kastetilaisuudessa.

Siinä vaiheessa kun lapsemme tulivat teini-ikään, perheemme oli työtehtävieni vuoksi kuitenkin muuttanut

toiseen osavaltioon. Mutta niidenkin vuosien aikana vanhempani pysyivät läheisinä lapsillemme vierailujen ja lukuisten kirjeiden ansiosta.

Kun vanhempani tulivat keski-ikään, äidillä todettiin varhain puhjennut Alzheimerin tauti. Isä päätti uskollisesti toimia hänen hoitajanaan,

vaikka äidin tila vaati kokoaikaista huolenpitoa. Näinä myöhempinäkin vuosina isä piti minuun yhteyttä viikoittain – ja toisinaan päivittäin – puhelimitse ja kirjeitse. Minulla oli aina ollut läheinen suhde molempiin vanhempiini, mutta isän viimeisten 10 vuoden aikana meistä tuli erityisen

*Niiden vuosien aikana vanhempani
pysyivät läheisinä lapsillemme
vierailujen ja lukuisten kirjeiden
ansiosta.*

läheisiä. Käsitin silloin myös sen, että hän onnistui yhtä lailla pysymään samalla tavoin läheisenä kolmeen sisarukseeni – huolimatta siitä, miten erilaisista asioista olemme olleet kiinnostuneita ja miten erilaisen uskonnon olemme varttuneet.

Vanhempani ja meidän perheemme asuivat niinä viimeisinä vuosina Yhdysvaltain vastakkaisilla rannikoilla, ja vanhempani tekivät kaksi vierailua mantereen poikki, vaikka äidin Alzheimerin tauti oli edennyt siihen vaiheeseen, jossa hänen avustamisensa pitkällä lennolla oli isälle erittäin vaikeaa.

Näihin samoihin aikoihin kaikki lapsemme lakkasivat yksitellen käymästä kirkossa. Kaksi poistatti lopulta nimensä kirkon aikakirjoista. Tämä on tietenkin ollut koettelemuksena vaimoni ja minun elämässä. Ja vaikkei isä ollut myöhempien aikojen pyhä, niin lastemme valinnat tuottivat tuskaa ja hämmennystä myös hänelle. Hän oli sisimmässään uskonnollinen, ja niinä vuosina hän rukoili meidän kanssamme heidän puolestaan.

Isälläni todettiin syöpä, ja vuonna 2005 hän menehtyi. Äiti kuoli kolme vuotta myöhemmin. Vaimoni ja minä riemuitsimme toimiessamme heidän sijaisinaan temppelitoimituksissa heidän kuolemansa jälkeen.

Olen kauan rukoillut ymmärtääkseni, kuinka parhaiten suhtautua lapsiimme nyt kun he ovat aikuisia ja joillakuilla heistä on oma puoliso ja lapsia eikä kukaan heistä kuulu kirkkoomme. Tunnetasolla meillä on läheiset suhteet kaikkiin neljään lapseemme, ja olemme kiitollisia siitä, että he ovat usein meihin yhteydessä rakkautta osoittaen.

Lopulta sain hyvin selkeän vastauksen siihen, kuinka minun tulee

käyttäytyä – mahdollisesti koko loppuelämäni – näiden aikuisten lasten suhteen. Minun täytyy toimia samoin kuin isäni oli toiminut minun kanssani. Huolimatta siitä, miten eri tavalla me elimme ja miten erilaiset uskonnolliset näkemykset meillä oli, isäni lähestyi minua päättäväisesti isänä ja ystävänä, kun tunsin tuskaa nähdesäni lasteni valitsevan erilaisen elämäntavan ja erilaiset uskonkäsitkset kuin itselläni. Ymmärsin, että minun täytyy noudattaa isäni antamaa esimerkkiä. Hän opetti minulle, kuinka kohdella toiseen uskoon kuuluvia lapsia: rakastaa heitä täysin, kuten Vapahtaja rakastaisi. ■

Tulkaa Herran luo

Ajatuksella ♩ = 80-92

Sanat: Theodore E. Curtis

Sävel: Hugh W. Dougall

1. Yön hal - ki kul - jen hil - jai - sen,
2. Toi - vee - ni har - taan lau - sun kun,
3. Ja vaik - ka min - ne tie - ni vie

Ja au - ti - us on lo - pu - ton.
Ei liek - ki - nä käy il - mes - tys,
Tai uh - ka min - kä - lai - nen lie,

Käyn yk - sin al - la täh - ti - en,
Vaan vir - taa hil - jaa sie - lu - hun
Hän tur - va - ni on ai - no - a,

Mutt tie - dän: läs - nä Her - ra on.
Toi - vee - ni run - sas täyt - ty - mys.
Hän vi - hol - lis - ten voit - ta - ja.

Ru - koil - len maa - han pol - vis - tun.
 Kun jos - kus myrs - ky rai - vo - aa,
 On Hä - nen luo - naan loh - du - tus,

Vaikk ää - ne - tön on vas - ta - us,
 En kät - tä näe, mi kan - nat - taa,
 On ek - sy - neel - le ar - mah - dus.

Taak - ka - ni kaik - ki häl - ve - nee.
 Mutt tuu - let ra - jut tau - ko - aa,
 Hän le - von vä - sy - neel - le suo.

Taas sy - dän or - po rie - mui - see.
 Kun Hän - tä pyy - dän aut - ta - maan.
 Oi tul - kaa, tul - kaa Her - ran luo.

Vanhin Gary E. Stevenson

YMMÄRTÄVÄ SYDÄN

Vanhin Robert D. Hales

kahdentoista apostolin koorumista

Kun Gary Stevenson oli noin yksitoista-vuotias, hänen isänsä vei hänet retkelle metsään. ”Hyppelin isän edellä kiveltä toiselle”, hän muistelee. ”Aioin kiivetä suurelle kivelle ja katsella sieltä näköalaa. Kun olin kapuamassa lohkareen harjalle, isä tarttui minua vyöstä ja veti minut alas.

’Mitä nyt?’ kysyin, ja hän vastasi: ’Älä kiipeä tuolle kivelle. Pysytellään vain polulla.’ Hetkeä myöhemmin, kun olimme nousseet polkua pitkin korkeammalle, katsoimme alaspäin ja huomasimme kalkkarokäärmeen paistattelemassa auringossa lohkareen päällä.

’Siksi vedin sinut pois’, isä selitti.

Kun myöhemmin ajoimme kotia kohti, tiesin isän odottavan kysymystäni: ’Mistä tiesit, että käärme oli siellä?’ Hän sanoi: ’Haluan opettaa sinulle jotakin Pyhästä Hengestä.’ Meillä oli improvisoitu oppiaihe siitä, millaisia tehtäviä Pyhällä Hengellä voi olla elämässämme: suojelija, lohduttaja ja todistaja. ’Tässä tapauksessa’, isä sanoi, ’Pyhä Henki suojeli sinua minun kauttani. Hän kehotti minua vetämään sinut pois.’”

Tämä yksinkertainen kokemus auttoi vanhin Stevensonia ymmärtämään, että silloin, kun saa Pyhän Hengen kehoituksia, ne tulee ottaa vastaan ja niiden mukaan pitää toimia. Se oli yksi monista asioista, jotka hän oppi isältään.

Suurenmoinen äiti, suurenmoiset opastajat

Vanhin Stevensonin mukaan hänen äitinsä oli esimerkki puhtaasta hyvyydestä: ”Hänen odotuksensa motivoivat minua. Punnitsin lähes jokaista tekoani ajatellen: ’En halua tuottaa pettymystä äidille.’”

Hänen vanhempansa vahvistivat yhteistyössä evankeliumin periaatteita perheilloissa ja muissa perheen toiminnoissa ja tilaisuuksissa. ”He perustivat kotimme evankeliumin opetukselle. Se oli elämämme perusta”, hän sanoo.

Myös muut merkittävät opastajat ohjasivat häntä. ”Muistan, että jossakin varhaisessa johtavan auktoriteetin koulutuksessani presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa,

Gary Stevenson varttui Cachen piirikunnassa Loganin temppelin lähistöllä Utahissa Yhdysvalloissa. Hän oppi paljon isänsä ja äitinsä opetuksista. Hänen isänsä opetti häntä seuraamaan Pyhää Henkeä, ja hänen äitinsä kannusti häntä valitsemaan oikein. Teini-iässä hän oppi arvostamaan pappeuskoorumiensa toveruutta ja palvelua, mikä osaltaan valmisti häntä nykyiseen palvelutehtävään kahdentoista apostolin koorumissa.

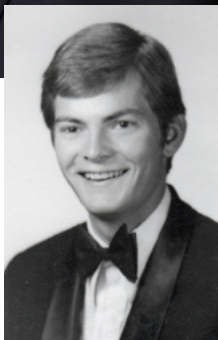

ehdotti, että tekisimme 20 nimen luettelon ihmisistä, joilla on ollut myönteinen vaikutus elämäämme. Luulenpa, että kaikki voisivat hyötyä tuollaisen harjoituksen tekemisestä. Oli innoittavaa ajatella kaikkia niitä hyviä miehiä ja naisia, jotka ovat auttaneet minua, erityisesti nuoruudessani.”

Perheen ja ystävien vahvistama

Gary Evan Stevenson syntyi 6. elokuuta 1955 ja varttui Loganissa Utahissa Yhdysvalloissa. Hänen vanhemmillaan Evan ja Jean Hall Stevensonilla oli neljä lasta. Gary oli lapsista toiseksi vanhin ja vanhin poika.

”Minulla oli läheinen suhde veljeni ja siskojeni kanssa. Vanhempi sisareni Debbie odotti minun tekevän sen, mikä on oikein. Nuoremmat sisarukseni Merilee ja Doug odottivat minun olevan esimerkkinä. Me kaikki tunsimme velvollisuudeksemme elää vanhurskaasti ja osallistua kirkon kokouksiin ja toimintaan.” Myös hänen sukulaisensa pitivät odotukset korkealla: ”Esimerkiksi, kun vanhin serkkuni lähti lähetystyöhön, hän kirjoitti nimensä kahden

dollarin seteliin ja antoi sen seuraavalle serkulle, joka valmistautui palvelemaan lähetystyössä. Tuo kahden dollarin seteli kulki näin serkulta serkulle – kaikille 16:lle, jotka palvelivat lähetystyössä eri puolilla maailmaa – muistuttaen jokaista siitä, että olimme yhtä Herran palvelemisessä.”

Pappeudenhaltijatovereilla oli myös hyvä vaikutus häneen. ”Opin varhain elämässäni, mitä tarkoittaa se, että kuuluu koorumiin, ei pelkästään sunnuntaisin vaan myös naapurustossa ja koulussa”, hän kertoo. ”Se antoi minulle tunteen identiteetistä, yhteenkuuluvuudesta, veljeydestä sekä palvelemisesta.” Hän muistaa erityisesti olleensa yhden kooruminsa jäsenen mukana keräämässä paastouhreja eräältä seurakunnan sisarelta, joka oli sokea,

Vanhin Stevenson palveli kokoaikaisessa lähetystyössä Japanissa (alla oikealla) ja oppi rakastamaan Aasiaa ja sen kansoja. Palattuaan kotiin hän tapasi tulevan vaimonsa instituuttiluokassa, johon he molemmat osallistuivat. Heidät vihittiin Idaho Fallsin temppelissä Idahossa, ja heillä on neljä poikaa: Craig, Bryan, Brett ja Kyle. Vanhin Stevensonin silmät kirkastuvat hänen puhuessa vaimostaan, "elämänsä päivänpaisteesta".

vähävarainen eikä pystynyt tulemaan kirkkoon. "Olosuhteistaan huolimatta tuolta sisarelta löytyi aina viisi- tai kymmensenttinen paastouhriksi", hän muistelee.

Lahja, jonka eteen on tehtävä työtä

Kun vanhin Stevenson oli suorittanut lukion ja opiskellut vähän aikaa Utahin osavaltiossa yliopistossa, hänet kutsuttiin palvelemaan lähetystyöhön Fukuokan lähetyskentälle Japaniin. "Olin huolissani japanin kielen opiskelusta. Ja huoleni kasvoi entisestään lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa. Mutta kuitenkin noin kuuden viikon kuluttua, hartaiden rukousten ja ahkeran opiskelun ansiosta, koin rauhan tunteen siitä, että Herra siunaisi minua niin että oppisin japania, mutta minun täytyisi tehdä ahkerasti töitä. Opin silloin, että kielillä puhumisen lahja on samanlainen kuin usko ja teot sekä muut evankeliumin periaatteet.

Siunauksen saa tehtyään kaiken voitavansa."

Lähetystyönsä jälkeen

vanhin Stevenson kiinnostui kovasti kirkon historiasta. Hän opiskeli Mormonin kirjaa ja Oppi ja liitot -kirjaa ja penkoi historiallisia päiväkirjoja ja sukuhistorioita. Häntä kiinnostivat erityisesti Joseph Smith ja tämän perhe, Whitmerin perhe, Oliver Cowdery sekä Martin Harris. Hän tutki Mormonin kirjan eri painosten kääntämistä ja julkaisemista.

Taas kerran hän oppi, että usko ja ahkera työ kulkevat käsi kädessä. "Jokainen vastaus jokaiseen evankeliumin kysymykseen ei tule heti", hän neuvoo. "Herra odottaa, että me luumme, tutkimme, pohdimme ja rukouilemme. Ja kun me teemme sen uskoen ja vanhurskaasti haluten, ajan myötä saamme suloisen todistuksen."

Vuosien varrella hän on tuntenut olevansa erityisen siunattu silloin, kun hänet on kutsuttu opettamaan nuorten pyhäkoulussa, Evankeliumin oppi -luokassa ja Nuorten Miesten luokassa. Näiden tehtävien ansiosta hän on saanut todistaa syvistä tuntemuksistaan pyhien kirjoitusten totuudesta, vakaumuksesta, joka on tulosta vuosien opiskelusta.

Palattuaan Utahin osavaltiossa yliopistoon vanhin Stevenson jatkoi liiketalouden ja markkinoinnin opintojaan. Hän vietti pitkiä aikoja kirjastossa. "Aina astuessani sisään minua tervehti kyltti – –, jossa luki: 'Kaikella muulla hankkimallasi hanki ymmärrystä' [Sananl. 4:7, vuoden 1933 suomennos]."

Tuo pyhien kirjoitusten kohta painui hänen sydämeensä, ja vuosia myöhemmin hän piti puheen tuosta aiheesta eräässä Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa.

"Sellainen ymmärrys tulee *opiskelun ja rukoilemisen keskinäisestä riippuvuudesta*", hän selitti tuossa puheessaan. "Kun me luotamme ja turvaudumme Herraan, saamme sydämeemme suuremman määrän ymmärrystä Häneltä."¹

Romanssi instituutissa

Vanhan testamentin uskontoinstituuttiluokassa vanhin Stevenson tapasi Lesa Jean Higleyn, joka oli muuttanut Kaliforniasta Idahoon ja opiskeli Utahin osavaltiossa yliopistossa. ”Opettaja pyysi Lesaa näyttelemään Eevan roolia ja minua näyttelemään Saatanaa ja houkuttelemaan häntä. Sen vuoksi kesti jonkin aikaa, että sain suostuteltua hänet lähtemään treffeille kanssani”, hän muistelee hymyillen. He seurustelivat vähän yli vuoden ajan ja solmivat sitten avioliiton Idaho Fallsin tempelissä vuonna 1979.

Vanhin Stevensonin silmät kirkastuvat hänen puhuesaan Lesasta. Hän kutsuu vaimoan elämänsä päivänpaiteeksi.² Sisar Stevenson suoritti kotitalousopettajan tutkinnon, opetti koulussa heidän avioliittonsa alkuaikoina ja lahjoitti jatkuvasti aikaansa ja kykyjään kouluille, kunnallisille ja yhteisöjen johtokunnille, organisaatioille sekä muihin pyrkimyksiin. Vanhin Stevenson kuitenkin pitää vaimonsa lahjakkuutta kotiäitinä yhtenä tämän jumalallisimmista ominaisuuksista: ”Hänellä on taito luoda evankeliumikeskeinen koti, turvallinen ja viihtyisä ympäristö, jossa Henki vallitsee.” Tämä taito yhdistettynä syvälliseen ymmärrykseen siitä, että todellinen ilo tulee muiden palvelemisesta, on siunannut hänen miehensä, heidän perheensä ja monen hänen läheisensä elämää.

Vanhin ja sisar Stevensonista tuli neljän pojan vanhempia. ”Olemme nauttineet kaikesta yhdessä vuosien saatossa”, vanhin Stevenson sanoo. ”Pojat pelasivat koripalloa, amerikkalaista jalkapalloa, baseballia ja tennistä. Me kaikki rakastamme ulkoilmaharrastuksia, kuten maastoajelua, moottori- ja kulkukailua, laskettelua, lumilautailua sekä erilaisia vesiurheilulajeja. Lesa kuitenkin sivisti poikiamme myös kulttuurianoksilla ja sai heidät nauttimaan musiikista ja taiteesta. Ja pystyäksemme palvelemaan perheenä muita, oli välttämättöntä, että hän valjasti käyttöönsä poikien ’hevosvoimat’.”

Liiketoiminnan rakentaminen

Vanhin Stevensonin ura liike-elämässä kumpusi hänen rakkaudestaan Aasian kansoja kohtaan. Kun hän palasi kotiin lähetystyöstään, hän aloitti muutaman ystävänsä kanssa lahjatavaroiden maahantuonnin Aasiasta. Se kehittyi sitten kuntoilutuotteiden myynniksi. Seuraavien kolmen vuosikymmenen aikana heidän pieni liiketoimintansa kasvoi menestyksekkääksi yritykseksi, joka työllisti yli 2 500 ihmistä.

Yksi työntekijä muistaa, mitä liikemies vanhin Stevensonin sydämessä liikkui: ”Keskustelimme eräästä vaikeasta liiketoimintapäätöksestä. Sanoin hänelle, että meidän pitää varmistua, että teemme niin kuin laki sanoo. Hän vastasi minulle, ettei riittänyt, että toimimme laillisesti vaan meidän oli myös toimittava oikein.”

”Liiketoiminnassa omaksutut hyvät periaatteet ovat hyväksi liiketoiminnalle”, vanhin Stevenson toteaa. ”Rehellisyys, kova työnteko, myötätunto, ihmisten kunnioittava kohtelu – ja samalla vastuun vaatiminen – eivät ole ohjenuoria, joista puhutaan ja joita harjoitetaan vain sunnuntaisin. Niitä tulee harjoittaa viikon jokaisena päivänä.”

Liiketoiminnan kasvaessa kasvoi myös kysyntä hänen ajastaan: ”Olin nuori piispa, minulla oli pienet lapset ja matkustin Aasiaan useita kertoja joka vuosi. Isäni lähestyi minua ja sanoi: ’Olen huomannut, että kun olet perheesi kanssa, et ole todella heidän kanssaan. Pelkäänpä sen ehkä tarkoittavan sitä, että töissä ollessasi et ole täysin keskittynyt siellä, ja piispana toimiessasi saatat olla huolissasi työstäsi tai perheestäsi. Tarvitset suurempaa tasapainoa elämääsi.’”

Tuolla neuvolla oli syvä vaikutus. Vanhin Stevenson sanoo: ”Opin, että on tärkeää pitää tasapainossa perhe, työ ja tehtävä kirkossa sekä varmistua siitä, että pitää huolta myös itsestään.”

Seitsenkymmenenä ja johtavana piispana vanhin Stevenson tunnettiin myötätunnosta, joka on lempeä kuin kirsikkapuun kukat (kirsikkankukka on kuuluisa Japanin symboli). Hän pyrki auttamaan ihmisiä sekä lähellä että kaukana ja jakoi ”Vapahtajan rakkauden parantavaa balsamia”. Apostolina hän jatkaa köyhien ja tarvitsevien auttamista, auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia (ks. OL 81:5).

Kutsuttu palvelemaan – yhä uudestaan

Eräs arvostettu liike-elämän johtaja kannusti kerran vanhin Stevensonia sanoilla: ”Opi, ansaitse ja palvele.” Vuonna 2004 tuon yhtälön ”palvele”-osuus joutui koetukselle, kun sekä vanhin Stevenson että pitkäaikainen liikekumppani Scott Watterson kutsuttiin palvelemaan lähetysjohtajina samaan aikaan. He tunsivat, että heidän piti selittää lukuisille osakkeenomistajille ja asiakkaille, miksi he jättäisivät yhtiönsä tilapäisesti. He vierailivat heidän luonaan yksitellen.

”Kun kerroimme kutsustamme ja että palvelisimme kolmen vuoden ajan saamatta palkkaa kirkolta, he kunnioittivat tuota hyväntahtoisuutta”, hän sanoo. He jättivät liiketoimintansa luotetun johtoryhmän käsiin, ja se kukoisti.

Japanissa Nagoyan lähetyskentän lähetysjohtajana vanhin Stevenson huomasi, että hänen rakkautensa Aasiaan syveni. ”Se on kuin toinen kotini”, hän sanoo. Hänen rakkautensa vaimoaan kohtaan syveni myös, kun hän seurasi, kuinka tämä omaksui paikallisen kulttuurin, auttoi muita, mukaan lukien

lähetysaarnia ja jäseniä, oppi lausumaan todistuksensa japaniksi ja jatkoi heidän kahden mukana olleen poikansa kasvattamista. Monet käännännäiskasteet olivatkin osittain sisar Stevensonin ansiota, kun hän pyrki osoittamaan ystävällisyyttä lähimmäisiään kohtaan.

Lähetystyöstä palattuaan he ehtivät olla kotona vain seitsemän kuukautta, kun vanhin Stevenson kutsuttiin palvelemaan seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin vuonna 2008.

”Olin ällistynyt ja tunsin itseni nöyräksi. Ajattelin: ’On monia muita, jotka kykenisivät palvelemaan paljon paremmin kuin minä.’ Silti ajattelin aikaisempia kertoja – vanhinten koorumin johtajana, korkean neuvoston jäsenenä, piispana sekä neuvonantajana vaarnan johtokunnassa – kun tunsin, etten ollut tarpeeksi kokenut tekemään asioita, joita minua pyydettiin tekemään. Olen oppinut, että ennen kuin meidät on kutsuttu tehtävään, me emme ehkä ole päteviä, mutta kutsusta *alkaa* taivaallinen pätevytyminen.

Eräs lempikohtani pyhissä kirjoituksissa käsittelee kahta asiaa, jotka meidän pitäisi käsitellä, kun meidät tehdä, kun meidät kutsutaan tehtävään: Ensiksi, ’ole uskollinen’. Toiseksi, hoida virkaa, joka sinulle on annettu (ks. OL 81:5). Minulle tämä merkitsee uskon osoittamista, välttämättömän tiedon oppimista ja sitten kaiken voitavan tekemistä kutsumuksen kunniaa pitämiseksi. Jos teemme tämän, Herra voimistaa meitä ja pätevöittää meidät, jotta voimme olla siunauksena muille.”

Takaisin Aasiaan

Seitsenkymmenenä vanhin Stevenson sai tehtävän toimia Aasian pohjoisen vyöhykkeen johtokunnassa neuvonantajana ja sitten sen johtajana.

Maaliskuussa 2011 maanjäristys ja tsunami runtelivat Japania. Voimakkuudeltaan 9,0 magnitudin maanjäristys aiheutti seismisen hyökyaallon, jonka seurauksena 20 000 ihmistä sai surmansa, tuhannet joutuivat jättämään kotinsa ja 550 000 kotia tuhoutui.

Vanhin Stevenson vieraili katastrofialueella useita kertoja. ”Kun tapasimme ihmisiä, tunteidemme kirjo vaihteli laidasta laitaan”, hän muistelee. ”Havaitsimme samanaikaisesti murhenäytelmiä ja menetyksiä sekoittuneina toivoon ja kunnostustöihin. Yhä uudelleen sydäntämme kosketti, kun koimme Vapahtajan rakkauden parantavan balsamin voiman.”

Lisäksi vanhin Stevenson sai omakohtaisesti todistaa, kuinka kirkko auttaa avun tarpeessa olevia: ”Pystyimme reagoimaan suuronnettomuuteen ja autoimme ryhtymään toimeen – se osoitti, että Jeesuksen Kristuksen kirkko täyttää yhden Jumalan antamista vastuistaan huolehtia köyhistä ja tarvitsevista.” Hän kuvaili pyhäksi etuoikeudeksi sitä, että sai huolehtia tarvitsevista ja nähdä muiden tekevän samoin: ”Saimme oppia ihmiskunnan hyvydestä.”

Piispojen perintö

Hänen ymmärryksensä myötätunnosta ankkuroitui vielä syvällisemmin hänen sydämeensä, kun hänet vuonna 2012 kutsuttiin johtavaksi piispaksi. Siinä tehtävässä hän johti laajaa kirkon verkostoa, joka toimittaa huoltotyöapua ja hätäapua myöhempien aikojen pyhille ja muille sekä humanitaarista apua taivaallisen Isän lapsille ”joihinkin kaikkein vaikeimmista paikoista, rutiköyhimmistä paikoista ja sorrionalaisimmista paikoista ympäri maailmaa”.³

Piispan tehtävä merkitsee vanhin Stevensonille erityisen paljon. ”Kun olin 12-vuotias, isäni kutsuttiin piispaksi”, hän muistelee. ”Seurakunnassamme oli paljon leskiä, ja

isä otti minut usein mukaansa, kun hän huolehti heistä. Hän antoi minulle tehtäväksi tyhjentää roska-astiat, siivota jotakin sisällä talossa tai hakea ystävänikin mukaan haravoimaan lehdet tai luomaan lumet pihalta. Kun lähdimme pois, minulla oli aina hyvä tunne sisimmässäni. Leskien luona käynti auttoi minua ymmärtämään, että eräs piispan tehtävistä on palvella ihmisiä yksi kerrallaan. Kirkon piispat ovat sankareitani.”

Profeetan lupaus

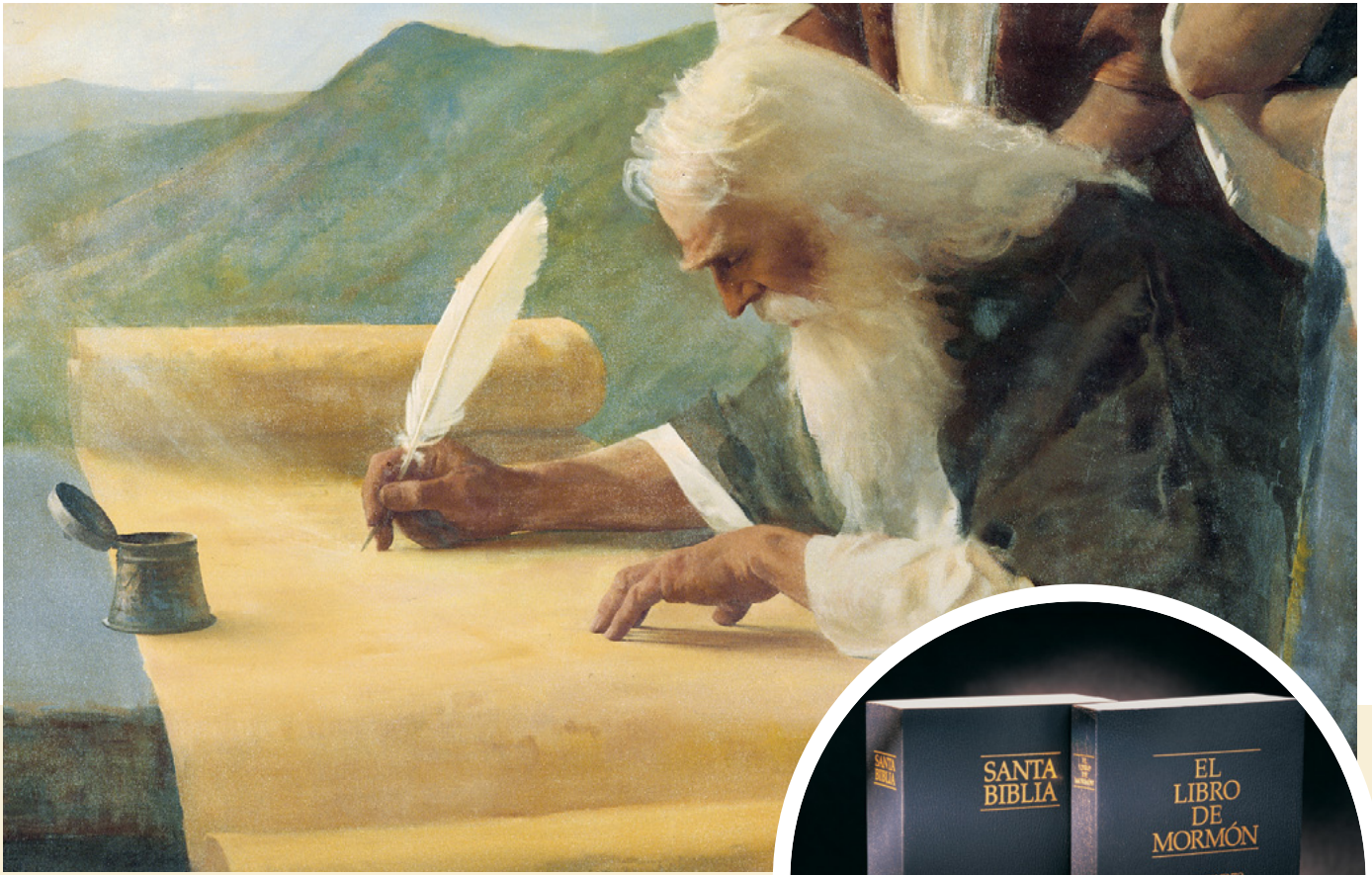
Lokakuun 2015 yleiskonferenssia edeltävänä tiistaina silloinen piispa Stevenson sai kutsun mennä tapaamaan presidentti Thomas S. Monsonia ja tämän neuvonantajia.

”Presidetti Monson [esitti] minulle kutsun kahdentoista apostolin koorumiin. Hän kysyi, ottaisinko tämän kutsun vastaan. – Vastasin myöntävästi. Ja sitten – presidentti Monson auttoi minua ystävällisesti kertomalla siitä, kuinka – monia vuosia sitten[, kun hänet kutsuttiin] apostoliksi – hänkin oli – tuntenut riittämättömyyttä. Hän neuvoi minua levollisesti: ’Piispa Stevenson, Herra tekee kykeneväksi henkilön, jonka Hän kutsuu.’ Nämä profeetan tyynnyttävät sanat ovat olleet rauhan lähde [siitä lähtien].”⁴

Vanhin Gary E. Stevenson on todella mies vailla vilppiä. Apostolina, kuten hän teki johtavana piispana ja seitsenkymmenenä ja kuten hän on tehnyt koko elämänsä ajan, hän jatkaa köyhien ja tarvitsevien auttamista. Hän noudattaa pyhien kirjoitusten kehotusta auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia (ks. OL 81:5). Se on haasteellinen tehtävä, mutta hän soveltuu siihen hyvin ymmärtävän sydämensä ansiosta. ■

VIITTEET

1. Gary E. Stevenson, ”Lean Not unto Thine Own Understanding”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 14. tammikuuta 2014, s. 2–3, speeches.byu.edu.
2. Ks. Gary E. Stevenson, ”Selkeitä ja kallisarvoisia totuuksia”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 92.
3. Gary E. Stevenson, lehdistötilaisuus 3. lokakuuta 2015.
4. Gary E. Stevenson, ”Selkeitä ja kallisarvoisia totuuksia”, s. 91.

Vanhin
Lynn G. Robbins
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

SOKEIDEN SILMÄT näkevät

*Voimme pitää Mormonin kirjan
esiintuloa hengellisen näkökyvyn ihmeellisenä
palauttamisena.*

Jesaja profetoi, että myöhempinä aikoina Herra tekisi ”ihmeellisiä, hämmästyttäviä ihmetekoja”, ja hän ennusti Mormonin kirjan esiintulon sanoen, että ”sokeat pääsevät synkistä pimeydestä ja heidän silmänsä näkevät” (Jes. 29:14, 18).

Kauhea sokeuden tila

Loistavaa ensimmäistä näkyä edeltävinä päivinä uskonnollinen kiihtymys New Yorkin osavaltion Manchesterissa Yhdysvalloissa oli äärimmäisen hämmästyttävää. Joseph Smithin sanoin: ”Niin suuri oli sekasorto ja kiista eri kirkkokuntien kesken, että – – oli mahdotonta päästä mihinkään varmaan tulokseen siitä, kuka oli oikeassa, kuka väärässä” (JS–H 8).

Mormonin kirja käyttää tästä palautusta edeltäneestä hämmennyksestä ilmausta *kauhea sokeuden tila* ”niiden selkeiden ja sangen kallisarvoisten Karitsan evankeliumin osien tähden, jotka se iljettävä kirkko – – on salannut” (1. Nefi 13:32).

Vuosisatojen kuluessa Raamatun tarjoama selkeä hengellinen näkökyky *hämärtyi*, kun monet selkeät ja kallisarvoiset osat katosivat, toisinaan tahattomasti virheellisen kääntämisen myötä ja toisinaan tarkoituksellisesti turmeltuneen muokkaamisen myötä, ”voidakseen vääristellä Herran oikeat tiet, voidakseen *sokaista ihmislasten silmät* ja paaduttaa heidän sydämensä” (1. Nefi 13:27, kursivointi lisätty).

”Minä, joka olin sokea, nyt näen” (Joh. 9:25)

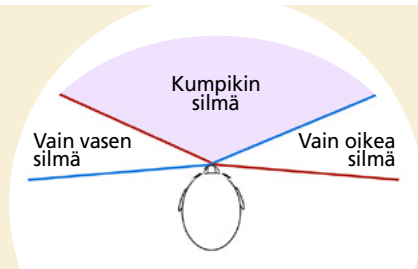
Yksi yleisimmistä Vapahtajan tekemistä ihmeistä oli näkökyvyn palauttaminen sokeille.¹ Vapahtajan tärkeämpi palvelutyö ja ihme oli kuitenkin hengellisesti sokeiden parantaminen. ”Minä olen tullut tähän maailmaan”, Hän sanoi, ”että ne, jotka eivät näe, näkisivät” (Joh. 9:39, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös).

Käyttäessämme Jesajan kielikuvaa ja Nefin näkyä myöhempien aikojen hengellisestä sokeudesta voimme pitää Mormonin kirjan esiintuloa hengellisen näkökyvyn ihmeellisenä palauttamisena.

Se, että kumpikin ”vahvistetaan yhdeksi”, on tapa, jolla kaksi silmää näkee eli toimii. Koska minulla on glaukooma, minun täytyy laittaa näkökyvyn säilyttäviä silmätippoja kumpaankin silmään kahdesti päivässä, jotta en sokeutuisi. Ennen kuin lääkärit huomasivat, että minulla on glaukooma, olin jo menettänyt toisen silmäni näkökyvyn osittain. Olen syvästi kiitollinen nykypäivän lääketieteestä ja siitä, etten ole sokea. Olen myös kiitollinen toisesta, hyvästä silmästä, joka kompensoi toisen silmän näkökyvyn osittaista menetystä. Kahden silmän vertauskuvalla on minulle syvälinen ja henkilökohtainen merkitys.

2A. Lelu havainnollistaa erinomaisen syvyyshavainnon voimaa.

1. Ihmisen kahden silmän yhteinen maksimaalinen horisontaalinen näkökenttä kattaa suunnilleen 190°, ja likimäärin 120° siitä näkyy kummallakin silmällä.

2B. Eläinmaailmassa kaksi silmää antavat mahdolliselle saaliseläimelle tarkan syvyyshavainnon auttaen sitä paljastamaan petoeläinten suojaväriin.

”Eikä Herra Jumala myöskään salli, että pakanat jäävät ikuisesti siihen kauheaan *sokeuden* tilaan. – –

Minä olen armollinen pakanoille sinä aikana, niin että tuon omalla voimallani heille julki paljon evankeliumistani. – –

Sillä katso, sanoo Karitsa: Minä olen ilmoittava itseni sinun jälkeläisillesi, niin että he kirjoittavat paljon sellaista, mitä minä opetan heille – – [ja] nämä asiat kätkeään, jotta ne tulisivat ilmi pakanoille Karitsan lahjan ja voiman avulla.

Ja niihin kirjoitetaan minun evankeliumini, sanoo Karitsa, ja minun kallioni ja minun pelastukseni.

– – Nämä viimeiset aikakirjat – – tulevat vahvistamaan todeksi ne ensimmäiset. – – Ne molemmat vahvistetaan yhdeksi” (1. Nefi 13:32, 34–36, 40–41, kursivointi lisätty) – ne yhdistyvät ja auttavat meitä näkemään totuuden.

Useissa tieteellisissä tutkimuksissa todistetaan kahden silmän hyödyt yhteen nähden. Tarkastelen kuutta näistä hyödyistä ja niiden hengellisiä yhtäläisyyksiä Mormonin kirjan kanssa, joka on Jeesuksen Kristuksen toinen *silminnäkijä* hengellisen näkökyvyn *palauttamisessa* maailmalle.

1. Kaksi silmää laajentavat näkökenttää ja lisäävät selkeyttä

Ihmisen kahden silmän yhteinen maksimaalinen horisontaalinen näkökenttä kattaa suunnilleen 190°, ja likimäärin 120° siitä on päällekkäisnäön aluetta eli näkyy kummallakin silmällä. Yhdistyvän näkökentän lisäksi kummallakin silmällä on myös oma ääreisnäön alue.²

Kun selkeitä ja kallisarvoisia asioita oli kadonnut vuosisatojen ajan, Raamattu tarjosi jotakin vähemmän kuin

täydellisen näkökyvyn. Täydellisen näkökyvyn tarjoavan Mormonin kirjan esiintulo paitsi kasvatti hengellisen näkökyvyn aluetta myös antoi kovasti kaivattua selkeyttä kahden hengellisen silmän päällekkäisnäön osuudelle eli binokulaarisen näön alueelle (ks. kuva 1) – pyhissä kirjoituksissa tätä kutsutaan kahden todistajan laiksi (ks. Matt. 18:16; Et. 5:4; OL 6:28).

Päällekkäisnäön eli *binokulaarisen yhteisnäön* alue tehostaa kykyä havaita pieniä asioita.³ Näemme asiat selkeämmin, kun kummankin silmän erilliset näkymät yhdistyvät yhdeksi kuvaksi saaden *näköakselimme*⁴ yhtymään ja siten poistaen sitä sekasortoa ja kiistaa, joka saattoi nuoren Josephin niin ymmälle (ks. JS-H 8).

Se tosiseikka, että *kaksi silmää on parempi kuin yksi*, on niin yleismaailmallinen ja itsestään selvä tosiasia, ettei Jesaja olisi voinut valita parempaa kielikuvaa, jonka ihmiset tunnistaisivat maailmanlaajuisesti: sokeiden silmät näkevät (ks. Jes. 29:18). Toivomme, että ne, jotka tällä hetkellä näkevät vain yhdellä hengellisellä silmällä – Raamatulla – ymmärtävät, ettei ole viisasta hylätä Mormonin kirjaa Jeesuksen Kristuksen toisena silminnäkijänä, ennen kuin edes kokeilee sitä. He huomaavat, että Juudan sauva ja Joosefin sauva (ks. Hes. 37:19) yhtyvät aivan kuten kaksi silmää synkronoituvat täydelliseksi ja selkeäksi ykseydeksi – *silmät avaavaksi* kokemukseksi!

2. Stereonäkö – petoksen välttäminen

”Binokulaarisen näön avulla – – ihminen pystyy ylittämään ja kiertämään esteitä hyvin nopeasti ja tarkasti”, koska hänen syvyysnäkönsä on tarkempi.⁵ Esimerkkinä tästä loistavasta syvyyden hahmotuskyvystä on stereoskooppisen kuvan kolmiulotteinen selkeys verrattuna yksinkertaiseen valokuvaan (ks. kuva 2A).

Eläinmaailmassa kaksi silmää antavat mahdolliselle saaliseläimelle *stereonäön* eli tarkan syvyyshavainnon ja kyvyn erottaa kolmiulotteisia erilaisuuksia ja siten auttavat sitä ”paljastamaan [mahdollisen saalistajan] suojaväriin”⁶ (ks. kuva 2B).

Mormonin kirja tarjoaa maailmalle samanlaista suojaa palauttamalla hengelliselle binokulaariselle alueelle selkeyden ja jumalallisen syvyyshavainnon, jolloin voimme välttää Saatanan naamioinnin ja petokset. Hän

on nerokkaasti luonut hämmennystä hämärtäen monien Raamatun kohtien merkityksen. Mormonin kirja on paljastanut Saatanan naamioinnin kristallinkirkkaalla vahvistuksella, joka tulee ”kumoamaan vääriä oppeja” (2. Nefi 3:12) ja ”[hajottamaan] kaikki Perkeleen viekkauudet ja ansat ja juonet” (Hel. 3:29).

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on lausunut tämän vakuuttavan lupauksen Mormonin kirjasta: ”Tässä kirjassa on voimaa, joka alkaa virrata elämäänne heti, kun alatte tutkia sitä vakavasti. Saatte enemmän voimaa vastustaa kiusauksia. Saatte voimaa *välttää petosta*. Saatte voimaa pysyä kaidalla ja kapealla polulla.”⁷

3. Binokulaarinen näkö auttaa ihmistä näkemään esineen paremmin tai kokonaan esteen takaa. Huomaatko eron?

3. Näemme yli esteiden

Binokulaarinen näkö auttaa ihmistä näkemään esineen paremmin tai kokonaan esteen takaa. Tämän hyödyn toi esiin Leonardo da Vinci, joka huomautti, että pystysuora pylväs, joka on jonkin esineen edessä, saattaa peittää sen näkyvistä osittain tai kokonaan vasemmalta silmältä mutta että oikea silmä saattaa yhä nähdä esineen⁸ (ks. kuva 3).

Yksi hengellinen esimerkki tästä on Vapahtajan sanoissa juudealaisille: ”Minulla on myös muita lampaita, sellaisia, jotka eivät ole tästä tarhasta, ja niitäkin minun tulee paimentaa. Ne kuulevat minun ääneni, ja niin on oleva yksi lauma ja yksi paimen.” (Joh. 10:16.)

Koska Jeesus ei sanonut, keitä nuo muut lampaat ovat, juutalaiset eivät pystyneet tulkitsemaan Hänen lausumaansa. Mormonin kirjan antaman *lisänäkemyksen* ansiosta se, mikä oli kätöksässä, on kuitenkin tullut näkyviin: ”Ja totisesti minä sanon teille, että te olette niitä, joista minä

sanoin: Minulla on muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne kuuluvat minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.” (3. Nefi 15:21.) Tuloksena on selkeä näkökenttä ilman väärinkäsitystä siitä, mitä Vapahtaja tarkoitti – ei enää *esteiden* aiheuttamia harhaluuloja.

4. Kummankin silmän ääreisnäön hyödyt

”Ääreisnäkö on se osa näköä, joka tapahtuu tarkan näön alueen ulkopuolella.”⁹ Toisin sanoen olemme tietoisia näkökentässä olevista asioista, joihin emme ole kohdistaneet katsettamme. Osa siitä näkökentästä – siitä, joka on binokulaarisen alueen eli *kolmiulotteisen* näön ulkopuolella – on vain toisen silmämme nähtävissä (ks. kuva 1).

Olemme syvästi kiitollisia Raamattusta ja siitä, mitä se meille antaa ainutkertaisella ja suurenmoisella tavalla – ennen kaikkea Jeesuksen Kristuksen elämää ja palvelutyötä koskevasta historiakertomuksesta.

Olemme myös syvästi kiitollisia Mormonin kirjasta ja siitä täydellisestä, turmeltumattomasta näkökyvystä, jonka se meille antaa ja joka selventää Kristuksen oppia ja ilmoittaa Hänen opetuksensa muinaisen Amerikan profeettojen välityksellä sekä Hänen käydessään henkilökohtaisesti nefiläisten luona ja palveluksessaan heitä.

Kuten kaksi silmää, jotka on jumalallisesti liitetty yhteen, Raamattu ja Mormonin kirja täydentävät toisiaan saaden aikaan vaikuttavan binokulaarisen panoraaman sekä kummankin tarjoamat ainutlaatuiset näkymät.

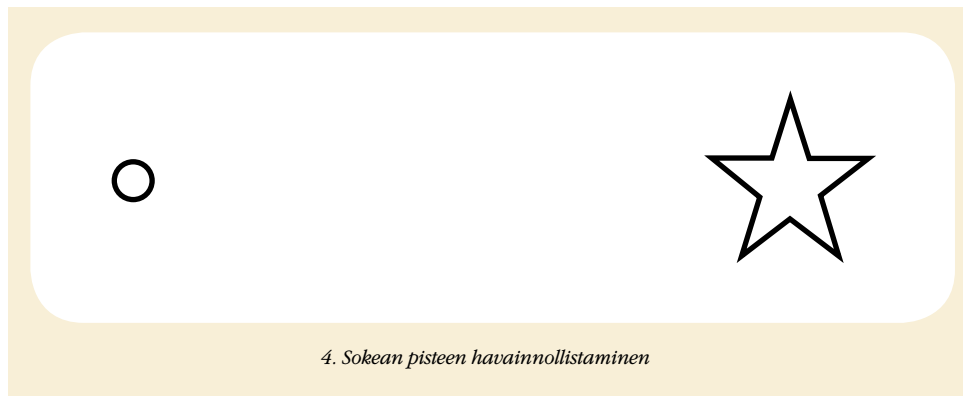
5. Miten poistamme sokean pisteemme

Meillä kaikilla on näkökentässämme sokea piste, joka on suhteellisen helppo todentaa. Pitele ympyrä ja tähti -piirrosta (kuva 4) suoraan edessäsi käsivarren mitan päässä. Sulje vasen silmäsi ja kohdistaa oikea silmäsi piekeen ympyrään. Tuijota ympyrää oikealla silmälläsi ja ala hitaasti siirtää kuvaa lähemmäksi itseäsi. Suunnilleen puolivälissä tähti katoaa *ääreisnäön* alueelta.

Yllätytkö? Etkö tiennyt, että sinulla on sokea piste? Aivan kuten toinen silmäsi kompensoi tämän sokean pisteen, samoin Mormonin kirja antaa samanlaisen hyödyn Raamattuun nähden.

Ja aivan kuten tähti katosi aivan silmäsi edestä, samoin Herodes ei ollut nähnyt Betlehemin tähteä vaan hänen täytyi kysyä tietäjiltä, ”milloin tähti oli tullut näkyviin” (Matt. 2:7). Tähti oli hänen hengellisen ääreisnäkönsä *sokeassa pisteessä*. Vain ne, jotka olivat *etsineet* tähteä, olivat huomanneet sen.

Nykyään on monia, jotka Herodeksen tavoin kieläytyvät etsimästä ja näkemästä sitä, mikä on Hengestä. ”Voi sokeita, jotka eivät tahdo nähdä, sillä hekin hukkuvat”

4. Sokean pisteen havainnollistaminen

(2. Nefi 9:32). Lisäksi ylpeys sai juutalaiset halveksimaan selkeitä sanoja, ja heidän sokeutensa johtui siitä, että he katsoivat yli maalin (ks. MK Jaak. 4:14).

Yksi Mormonin kirjan vakavoittavista *näkemyksistä* on varoitus siitä yleismaailmallisesta sokeasta pisteestä, jonka aiheuttaa *ylpeys* – synty, ”jonka me helposti *näemme* muissa mutta harvoin tunnustamme itsesämme”¹⁰. Se on kuin pahanhajuinen hengitys – ilmeinen kaikille paitsi henkilölle itselleen.

”Kuolevaisuutta edeltävässä neuvonpidossa ylpeys tuhosi Lusiferin.”¹¹ Juuri ”Nefin kansan ylpeys on koitunut sen tuhoksi” (Moroni 8:27). Juuri ylpeät palavat kuin oljenkorret, kun Jumala puhdistaa maan tulella (ks. Mal. 3:19; 3. Nefi 25:1).

Kaidan ja kapean polun alkupäässä häämöttää varoituskilpi: ”VAROKAA ylpeyttä, ettei teistä tulisi sellaisia kuin

nefiläiset muinoin” (OL 38:39, korostus lisätty). On traagisen ironista, että *itse* kyltti ”VAROKAA” on tavallisesti ylpeiden sokeassa pisteessä. Sen vuoksi ”[ylpeä] oppikoon viisautta nöyrytmällä ja huutamalla avuksi Herraa, Jumalaansa, jotta hänen silmänsä avautuisivat, niin että hän näkisi” (OL 136:32).

6. Silmien ja aivojen välinen yhteys

Tämä yhtälö (ks. kuva 5) näyttää pitävän paikkansa, mutta se ei ole aivan oikein. Itse asiassa aivojen näköjärjestelmä kertoo meille, mitä silmämme näkevät. Aivot luovat meidän unemme öisin ja tulkitsevat sen, mitä näemme päivisin. Näkeminen ei välttämättä ole sitä, että uskoo tai että näkee virheettömästi. Esimerkiksi ”vaikka Jeesus oli tehnyt monia tunnustekoja ihmisten nähden, nämä eivät uskoneet häneen” (Joh. 12:37). Silmät eivät yksin riitä kasvattamaan uskoa tai *todellista näkemistä*.

Aivan kuten aivot toimivat yhteistyössä silmien kanssa, samoin Henki työskentelee yhteistyössä pyhien kirjoitusten kanssa, jotka auttavat meitä näkemään hengellisesti. Pelkkä pyhien kirjoitusten lukeminen ei riitä tuottamaan hengellistä näkökykyä, koska ”ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla.” (1. Kor. 2:14.)

Jotta Mormonin kirja toimisi hengellisenä silmänä, meidän täytyy vastaanottaa jakeissa Moroni 10:3–5 oleva Moronin kutsu ja noudattaa sitä vilpittömästi. Se on kutsu, johon liittyy lupaus siitä, että Jumala ”*ilmoittaa* niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla” (jae 4, kursivointi lisätty).

Todistus ja kiitollisuus

Vältyäkseen hengelliseltä sokeudelta Lehin pojat panivat henkensä alttiiksi saadakseen pronssilevyt (ks. 1. Nefi 3–4). Ilman levyjä he olisivat ”vaipuneet epäuskoon” (Moosia 1:5). Painokoneiden ja digitaalisten apuvälineiden ansiosta pääsemme nykyään helpommin ja nopeammin käsiksi pyhiin kirjoituksiin. Saatanalle on kuitenkin hyvin vähän merkitystä sillä, estääkö hän ihmisiä saamasta niitä – hänen strategiansa pimeällä keskiajalla – vai houkutteleeko hän ihmisiä olemaan lukematta niitä – hänen strategiansa myöhempinä aikoina. Miten tahansa, hänen pimeyden sumunsa *sokaisevat* onnistuneesti ihmislasten silmät, ”niin että he

hukkuvat ja joutuvat kadotetuiksi” (ks. 1. Nefi 12:17).

Kuten minun *päivittäiset* silmätippani, samoin ainoastaan pitämällä ”*jatkuvasti* kiinni rautakaiteesta” (1. Nefi 8:30) me voimme välttyä niiden myöhempien aikojen sumujen sokaisulta, jotka ovat niin hienovaraisia ja vallitsevia. Aina kun joku jää vähemmän aktiiviseksi tai jättää kirkon, on miltei varmaa, että hän on lakannut lukemasta Mormonin kirjaa.

Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta on tosiaan ihmeellinen teko ja ihme. Se on Jeesuksen Kristuksen ja Hänen loistavan evankeliuminsa toinen *silminnäki* ja tarjoaa kaikki toisen silmän suomat hyödyt.

silmät = he näkevät

5.

Pitäkäämme jatkuvasti kiinni rautakaiteesta, jotta mekin voimme olla kelpollisia saamaan Vapahtajan opetuslapsilleen lausuman ylistyksen: ”Autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät” (Matt. 13:16). ■

VIITTEET

1. Ks. Matt. 9:27–31; 12:22–23; 15:30–31; 21:14; Mark. 8:22–26; 10:46–52; Luuk. 7:21–22; Joh. 9; 3. Nefi 17:7–9; 26:15.
2. Ks. ”Binocular Vision”, Wikipedia, en.wikipedia.org.
3. Ks. Randolph Blake ja Robert Fox, ”The Psychophysical Inquiry into Binocular Summation”, *Perception & Psychophysics*, 14. vuosikerta, nro 1, 1973, s. 161–168; ks. myös ”Binocular vision”.
4. Ks. ”Vergence”, Wikipedia, en.wikipedia.org.
5. Ks. ”Binocular Vision”.
6. Ks. ”Binocular Vision”.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Ezra Taft Benson*, 2014, s. 148.
8. Ks. ”Binocular Vision”.
9. ”Peripheral Vision”, Wikipedia, en.wikipedia.org.
10. *Kirkon presidenttien opetuksia: Ezra Taft Benson*, s. 246, kursivointi lisätty.
11. *Kirkon presidenttien opetuksia: Ezra Taft Benson*, s. 242.

SEITSEMÄN HERKKÄÄ ihmettä MATKAN VARRELLA

Ephrem Smith

Opettaessani ja palvellessani monia suurenmoisia ihmisiä Fort Worthin lähetyksentällä Texasissa Yhdysvalloissa pohdin usein siunattua elämääni. Kaikista kokemuksistani ihmettelin erityisesti seitsemää, joita pidän ihmeinä.

Ensiksi, selviydyin hengissä varhaislapsuudessani, joka alkoi perin vaatimattomissa oloissa. Synnyin maallattialle äitini majassa Dessiessä Etiopiassa. Äiti oli ainoa sukulainen, jonka olen koskaan tuntenut, ja hän oli itse rakentanut risuista ja savesta kaksi ja puoli metriä korkean kupukattoisen majan, jonka hän päällysti ruoholla ja lehdillä. Paikkakunnallamme ei ollut juoksevaa vettä eikä saniteettitiloja. Sairaudet ja kuolema riehuivat valtoimenaan *kebelessämme* eli naapurustossamme. Ruokaa oli hyvin vaikea löytää ja meidän oli mahdotonta ostaa sitä. Äiti ja minä näimme nälkää joka päivä.

Kun olin neljän vanha, äiti sairastui parantumattomasti. Hän pinnisti viimeisillä voimillaan, ja raahustimme sairaalaan. Siellä rakas, uupunut äitini kuoli. Sairaalan väki pelasti minut järjestämällä minulle paikan Etiopian pääkaupungin Addis Abeban eräästä orpokodista, niin etten joutunut elämään kaduilla ja kuolemaan nälkään.

Toinen ihme tuli, kun elämäni muuttui draamatisesti. Tässä orpokodissa asuin siistissä rakennuksessa, nukuin oikeassa vuoteessa ja söin niin paljon kuin halusin. Muutkin orvot olivat kokeneet rakkaan ihmisen menetyksen, ja he opettivat minua selviytymään äitini menettämisestä. Iltaisin kokoontuimme laulamaan lauluja englannin kielellä ja rukoilemaan amharan kielellä, joka on äidinkielemme. Rukoilimme toistemme puolesta ja pyysimme Jumalaa siunaamaan meitä niin, että meidät adoptoitaisiin ”mukavaan, ystävälliseen, rakastavaan kotiin”. Sekä laulut että rukoukset

Herra on siunannut elämäni ihmeillä, jotka ovat auttaneet minua kulkemaan sitä tietä, jonka Hän on minulle varannut.

vaikuttivat elämäni valtavasti. En koskaan lakannut rukoilemasta.

Kolmanneksi, tutustuin lähetyssaarnaajiin ja kirkkoon ollessani kahdeksanvuotias. Minut kutsuttiin katsomaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäisen rakennuksen vihkimistä Etiopiassa sunnuntaina 30. marraskuuta 2003. Vihkimistilaisuudessa tunsin Pyhän Hengen voimallisen vaikutuksen, ja paikalla olleet lähetyssaarnaajat säteilivät iloa, onnea ja sitä samaa voimakasta henkeä. Muistan ajatelleeni, että halusin olla samanlainen kuin he olivat. Mutta minulla ei ollut aavistustakaan siitä, kuinka voisin koskaan saavuttaa tämän tavoitteen.

Neljäs ihme tapahtui pian sen jälkeen. Eräs perhe Yhdysvalloista adoptoi minut. Uusi isäni haki minut orpokodista ja toi minut kotiin. Aloimme tutustua toisiimme, ja aloin asettua uuteen ympäristöni.

Heti saavuttuani eteen tuli lukuisia haasteita. Kaikkialla, minne meninkin, ihmiset nauroivat englannin kielen taidolleni. Rajallinen koulunkäyntini aiheutti ongelmia koulussa. Rukoilin apua ja sitten tein töitä uttammin ja nokkelammin kuroakseni umpeen tiedoissani ammottavan kuilun, varsinkin englannin kielessä. Jälleen kerran taivaallinen Isä vastasi rukouksiini. Kaksi vuotta myöhemmin siirryin ylpeänä yhden luokan yli.

Sitten elämä perheessäni hajosi. Rukoukset Herralle, korkeat henkilökohtaiset tavoitteet ja syvä halu menestyä kantoivat minut läpi sen äärimmäisen rankan ajan. Viimein erään sosiaalityöntekijän avulla isäni ja minä sovimme adoption purkamisesta. Tänä aikana tarvittiin rukouksia, kärsivällisyyttä, uskoa ja apua taivaalliselta Isältä.

Olin nyt 15-vuotias ja menin vuodeksi asumaan erään sijaisperheen luo. Silloin elämässäni tapahtui viides ihme.

Ollessani laskemassa kelkkamäkeä kahden ystäväni kanssa tapasin erään myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan perheen, jossa oli kaksi mukavaa tytärtä. Kotimatalla toinen tyttäristä sanoi: ”Luulen, että Herra haluaa meidän adoptoitavan Ephrem Smithin.” Merkittävää oli, että perheen kolme muuta jäsentä olivat myös saaneet saman innoituksen. Isä työskenteli sosiaalipalvelujen osastolla, ja pian muutin uuteen kotiini. Suurenmoinen uusi isäni antoi minulle aivan alusta alkaen tahdonvapauden. Esimerkiksi hän selitti, että heidän perheensä menee sunnuntaisin kirkkoon. Hän antoi minun valita, menenkö heidän kanssaan vai jäänkö kotiin. Hän sanoi, että he rakastaisivat minua silti, vaikka päättäisin olla menemättä kirkkoon. Päätin mennä kirkkoon, ja olen tehnyt sittemmin monia muita vanhurskaita valintoja.

Kuudes ihme tapahtui, kun sain todistuksen evankeliumista. Eräänä sunnuntaina istuin sakramenttikokouksessa laulamassa laulua ”Oi Jeesuksen laupeus” (*MAP-lauluja*, 116). Silmistäni alkoi vieräa isoja kyyneliä, kun sain henkilökohtaisen todistuksen siitä, että Jeesus on Kristus ja että kirkko on Hänen kirkkonsa.

Viimein yhdeksän vuotta myöhemmin tiesin, miten tulla niiden lähetyssaarnaajien kaltaiseksi! Lähetyssaarnaajien ikäraja oli nyt 18 vuotta, mutta adoptiotani ei ollut vielä saatu päätökseen. Odotin seitsemän pitkää kuukautta, kunnes adoptioni oli kunnossa. Vihdoin pääsin lähettämään lähetystyöpaperini. Neljä päivää myöhemmin sain lähetystyökutsuni. Yhden ainoan viikon sisällä Herra oli siunannut minua lopullisilla adoptiopäätöspapereilla ja lähetystyökutsulla. Arvostan kumpaakin asiakirjaa suuresti! Ne ovat minun seitsemäs ihmeeni. Aivan tosiaan – tarvittiin monta ihmettä matkan varrella alkaen siitä savimajasta Etiopiassa aina arvostamaani lähetystyöhön. ■

Kirjoittaja asuu Nevadassa USA:ssa.

TULE JA SEURAA MINUA: Opeta perusasioita kotona

Alicia Stanton ja
Natalie Campbell

Kuten profeetat ovat toistuvasti opettaneet: ”Menestyksemme yksilöinä ja kirkkona määräytyy suureksi osaksi sen mukaan, kuinka uskollisesti me keskitymme elämään evankeliumin mukaan kotona.”¹

Evankeliumin mukainen elämä on paras tapa oppia ja opettaa evankeliumia. Kun elämme näiden opillisten periaatteiden mukaan, me tuomme perheemme ja itsemme lähemmäksi Hengen vaikutusta. Hengen avulla voimme parhaiten oppia ja opettaa näitä periaatteita. Meidät johdatetaan käyttämään oppimismenetelmiä, jotka soveltuvat tehokkaimmin tarpeisiimme ja olosuhteisiimme, ja me kasvamme perheemme kanssa lähemmäksi Vapahtajaa.

Seuraamalla näiden jäsenten esimerkkiä sinäkin voit tuoda nuorten opetusohjelman periaatteita omaan kotiinne.

HEINÄKUU:

Toimitukset ja liitot

Pappeuden toimitukset ja pyhät liitot – lupaukset, joita annamme taivaalliselle Isälle – tuovat elämäämme voimallisia siunauksia. Yksi tapa saada näkemys toimitusten tarkoituksesta on ajatella niitä virstanpylväinä polulla, joka johtaa takaisin taivaallisen Isän luo – iankaikkiseen elämään. Me pysymme sillä polulla pitämällä tekemämme liitot.

Esimerkiksi eräs nuori nainen kuvailee, kuinka hän pysyy liittopolulla: ”Kerran eräs luokkatoverini pyysi minulta apua. En ajatellut asiaa sen enempää, minä vain autoin häntä tarvittavalla tavalla. Mutta jälkeenpäin Henki muistutti minulle, että auttamalla kantamaan luokkatoverini kuormia minä pidin liitot, jotka olin tehnyt, kun minut kastettiin (ks. Moosia 18:8–10). Olen kiitollinen taivaallisen Isän joka päivä minulle antamista mahdollisuuksista päättää kulkea liittopolkua.”

Voisit perheen kanssa selvittää, mitä toimituksia kunkin perheenjäsenen täytyy vielä saada, ja sitten arvioida, kuinka hyvin pidätte tekemänne liitot. Esimerkiksi mitä valmistautumiseen viikoittaisen sakramentti-toimituksen saamiseen kertoo siitä, miten sitoutuneita olette liittoihinne? Pyhä Henki voi opettaa teille, kuinka ottaa edistysaskelia.

YLIINÄ: VALOKUUVAKUUTUS DAVID STOKER

ELOKUU:

Avioliitto ja perhe

Avioliitto ja perhe ovat onnemme keskeisiä tekijöitä ja keskeisellä sijalla taivaallisen Isän suunnitelmassa meidän pelastumiseksemme. Perhe on perusyksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa.

Avioliitosta ja perheestä opettaminen omille lapsillesi voi olla niinkin helppoa kuin se, että kerrot heille jostakin omakohtaisesta kokemuksesta. Eräs nuori aikuinen kertoi, kuinka hän oppi arvostamaan omaa temppelesinetöimistään:

”Muistan, kuinka istuin yksin temppelein tyhjässä selestisessä huoneessa. Olin huolissani enkä tiennyt, sinetöitäisiinkö minut temppelessä sinä päivänä, koska sulhaseni tarvitsemassa suosituksissa oli tapahtunut jokin väärinkäsitys.

Aloin rukoilla hartaasti, että Herra sallisi meidän sinetöimisemme Hänen temppelessään sinä päivänä. Kun tein niin, mieleeni tuli eräs ajatus: Vaikka oletkin yksin selestisessä huoneessa, niin selestinen valtakunta on selestinen, koska siellä et ole yksin. Olet siellä iankaikkisen perheesi ja taivaallisen perheesi kanssa. Siksi olet sinetöitävänä.

Neljänkymmenen minuutin ja muutaman puhelun jälkeen aviomieheni ja minut voitiin sinetöidä. Sisimpäni oli tulvillaan kiitollisuutta ja huojennusta. Toimituksesta tuli minulle merkityksellisempi, koska voimme rakentaa Jumalan kanssa selestisen elämän, jossa meidän ei tarvitsisi koskaan olla yksin.”

Mitkä kokemukset ovat opettaneet sinulle, mikä on avioliiton ja perheen osuus taivaallisen Isän suunnitelmassa? Pyhä Henki voi auttaa sinua muistamaan ja kertomaan sopivia kokemuksia. Perhetilanteestasi riippumatta Pyhä Henki voi auttaa sinua tietämään, kuinka soveltaa avioliiton ja perheen periaatteita omaan elämääsi.

SYYSKUU:

Käskyt

Käskyt ovat lakeja ja vaatimuksia, joita rakastava taivaallinen Isä on antanut siunatakseen meidän elämäämme.

Yksi voimallinen tapa opiskella niitä on tutkia pyhiä kirjoituksia saadakseen tietoa siunauksista, joita koituu kuuliaisuudesta – kuten tämä nuori aikuinen teki:

”Kun tutkin jotakin käskyä, luen mielelläni kaikki pyhien kirjoitusten kohdat, joita löydän siitä, ja teen luettelon siunauksista, joita taivaallinen Isä lupaa kuuliaisuudestani. Se, että olen oppinut lisää luvatuista siunauksista, on vahvistanut todistustani siitä, että taivaallinen Isä rakastaa minua ja haluaa siunata minua.”

Jotta saisitte tietoa käskyistä, voisit lastesi kanssa lukea julkaisun *Saarnatkaa minun evankeliumiani* luvun 3 oppiaiheen 4, tutkia siinä mainittuja pyhien kirjoitusten kohtia ja laatia omat luettelot luvatuista siunauksista. Voisit käyttää tätä lähestymistapaa saadakseen tietoa mistä tahansa evankeliumin periaatteeseen liittyvistä siunauksista.

LOKAKUU:

Kuinka tulla enemmän Kristuksen kaltaiseksi

Palvelutyönsä aikana Kristus käski meitä: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (Matt. 5:48). Me pyrimme kohti täydellisyyttä, kun yksinkertaisesti pyrimme omaksumaan Kristuksen monia ominaisuuksia yhden kerrallaan ja pyrimme kehittymään sillä osa-alueella Hänen avullaan. Eräs nuori mies aloitti opettelemalla uutteruutta.

”Halusin saada lisää Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia, joten tutkin pyhiä kirjoituksia ja julkaisua *Saarnatkaa minun evankeliumiani*. *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -julkaisun luvusta 6 löysin ehdotuksen Kristuksen kaltaisten ominaisuuksien saamisen mallista ja päätin kokeilla sitä uutteruuden ominaisuuden kanssa. Ensiksi kirjoitin muistiin oman määritelmäni uutteruudesta sekä aiheesta mielessäni olevia kysymyksiä. Sitten kävin läpi ehdotetut uutteruudesta kertovat pyhien kirjoitusten kohdat ja kirjoitin muistiin vaikutelmiani ja vastauksia, joita sain lukiessani. Sen jälkeen asetin tavoitteeksi olla uutterampi koulutyössäni. Olen huomannut tuntevani itseni motivoituneemmaksi ja johdonmukaisemmaksi, kun rukoulen joka ilta uutteruutta.”

Kun pyrit omaksumaan Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia ja opettamaan niiden saamista lapsillesi, kirkon apuvälineet voivat auttaa sinua tietämään, mistä aloittaa. Pyhissä kirjoituksissa annetaan aina Kristuksen esimerkki, ja julkaisun *Saarnatkaa minun evankeliumiani* kaltaisessa

lähdeaineistossa tarjotaan malleja, jotka auttavat meitä luomaan tottumuksia opiskelemissen ja tavoitteiden asettamiseen. Kun pyhiä kirjoituksia ja muuta lähdeaineistoa käytetään yhdessä, ne auttavat meitä soveltamaan oppimaamme niin, että meistä voi tulla enemmän Kristuksen kaltaisia.

MARRASKUU:

Hengellinen ja ajallinen omavaraisuus

Omavaraiseksi tuleminen tarkoittaa sitä, että käytämme tahdonvapauttamme huolehtiaksemme itsestämme ja perheestämme sekä teemme parhaamme löytääksemme ratkaisun omiin ongelmiimme. Omavaraiseksi tuleminen antaa meille paremman kyvyn palvella kodissamme, kirkossa ja paikkakunnallamme. Yksi parhaista tavoista opettaa näitä käsitteitä on esimerkin avulla, kuten tämä jäsen kuvailee:

”Niin kauan kuin muistan, äitini on herännyt joka päivä varhain tutkimaan pyhiä kirjoituksia. Olen nähnyt, kuinka hän on saanut hengellistä voimaa, joka kantaa häntä läpi vaikeiden aikojen. Hän luottaa siihen, että hänen tukenaan on hänen oma suhteensa taivaalliseen Isään. Sen lisäksi että hänellä on hengellistä voimaa, minuun on tehnyt vaikutuksen hänen kykynsä huolehtia perheestämme. Olen nähnyt, kun hän laatii budjettia, luopuu omista tarpeistaan, hankkii koulutusta ja osoittaa suurta nöyryyttä keinoissa, joiden ansiosta hän on voinut huolehtia perheemme taloudellisista tarpeista ja silti olla kotona lastensa kanssa koulupäivän jälkeen. Haluan samanlaista voimaa kuin hänellä on, ja olen hyvin kiitollinen hänen esimerkistään, joka opettaa minulle, kuinka saada sitä.”

Kuinka voisit olla parempana esimerkkinä lapsillesi kaukonäköisestä elämäntavasta? Ellet vielä tiedä paljon omavaraisuuden tietyistä osa-alueista, voit kehottaa lapsiasi oppimaan kanssasi, ja se itsessään on suurenmoisena esimerkkinä.

JOULUKUU:

Jumalan valtakunnan rakentaminen myöhempinä aikoina

”Kukaties sinusta tulikin kuningatar vain tällaisia aikoja varten” (Est. 4:14). Tällaisen kysymyksen voit esittää itsellesi ja lapsillesi, kun saatte selville, mikä on tehtävänne Jumalan valtakunnan rakentamisessa.

Tämä jäsen on oppinut luottamaan siihen, että Herra auttaa häntä rakentamaan valtakuntaa: ”Muistan vanhempieni opettaneen minulle pienestä pitäen, että me otamme aina vastaan kirkon tehtävät, koska ne tulevat Herralta. Opiskellessani yliopistossa minulle esitettiin kutsu palvella Apuyhdistyksen johtajana. Se tuntui ylivoimaiselta, mutta mieleeni ei koskaan tullut sanoa ei. Niinpä minulla oli vuoden alkaessa huolehdittavana yli 100 naista eikä juurikaan kokemusta mutta usko siihen, että Herra huolehtii lopusta. Vuoden kuluttua minut vapautettiin. Kun olen muistellut niitä ilmoituksen hetkiä, jolloin tiesin täsmälleen, minkä oppiaiheen pitäisin tai minkä kommentin esittäisin, tai niitä monia kertoja, jolloin joku valmisti minulle aterian, koska en itse ehtinyt laittaa ruokaa, tai niitä lukuisia kannustavia viestejä, joita sain, tiedän varmasti, että Herra on lisännyt aikaansaannoksiani valtakunnan rakentamisessa.”

Kun mietit lastesi kanssa keinoja rakentaa Jumalan valtakuntaa, muista kannustaa heitä ja tarjota heille tilaisuuksia palvella. Voisitte keskustella siitä, millä tavoin voitte palvella muita tehtävissänne. Millä muilla tavoin voitte auttaa työtä menemään eteenpäin? Palvelittepa missä tahansa, teidän ponnistelunne ovat arvokkaita. Kuten presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”[Seisokaamme] lähellä toisiamme ja [nostakaamme] siitä, missä seisomme.”² ■

Kirjoittajat asuvat Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Ks. Spencer W. Kimball, ”Evankeliumin mukainen elämä kodissa”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 182; ks. myös L. Tom Perry, ”Opetuslapsena oleminen”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 73.
2. Ks. Dieter F. Uchtdorf, ”Nostakaa siitä missä seisotte”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 56.

Tämän artikkelin osa 1 julkaistiin Liahonan tammikuun 2016 numerossa.

A woman with long, dark, wavy hair is shown in profile, looking out of a large window. She is wearing a black, high-collared coat. The background shows a modern building with glass panels and some greenery outside.

David A. Edwards

kirjon lehdet

Lukemattomat ihmiset ovat kautta aikain esittäneet saman kysymyksen kuin Job: ”Voiko ihminen herätä eloon, kun hän on kuollut?” (Job 14:14.) Niillä, joilla on todistus Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen ylösnousemuksestaan, on suurenmoinen etuoikeus vastata tähän kysymykseen raikuvasti ”Kyllä!”

Monet ympärillämme olevista elävät kuitenkin ”maailmassa – ilman Jumalaa” (Ef. 2:12), ja heidän täytyy suunnistaa erilaisten kuolemaa koskevien tosiasioiden ja uskonkäsitysten välillä. Ensinnäkin heidän on kohdattava se silminnähtävä todiste eli ”karu todellisuus”, että kuolema on yleismaailmallinen ja ehdoton – he eivät ole nähneet kenenkään tulevan takaisin. Sitten on niitä laajalle levinneitä selontekoja kuolemanrajakokemuksista, joiden välillä on merkittäviä yhteneväisyyksiä. Ja sitten on se tosiseikka, että kulttuureissa kaikkialla maailmassa on aina ollut käsitys jonkinlaisesta elämästä kuoleman jälkeen – jälleen yksi johdonmukaisuus, joka vaatii selitystä.

Mutta varmuus siitä, ettei elämämme pääty kuolemaan, tulee Jumalalta, joka on ilmoittanut tämän alusta asti lukuisien todistajien välityksellä, joita ovat profeetat, apostolit ja, mikä tärkeintä, Pyhä Henki.

MITÄ ME TIEDÄMME

elämästä kuoleman

*”Voiko ihmisen herätä eloon, kun hän on kuollut?”
Kyllä! Mutta mitä sitten?*

jälkeen?

Alusta asti

Pelastussuunnitelmaa opetettiin täällä maan päällä ensimmäisen kerran Aadamille ja Eevalle, ensimmäisille vanhemmillemme. He oppivat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja sitä, kuinka palata taivaallisen Isän luokse – ja he ymmärsivät, että *palaaminen* tarkoittaa sitä, että me olemme olleet Hänen luonaan aikaisemmin. Niinpä Aadam ja Eeva tiesivät alusta alkaen hyvin selvästi, ettei tämä elämä ole kaikki. He tiesivät – ja opettivat lapsilleen – että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta he nousisivat kuolleista tämän elämän jälkeen, ja jos he olisivat kuuliaisia, he saisivat iankaikkisen elämän (ks. Moos. 5:10–12).

Maalliset teoriat olettavat, että usko kuolemanjälkeiseen elämään on itsenäinen seuraus jonkinlaisesta yleismaailmallisesta psykologisesta tarpeesta. Mutta laajalle levinnyt ajatus elämästä kuoleman jälkeen muodostuu tavallaan esivanhempien antamasta tai kollektiivisesta muistista (ellei jopa kuolevaisuutta edeltävästä muistista), joka koskee sitä, mikä on ilmoitettu alussa ja sitten siirretty sukupolvelta toiselle. Se, mitä presidentti Joseph F. Smith (1838–1918) sanoi kerran joistakin yleisistä uskonnollisista käytännöistä, pätee myös yleisiin uskonkäsityksiin elämästä kuoleman jälkeen: ”Epäilemättä tieto [siitä] – – kulkeutui Aadamin jälkeläisten mukana kaikkiin maihin ja siirtyi edelleen – – Nooan välityksellä – – niille, jotka tulivat hänen jälkeensä, leviten kaikkiin kansakuntiin ja maihin” (”Discourse”, *Deseret News*, 19. helmikuuta 1873, s. 36).

Siten ajatus elämästä tämän elämän jälkeen on niin yleismaailmallinen, koska sen alkuperä on samalta ajalta kuin itse ihmissuvun alkuperä.

Selkeitä ja kallisarvoisia totuuksia

Me myöhempien aikojen pyhät voimme omalta osaltamme tuoda toivoa niiden ihmisten elämään, jotka elävät maailmassa ilman Jumalaa, lausumalla luottavaisina oman todistuksemme olemassaoloamme koskevasta totuudesta: kuolema ei ole loppu. Lisäksi voimme vastata moniin kuolemanjälkeistä elämää koskeviin kysymyksiin palaute-tun evankeliumin selkeiden ja kallisarvoisten totuuksien

ansioista, jotka on ilmoitettu. Seuraavassa on lyhyitä vastauksia muutamiin tällaisista kysymyksistä.

Mitä meille tapahtuu heti kuoltuamme?

Kuoleman hetkellä henkemme erkaantuu ruumiistamme ja menee sitten henkimaailmaan (ks. Jaak. 2:26; Alma 40:11).

Millainen henkemme on?

Henkiruumiimme näyttää samalta kuin se näytti kuolevaisuutta edeltävässä elämässä: ihmisruumis täydellisessä aikuisen muodossa (ks. Et. 3:16; *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999, s. 131*). Kuoleman jälkeen meidän hengellämme on samat asenteet, mielihalut ja toiveet kuin meillä oli fyysisen kuolemamme hetkellä maan päällä (ks. Alma 34:34).

Mitä henki on?

Henki on eräänlaista ainetta, vain ”hienompaa tai puhtaampaa” (OL 131:7).

Millainen henkimaailma on?

Henkimaailmassa henget ovat jakaantuneet kahteen päätilaan eli osastoon: paratiisiin ja henkivankilaan. Vanhurskaat henget menevät paratiisiin, joka on levon tila, rauhan tila, ”missä he saavat levätä kaikista vaivoistaan ja kaikesta huolesta ja murheesta” (Alma 40:12). On sanottu, että niiden ihmisten henget, jotka eivät olleet vielä ottaneet vastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, ovat henkivankilassa (ks. 1. Piet. 3:18–20). He voivat yhä valita hyvän tai pahan ja ottaa vastaan evankeliumin tai hylätä sen. Paratiisissa olevat henget voivat saarnata heille evankeliumia (ks. OL 138). Ne, joiden henki ja ruumis on erossa kauan, pitävät tätä eroa ”vankeutena” (OL 45:17; 138:50).

Mikä on taivas?

Taivas ymmärretään yleensä paikaksi, jossa Jumala asuu ja jossa vanhurskaat ihmiset voivat lopulta asua. Tässä mielessä se on erilainen kuin henkimaailman paratiisi.

Mikä on helvetti?

Pyhissä kirjoituksissa *helvetti* voi tarkoittaa jompaa-kumpaa näistä kahdesta: 1) ”väliaikainen asuinsija henkimaailmassa niille, jotka ovat olleet tottelemattomia kuolevaisuudessa”, tai 2) ”niiden pysyvä paikka, joita Jeesuksen Kristuksen sovitus ei lunasta” (PKO, ”Helvetti”, scriptures.lds.org/fi). Yleisessä merkityksessä se on niiden kärsimä hengellinen tila, jotka ovat

hylänneet evankeliumin. Joseph Smith on opettanut: ”Se suuri kurjuus, jota poismenneet henget kokevat – –, johtuu siitä tiedosta, että he ovat menettäneet sen kirkkauden, joka on toisten osana ja jonka he itse olisivat voineet saada, ja he ovat itse omia syyttäjiään” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 234*).

Mikä on ylösnousemus?

Ylösnousemus on hengen ja ruumiin yhdistyminen täydelliseen, kuolemattomaan tilaan (ks. Alma 11:43).

Ketkä nousevat kuolleista?

Kaikki ihmiset, jotka ovat eläneet maan päällä, nousevat kuolleista (ks. 1. Kor. 15:22; Alma 11:44).

Milloin me nousemme kuolleista?

Ihmiset nousevat kuolleista eri aikoina. Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus aloitti ensimmäisen ylösnousemuksen eli vanhurskaiden ylösnousemuksen. Sittemmin jotkut vanhurskaat ovat jo nousseet kuolleista. Jeesuksen Kristuksen toisen tulemisen jälkeen paljon useammat vanhurskaat nousevat kuolleista. Tuhatvuotisen valtakunnan aikana muut hyvät ihmiset nousevat kuolleista.

Tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen jumalattomat nousevat kuolleista. (Ks. OL 76:32–112; 88:97–101.)

Millainen on ylösnoussut ruumis?

Ylösnoussut ruumis on lihaa ja luuta (ks. Luuk. 24:39), kuolematon (ks. Alma 11:45), täydellinen (ks. Alma 11:43), loistava ja kaunis. ”Ei ole mitään kauniimpaa katsottavaa kuin ylösnoussut mies tai nainen” (presidentti Lorenzo Snow [1814–1901], *The Teachings of Lorenzo Snow*, toim. Clyde J. Williams, 1996, s. 99).

Mitä tapahtuu sen jälkeen kun olemme nousseet kuolleista?

Kun kaikki ihmiset ovat nousseet kuolleista ja tuhatvuotinen valtakunta on päätynyt, meidät tuodaan Jumalan eteen tuomittaviksi sanojemme, tekojemme, ajatustemme ja halujemme mukaan (ks. Ilm. 20:12; Alma 12:14; OL 137:9). Jeesus Kristus on oleva meidän Tuomarimme (ks. Joh. 5:22, 27–29; Room. 14:10).

Mitä tapahtuu viimeisen tuomion jälkeen?

Viimeisen tuomion jälkeen me saamme yhden seuraavista iankaikkisista palkinnoista:

Selestinen valtakunta: taivaallisen Isän, Jeesuksen Kristuksen ja kaikkien niiden koti, jotka ovat osoittautuneet kelpoiksi iankaikkiseen elämään solmimalla kaikki evankeliumin liitot ja pitämällä ne (ks. OL 76:50–70).

Terrestrinen valtakunta: niiden hyvien ihmisten koti, jotka eivät hyväksyneet Jeesuksen Kristuksen evankeliumia mutta ottivat sen vastaan henkimaailmassa tai jotka eivät elämässä olleet rohkeita todistuksessa Jeesuksesta Kristuksesta (ks. OL 76:71–80).

Telestinen valtakunta: niiden koti, jotka olivat jumalattomia eivätkä ottaneet vastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja jotka nousevat kuolleista vasta tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen (ks. OL 76:81–89).

Loputon rangaistus: kadotuksen poikien sekä Perkeleen ja hänen enkeliansä lopullinen tila (ks. OL 76:31–49).

Mitä ihmiset tekevät selestisessä valtakunnassa?

Ne, jotka perivät selestisen valtakunnan korkeimman asteen, korotetaan, mikä tarkoittaa sitä, että he saavat iankaikkisen elämän, heistä tulee taivaallisen Isämme kaltaisia ja he saavat kaiken, mitä Isällä on. Taivaallisen Isän kaltaiseksi tuleminen tarkoittaa sitä, että omaksuu Hänen täydellisyyden ominaisuutensa, kuten rakkauden ja palvelun.¹ Se tarkoittaa myös sitä, että pääsee osalliseksi Hänen työstään ja kirkkaudestaan, joka on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39). Korotukseen sisältyvät tuleminen sinetöidyksi iankaikkiseen avioliittoon, eläminen iankaikkisessa perheessä ja iankaikkisten henkilösten saaminen. (Ks. OL 76:59, 62; 130:2; 132:19–23.)

Mitä ihmiset tekevät muissa valtakunnissa?

Ne, jotka ovat muissa valtakunnissa, tulevat olemaan enkeleitä, jotka ”ovat avustavia palvelijoita, jotka auttavat niitä, jotka ovat arvollisia paljon suurempaan, ylenpalttiseen ja iankaikkiseen kirkkauden määrään” (OL 132:16). He eivät solmi avioliittoa eivätkä saa henkilapsia (ks. OL 131:1–4; 132:16–17). ■

VIITE

1. ”Palveleminen ei ole taakka, jota pitää kestää täällä maan päällä, jotta voisi ansaita oikeuden asua selestisessä valtakunnassa. Palveleminen on se kude, josta kudotaan korotettu elämä selestisessä valtakunnassa.” (Presidentti Marion G. Romney [1897–1988], toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ks. ”Omavaraisuuden selestinen luonne”, *Valkeus*, huhtikuu 1983, s. 184.)

*Me saamme
iloa, kun
pyrimme joh-
donmukaisesti
kokemaan
sydämenmuu-
tosta ottaes-
samme vastaan
Jeesuksen
Kristuksen sovi-
tuksen omassa
elämässämme.*

**Vanhin
Edward Dube**
seitsemän-
kymmenen
koorumiasta

Sydämenmuutoksen KOKEMINEN

Esikoisemme Rosemary oli uusi suloinen pienokainen, kun äitini tuli omasta kylästään Keski-Zimbabwesta tapaamaan meitä. Aivan tuoreina vanhempina vaimoni Naume ja minä olimme hyvin innoissamme äitini vierailusta. Halusimme innokkaasti oppia kaiken, mitä meidän piti tietää lapsen kasvattamisesta.

Tullessaan äitini otti esiin kankaisten kaulanauhan. Hän selitti, että kankaan sisään oli kiedottu taikakalu. Hän ojensi kaulanauhan Naumelle laitettavaksi Rosemaryn kaulaan. Aistiessaan Naumen epäroinin äiti sanoi heti: ”Kun olin pieni, niin oma äitini ja hänen äitinsä antoivat minulle tämän taikakalun, joka on suojellut minua ja kaikkia lapsiani – myös sinun aviomiestäsi. Tämä amuletti suojelee teidän tyttärtänne sairauksilta ja kaikenlaisilta kirouksilta, joita hänen päälleen saattaa langeta, ja hän voittaa kaikki vaikeat tilanteet elämässä. Hänen täytyy pitää tätä, kunnes hän on viisivuotias.”

Palvelin siihen aikaan seurakunnanjohtajana ja ajattelin heti: ”Mitä seurakuntani jäsenet ajattelevat, kun he näkevät tämän ’taikakaulanauhan’ pienokaisemme kaulassa?” Sitten ajattelin: ”Ehkä voisimme peittää sen niin, ettei se näy.” Katsoin Naumea. Hänen ilmeensä kertoi minulle, ettei meidän pitäisi ottaa vastaan tätä lahjaa. Kysyin äidiltäni, voisiko hän tehdä pienen, ohuen kaulanauhan, joka ei olisi niin silmiinpistävä. Hän vastasi, ettei se ollut mahdollista ja että tämä taikakalu toimii parhaiten tässä hänen valmistamassaan kaulanauhassa.

Naume katsoi minua jälleen selvästi paheksuen. Käännyin äitini puoleen ja selitin, että paikallisen

seurakuntamme johtajana minusta ei tuntuisi hyvältä laittaa sitä kaulanauhaa lapsemme kaulaan. Äiti vastasi varoittaen: hän sanoi, että ilman kaulanauhaa pienokaisemme kuolisi.

Kriisihetken paniikki

Muutama viikko tämän tapauksen jälkeen pieni Rosemarymme sairastui vakavasti. Meillä ei ollut varaa viedä häntä lääkäriin. Oli yö, ja sillä hetkellä aloin ajatella, mitä äitini oli varoituksessaan sanonut. Aloin toivoa, että olisin hyväksynyt sen kaulanauhan. Olin ottanut sen ja laittanut sen Rosemaryn kaulaan. Tänä paniikin hetkenä kuulin hiljaisen, vionon äänen, joka kehotti minua osoittamaan uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Pukeuduin heti sunnuntai-vaatteisiini. Otin pienokaisemme syliini ja lausuin pappeuden siunauksen. Tunsin rauhaa ja lohtua, ja aistin, että vaimoni tunsii samoin. Miltei välittömästi sekä Naume että pieni Rosemary nukahtivat rauhalliseen uneen. Tyttäreemme Rosemary parani. Siunausta seuranneina päivinä hän vähitellen toipui ja tuli aivan terveeksi. Millaisen ihmeen me näimme omin silmin! Lempeine armotekoineen Herra auttoi minua ja vahvasti uskoani Häneen.

Olin kiitollinen mutta myös hieman häpeissäni. Minä – kotiin palannut lähetyssaarnaaja, joka palveli seurakunnanjohtajana – ennemminkin kannoin huolta siitä, mitä ihmiset sanoisivat, kuin uskoin Jumalaan (ks. Moosia 4:9). Niin, edes äitini, jota rakastin ja ihailin niin paljon, ei pystynyt käsittämään kaikkea. Minun täytyi olla enemmän kuin vain kotiin palannut

lähetyssaarnaaja, enemmän kuin vain seurakunnanjohtaja. Minun täytyi muuttua: kokea samaa, mitä Alma oli kokenut.

Voimallisen muutoksen hetki

Jumalattoman kuningas Nooan pappi Alma tutkisteli todennäköisesti itseään tarkoin, kun profeetta Abinadi esitti tämän tutkivan kysymyksen: ”Te ette ole halunneet ymmärtää sydämessänne; sen tähden te ette ole olleet viisaita. Mitä te siis opettatte tälle kansalle?” (Moosia 12:27.) Alman tavoin minun sydämessäni täytyi tapahtua ”voimallinen muutos” (Alma 5:12).

Alma, joka oli pappi kuningas Nooan hovissa, oli tottunut elämään etuoikeutettuna. Hän sai elantonsa ihmisten veroista. Hänellä oli huomattava valta-asema. Hän oli yksi niistä, ”jotka olivat ylpistyneet sydämensä kopeudessa” (Moosia 11:5). Kun Alma sai kuitenkin tietää Vapahtajan tulemisesta maailmaan – Hänen opetuksistaan, kärsimyksistään, kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan ja että Jeesus Kristus on ”maailman valo ja elämä, eli valo, joka on loputon, jota ei voida milloinkaan pimentää, niin, ja myös elämä, joka on loputon, niin ettei kuolemaa voi enää olla” (Moosia 16:9) – hän oli valmis muuttamaan. Hän oli tarvittaessa jopa valmis kuolemaan.

Vastustuksen ja hengenvaarallisten uhkien ympäröimänä Alma anoi urheasti kuningas Nooaa päästämään Abinadin lähtemään rauhassa. Alman teot kumpusivat hänen sydäimestään. Hän oli tuntenut Vapahtajan osoittavan rakkautta häntä kohtaan Herran profeetan Abinadin välityksellä.

Kun äitini tarjosi minulle suojakaulanauhaa laitettavaksi pienokaisemme kaulaan, huolenaiheeni perustui siihen, miltä tilanne näyttäisi. Kannoin huolta siitä,

mitä seurakuntamme jäsenet ajattelisivat minusta. En ollut ilmiselvästikään vielä kokenut täysin sitä ”voimallista sydämenmuutosta”. Olen sittemmin oppinut ymmärtämään, että meidän menestyksemme ja onnellisuutemme perustuu siihen, kuinka täysin me haluamme omaksua evankeliumin sydämeemme. Jotta löytäisimme todellista onnea, iloa ja rauhaa, ”Jeesuksen Kristuksen puhtaan evankeliumin täytyy painua [sydämeemme] – Pyhän Hengen voimalla”¹.

Mahdollisuus todistaa

Se, että koemme tämän muutoksen ja katsomme Vapahtajaan kaikessa ja kaikkialla, antaa meille mahdollisuuden auttaa muita. Almasta tuli voimallinen lähetyssaarnaaja, joka auttoi hyvin monia ja perusti Kristuksen kirkon kansansa keskuuteen, joka oli paennut kuningas Nooaa.

Huomaatko, kuinka menetin mahdollisuuden kertoa evankeliumista äidilleni, kun hän tarjosi meille sitä taikakalua, jonka hän uskoi aina suojelleen häntä ja hänen lapsiaan? Olisin voinut olla välineenä Herran käsissä – kuten Alma, joka saarnasi Jeesuksen

Otin pienokaisemme syliini ja lausuin pappeuden siunauksen.

JATKUVA KÄÄNTYMYS

”Meidän täytyy kokea jatkuvaa kääntymystä vahvistamalla uskoamme Jeesukseen Kristukseen ja uskollisuuttamme Hänen evankeliumilleen läpi elämämme – ei ainoastaan kerran vaan säännöllisesti.”

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista, ”Pysykää veneessä ja pidelkää kiinni!”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 90.

Almaanoi urheasti kuningas Nooa päästämään Abinadin lähtemään rauhassa.

Kristuksen evankeliumia ja ”muutti heidän sydämensä; niin, hän herätti heidät syvästä unesta, ja he heräsivät Jumalalle” (Alma 5:7).

Kun muistelen sitä tilannetta äitini kanssa, mietin, mitä olisi tapahtunut, jos olisin vastannut enemmän Alman tavoin. Äitini olisi ehkä herännyt Jumalalle, ja hänessä tapahtunut muutos olisi voinut vaikuttaa myönteisesti sisaruksiini. Tämä muutos olisi sitten voinut vaikuttaa suuresti sisarusteni lasten elämään ja edelleen heidän jälkeläisiinsä.

Alman voimallisen muutoksen tunsivat paitsi ne, joita hän opetti ja joille hän todisti, myös hänen lapsensa ja jälkeläisensä. Kun hänen poikansa Alma saarnasi ihmisille Sarahemlan maassa ja ympäröivillä seuduilla, hän muistutti heitä todistuksesta, joka hänen isällään oli Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta:

”Katso, minä voin sanoa teille – eikö isäni Alma uskonut sanoihin, jotka puhuttiin Abinadin suulla? –

Ja hänen uskonsa mukaisesti hänen sydämessään tapahtui voimallinen muutos.” (Alma 5:11–12.)

Almalle, joka oli nuori, tämä voimallinen sydämenmuutos, joka alkoi Abinadin esittämästä kutsusta avata sydämensä Jumalan sanan ymmärtämiselle, oli avain hänen onnellisuuteensa ja menestykseensä muiden auttamisessa: ”Ja katso, hän saarnasi sanaa teidän isillenne, ja heidänkin sydämessään tapahtui voimallinen muutos, ja he nöyryivät ja panivat turvansa todelliseen ja elävään Jumalaan. Ja katso, he olivat uskollisia loppuun asti; sen tähden he pelastuivat.” (Alma 5:13.)

Tee jatkuvaa muutosta

Jotkut nuoret nykyään empivät sen välillä, valitako se, mikä on oikein Jumalan silmissä, vai miellyttääkö omia vanhempia tai huoltajia, joilla ei ehkä ole samoja tunteuksia kuin heillä evankeliumin totuudesta. Kun joudut tekemään tällaisen valinnan, kysy itseltäsi: ”Auttaako tämä valinta minua tuntemaan, että minun tekoni ovat olleet vanhurskauden tekoja

maan päällä’ (Alma 5:16), ja saako se minut yhä tuntemaan ’halua laulaa lunastavan rakkauden laulua’ (Alma 5:26)?”

Vaikka meidän tulee kaikkien rakastaa ja ihailla vanhempiamme, meidän tulee tietää, että tekemillämme valinnoilla on suorainen vaikutus lapsiimme ja jälkeläisiimme. Joidenkin meistä saattaa olla välttämätöntä siirtyä pois mukavuusalueeltamme, kuten Alma, joka pakeni kuningas Nooan palvelijoita ja opetti evankeliumia hyvin vaikeissa olosuhteissa. Hän sai aikaan muutoksen paitsi omassa perheessään myös muissa. Jotta voimme kokea sydämenmuutoksen, on tärkeää, että ajattelemme muita ja liitymme ”paastoon ja voimalliseen rukoukseen niiden sielun hyvinvoinnin puolesta, jotka eivät [tunne] Jumalaa” (Alma 6:6).

Entä jos Rosemary-pienokaisemme ei olisi selviytynyt sairaudestaan – edes sen pappeuden siunauksen jälkeen, jonka annoin hänelle? Herran kehoitus on suurena voimana minulle: ”Joka varjelee elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä” (Matt. 10:39).

Me saamme iloa, kun pyrimme johdonmukaisesti kokemaan sydämenmuutosta ottaessamme vastaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen omassa elämässämme. Olen kiitollinen tästä tiedosta, ja tiedän sydämessäni, että meidän Vapahtajamme on kulkenut ”kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia, ja tämä, jotta toteutuisi sana, joka sanoo hänen ottavan päällensä kansansa kivut ja sairaudet” (Alma 7:11). Tiedän, että Herraan katsominen ja Hänen neuvojensa noudattaminen antaa todellista turvaa ja suojaa. ■

VIITE

1. Henry B. Eyring, ”We Must Raise Our Sights”, *Ensign*, syyskuu 2004, s. 16.

HURRAA!

G. Craig Kiser

Eräs nelivuotias auttoi minua arvostamaan sakramenttia uudella tavalla.

Mieleni oli keskittynyt Vapahtajaan seurakunnan päättäessä sakramenttilaulun laulamista, mutta laulukirjaa sulkiessani urkumusiikki jatkui. Sen päivän suuren osanottajamäärän vuoksi oli tarpeen, että säestäjä soitti vielä kaksi säkeistöä sillä aikaa kun papit saivat leivän murtamisen päätökseen. Olin kiitollinen siitä ylimääräisestä ajasta. Sen ansiosta minulla oli ylimääräinen hetki pohtia kunnioittavasti ennen sakramenttirukouksia.

Rukousten aikana seurasin huolellisesti sanoja, joita papit lausuvat, kun he siunasivat Kristuksen meidän puolestamme antaman uhrin vertauskuvat. Juuri kun jälkimmäinen rukous päättyi ja sillä hetkellä kun seurakunta yhtyi siihen, niin ”aamenten” keskeltä ja kaksi riviä taaempaa kajahti ilmoille erään nelivuotiaan pojan ääni.

”Hurraa!” hän huudahti.

Hänen tahaton huudahduksensa oli sen verran äänekkäs, että se sai useat lähellä olevat lapset tirskkumaan. Myönnän, että se toi

minunkin huulilleni kysyvän hymyn.

”Hurraa?” ajattelin. Sepä outo reaktio sakramenttirukouksiin. Epäilemättä se oli reaktio, jota en ollut kuullut koskaan aiemmin enkä todennäköisesti enää koskaan kuulekaan. Päättämehän me rukouksemme sanalla ”aamen”.

Kenties tuo pieni lapsi oli vaistonnut enemmän totuutta kuin minä.

Hurraa kertoo innostuneisuudesta. Se on ilon huudahdus, tavallisesti voitosta. Toisinaan sitä huudetaan osoittamaan hyväksyntää jollekulle, joka on saanut

vaikean tehtävän päätökseen hyvin.¹

Mieleni tarttui välittömästi siihen ajatukseen. Niin, ajattelin – hurraa, Jeesus Kristus voitti kuoleman, jotta me kaikki voimme nousta kuolleista! Hurraa, sovituksensa ansiosta Hän voi antaa syntimme anteeksi! Vielä tarkentaen, Hän voi antaa minulle anteeksi *minun* syntini! Hurraa, Hänen armonsa ansiosta voin palata taivaallisen Isäni luo ja päästä osalliseksi iankaikkisen elämän toivosta! Niin! Hurraa!

Kun hiljaa mielessäni huudahdin näitä kiitollisuuden ylistyksiä taivaalliselle Isälleni, Pyhä Henki täytti sydämeni ilolla, joka sai minut miltei kyyneliin. Sinä päivänä pikkupoika oli minun paimeneni (ks. Jes. 11:6), ja riemuitsin siitä, että minulla oli tuore näkemys Vapahtajan sovituksen suomiin siunauksiin elämässäni. ■

Kirjoittaja asuu Oregonissa Yhdysvalloissa.

VIITE

1. Ks. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 2003, hakusana ”hooray”; ks. myös en.wiktionary.org/wiki/hooray.

EI MINUN VARTIOVUOROLLANI!

Brett J. Porter

Avain menestymiseemme oli rakastaa nuoria miehiä heitä palvellessamme.

Minulla oli läheiset suhteet eräänseen perheeseen, jonka poika oli Nuorissa Miehistä. Erään toiminnan aikana hänen ollessaan diakoni eräs johtohenkilö ojensi häntä ja nolasi hänet hänen ikätoveriensä edessä. Jatkossa hän tunsu jälleen joutuneensa huonoon valoon, lakkasi käymästä toimintoissa ja etsi kavereita seurakuntansa ulkopuolelta.

Sillä kokemuksella oli minuun valtava vaikutus. Päätin, että jos minut kutsuttaisiin työskentelemään nuorten miesten parissa, niin sellaista ei tapahtuisi minun vartiovuorollani. Kaksi vuotta myöhemmin minut kutsuttiin työskentelemään diakonien kanssa.

Muutaman kuukauden kuluessa huomasin joutuneeni tilanteeseen, jossa eräs nuori mies kokeili jatkuvasti rajojaan omalla käytöksellään.

”Tässä menee raja”, sanoin viimein viitaten hänen tekemisiinsä. ”Älä ylitä sitä.”

Hän ylitti sen, meillä oli pientä sananvaihtoa, ja hän lähti.

Myöhemmin juttelin hänen kanssaan ratkaistakseni erimielisyytemme. Sanoin: ”David, pidän sinusta, ja sinä olet hyvä nuori mies, mutta en pidä joistakin asioista, joita teet. Muut nuoret miehet pitävät sinua esimerkkinä, ja jos he näkevät sinun saavan seuraamuksitta tehdä

jotakin asiatonta, hekin saattavat kokeilla sitä.”

Selvitimme asiat, hän tunsu itsensä hyväksytyksi, ja me johtohenkilöt lievitimme omalta osaltamme hänen henkilökohtaisia haasteitaan. Kun hän täytti 14, hän pyysi minua asettamaan hänet opettajaksi. Nykyään vuosia myöhemmin aina kun hän näkee minut, hän antaa minulle kunnon halauksen ja kertoo ihailen ajastaan Nuorissa Miehistä.

Kun rakastamme nuoria miehiä ja meistä on mukavaa olla heidän kanssaan, he tietävät sen. Juuri siksi neuvonantajani ja minä tunsimme aitoa kiinnostusta nuoria miehiämme

kohtaan. Emme koskaan tehneet mitään toimintaa vain sen vuoksi, että se oli ohjekirjassa. Me teimme sen, koska tiesimme, että nuoret miehet oppisivat jonkin taidon, kasvaisivat ja heillä olisi hauskaa.

Kerran meillä oli eräs nuori mies, jonka vanhemmat eivät olleet kiinnostuneita ohjelmastamme.

”Ei se mitään”, sanoin heille, ”mutta sopiiko teille, että poikanne silti osallistuu, oppii ja pitää hauskaa?”

Otimme hänet mukaan ohjelmaamme, ja ennen pitkää hänen vanhempansa sanoivat hänen voivan osallistua täysin. He näkivät, että heidän poikansa oppi asioita ja että hänellä oli hauskaa. Myöhemmin hän palveli kokoaikaisessa lähetystyössä. Myös hänen nuorempi veljensä innostui toimintoista ja on myös palvellut lähetystyössä.

Näimme, että tapa, jolla johtohenkilöt osoittavat kiinnostusta nuorta miestä kohtaan, on suoraan verrannollinen siihen, miten tämä nuori mies oppii, kasvaa ja lopulta palvelee lähetystyössä. On tyydytystä tuottavaa seurata nuorten miesten kasvavan, ja on hienoa oppia heidän kanssaan. Avain menestymiseemme oli rakastaa nuoria miehiä heitä palvellessamme. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

KAIKKI VOIVAT OPPIA PROFEETALTA

Kun olin 17-vuotias, työskentelin eräässä hotellissa Kailua-Konassa Havaijissa Yhdysvalloissa. Työskennellessäni hotellipoikana näin hotellivieraina monia kuuluisuuksia, kuten John Waynen, Dorothy L'Amourin ja Esther Williamsin.

Eräänä iltana kun useimmat vieraat olivat saapuneet ja olin pitämässä taukoa hotellin edessä, reunakiveyksen viereen pysähtyi musta limusiini ja siitä astui ulos seitsemän miestä pukeutuneina mustiin housuihin, valkoiseen paitaan ja solmioon. Heidän mukanaan tuli eräs mies mustassa puvussa. Kun kuljettaja oli pysäköinyt heidän autonsa, he kaikki menivät hotellin ravintolaan illalliselle. Ajattelin heidän näyttävän FBI-agenteilta, kun menin takaisin sisälle jatkamaan velvollisuuksiani vastaten huonepalvelukutsuihin.

Suunnilleen tunnin kuluttua olin hotellin ulkopuolella tupakoimassa, kun aiemmin näkemäni ryhmä tuli jälleen ulos palatakseen limusiiniinsa, joka oli odottamassa reunakiveyksen vieressä. He menivät kävelytieltä pitkin autolle ja avasivat takaoven päästääkseen mustapukuisen miehen autoon. Mutta mustapukuinen mies ei noussutkaan autoon vaan pysähtyi, kääntyi ympäri katsomaan minua, joka nojasin rakennusta vasten, ja käveli luokseni.

Hän oli pitkä ja hoikka, hänellä oli metallisankaiset silmälasit ja pieni valkoinen pukinparta. Hän ojensi kätensä puristaakseen minun kättäni ja laittoi toisen käden olalleni. Yllätyin, että niin arvokkaan näköinen mies tulisi

puhumaan minulle – nuorelle miehelle, jota hän ei edes tuntenut.

En muista kaikkea, mitä hän sanoi minulle, paitsi että ”nuo ovat sinulle vahingollisia”, tarkoittaen savuketani. Hänen ystävällisyytensä ja käytöksensä tekivät minuun melkoisen vaikutuksen.

Runsas vuosi myöhemmin osallistuin keskusteluihin lähetysaarnajien kanssa ja minut kastettiin.

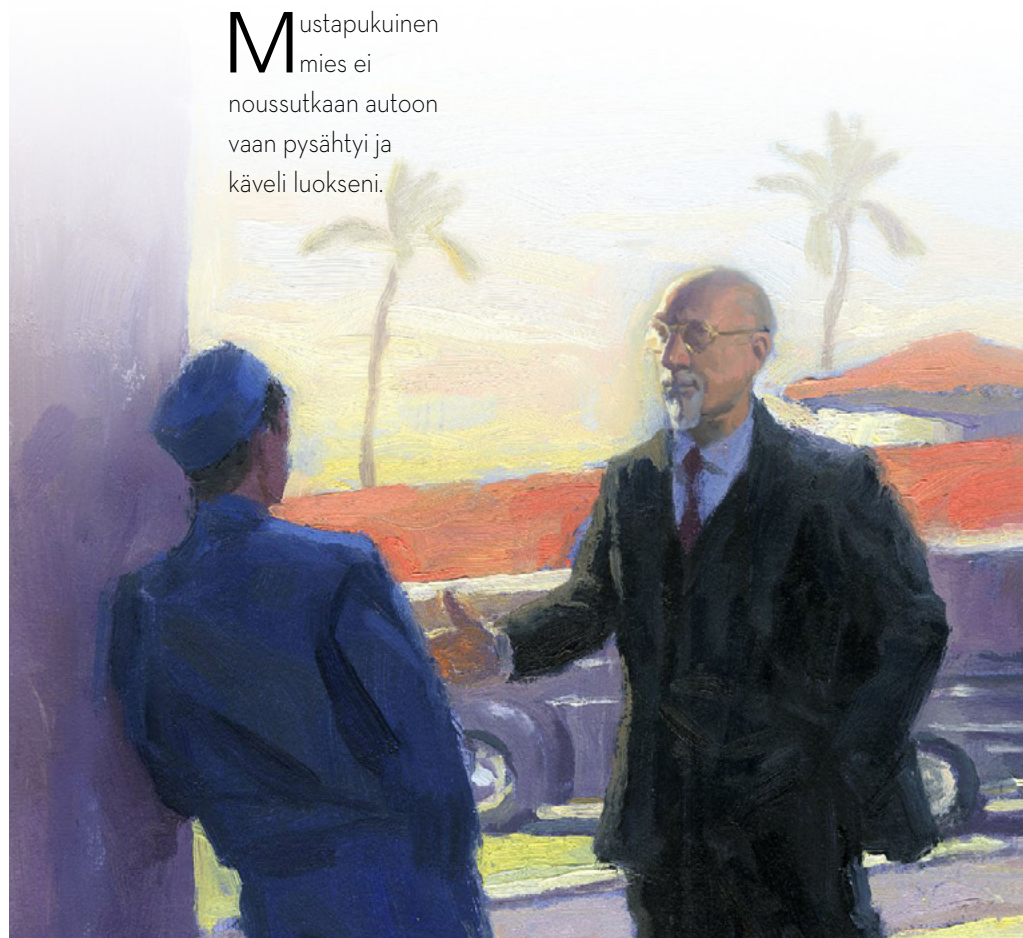
Katsellessani kuvia kirkon johtajista huomasin kuvan presidentti George Albert Smithistä (1870–1951) ja tunnistin hänet heti siksi ystävälliseksi ja arvokkaaksi mieheksi, jonka olin tavannut hotellin edessä. Minuun teki entistä suuremman vaikutuksen

se, että kirkon presidentti osoittaisi sellaista huomiota jollekulle minun kaltaiselleni – pojalle, joka ei ollut edes kirkon jäsen eikä mitenkään tärkeä.

Kuinka suurenmoinen mies hän olikaan, kun hän osoitti sellaista rakkautta ja huolenpitoa nuorta poikaa kohtaan, joka työskenteli vähäpätöisessä asemassa ilman minkäänlaista ymmärrystä evankeliumista tai vaallisen Isämme rakkaudesta meitä kohtaan.

Kuusikymmentäviisi vuotta myöhemmin ymmärrän sitä huolenpitoa ja rakkautta erittäin paljon ja pyrin näkemään lähipiirissäni olevat siten kuin presidentti Smith näki minut. ■
Henry Serion sr., Havaiji, USA

Mustapukuinen mies ei noussutkaan autoon vaan pysähtyi ja käveli luokseni.

ONKO TÄMÄ VAIVAN ARVOISTA?

Nelivuotias poikamme Coleton Nojensi ylpeänä paperilapun, jonka hän oli saanut Alkeisyhdistyksen opettajaltaan ja jossa selitettiin hänen osuutensa Alkeisyhdistyksen tulevassa ohjelmassa. Meidän tehtävänäme oli opettaa hänelle hänen viiden sanan repliikkinsä, ennen kuin ohjelma kahden viikon kuluttua esitettäisiin.

Maanantai-illan perheiltamme muuntui täysimittaiseksi harjoitteluksi. Hymyillen Coleton yritti harjoitella kymmeniä kertoja samalla kun vaimoni ja minä annoimme palautetta kuten ”Älä pelleile, kun sanot sen” ja ”Muista puhua selkeästi”.

Kaikista ponnisteluistamme huolimatta edes minä en ollut varma, olimmeko edistyneet yhtään alkua pidemmälle.

Seuraavana sunnuntaina kirkkoon valmistautumiseen tarjosivat haasteita kaksi kadonnutta sukkaa, hampaiden puhkeamisesta kärsivä kahdeksan kuukauden ikäinen pienokainen ja itkevä nelivuotias.

Kun kokous alkoi, olimme tuskin päässeet alkulaulun loppuun, kun olin jo poistunut kahdesti käytävälle itkevän lapsen kanssa. Siinä vaiheessa kun kuoro nousi laulamaan,

olin lähestulkoon hylännyt toiveen siitä, että kukaan perheestämme saisi rakentavan kokemuksen, ja sen sijaan toivoin, että yksinkertaisesti selviytyisimme kokouksen loppuun asti.

Kun viimeinen aamen lausuttiin, päästin väsyneen helpotuksen huokauksen. Voitonriemua tuntiessani en kuitenkaan voinut olla miettimättä: ”Onko tämä vaivan arvoista? Edistymekö me lastemme kanssa oikeastaan yhtään tuomalla heitä kirkkoon joka viikko?”

Mieleeni tulivat kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin David A. Bednarin sanat. Hän sanoi: ”Aika ajoin sisar Bednar ja minä olimme vimmoissamme, kun ne vanhurskaat tavat, joiden vaalimiseksi me teimme niin kovasti töitä, eivät näyttäneet tuottavan heti niitä hengellisiä tuloksia, joita halusimme ja odotimme. – –

Sisar Bednar ja minä ajattelimme, että perimmäinen lopputulos olisi se, että auttaisimme poikiamme ymmärtämään jonkin nimenomaisen oppiaheen tai jonkin tietyn pyhien kirjoitusten kohdan sisällön. Mutta tätä tulosta ei saavuteta joka kerta tutkiessamme tai rukoillessamme tai oppiessamme yhdessä. Tarkoituksemme ja työmme

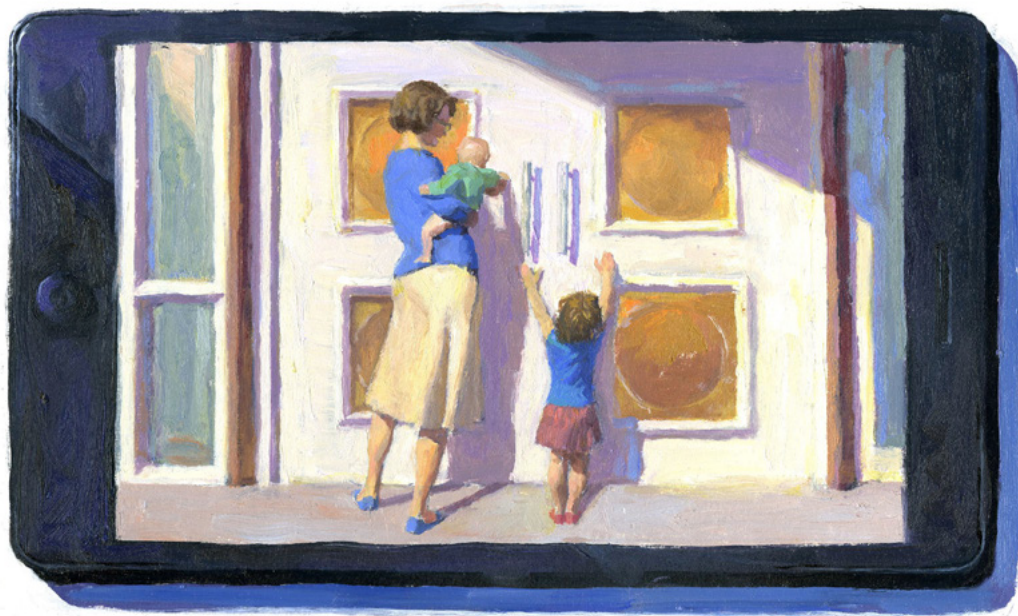
johdonmukaisuus oli kenties suurin opetus – opetus, jonka arvoa emme silloin täysin ymmärtäneet.” (”Uutterampi ja huolehtivampi kotona”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 19.)

Uudistunutta varmuutta tuntien palasin kotiin ja jatkoin poikamme kanssa harjoittelemista yhä uudelleen. Kun tuli hänen vuoronsa puhua, olimme haltioissamme, kun kuulimme hänen sanovan selkeästi ja varmasti: ”Jeesus Kristus on Jumalan Poika.”

Olimme kuulleet hänen sanovan nuo sanat kymmeniä kertoja ennen esiintymistä, mutta se, että kuulimme hänen sanovan ne muualla kuin kotona, omin päin, tuntui erilaiselta ja tuotti paljon enemmän tyydytystä.

Meillä on vielä paljon opetettavaa, ennen kuin pienestä pojastamme tulee mies, mutta me osallistumme kokouksiimme, pidämme perheiltamme ja lausumme päivittäiset rukouksemme parhaan kykymme mukaan, toivoen, että jonakin päivänä, kun hän on muualla kuin kotona ja omin päin, hän muistaa jälleen nuo äärimmäisen tärkeitä sanat: ”Jeesus Kristus on Jumalan Poika.” ■
Brandon Comstock, Utah, USA

Callie oli innokas viemään lapsensa temppelin luo, jotta nämä voisivat koskettaa sitä.

TUNSIMME TEMPELIN HENGEN

Minulla oli tilaisuus käydä tyttäreni Callien luona Las Vegasissa Nevadassa Yhdysvalloissa, minne hän oli hiljattain muuttanut miehensä ja kahden lapsensa kanssa. Callien seurakunnan kokoukset alkoivat kahdeltatoista, joten meillä oli mukavan kiireetön aamu valmistautuessamme ja keskustellessamme siitä, mitä tekisimme kirkon jälkeen. Koska Calliella ei ollut vielä ollut tilaisuutta käydä temppelissä, päätimme mennä tempelialueelle ottamaan kuvia lapsista.

Kaikkien temppelien tavoin myös Las Vegasin temppelin alue on kaunis ja hyvin hoidettu kauniine kukkineen ja suihkulähteineen.

Luettuaan presidentti Thomas S. Monsonin esittämän kertomuksen Callie oli innokas viemään lapsensa temppelin luo, jotta nämä voisivat koskettaa sitä (ks. ”Tie rauhaan”, *Liahona*, maaliskuu 2004, s. 5–6). Hän aloitti selittämällä temppelin pyhyttä ja tärkeyttä tyttärelleen Stellalle.

Stella ymmärsi yhtä hyvin kuin kuka tahansa kolmivuotias ymmärtäisi, ja kehotimme häntä koskettamaan temppeliä. Otimme useita kuvia siitä, kun Stella ja hänen kolmen kuukauden ikäinen veljensä koskettivat temppeliä.

Kun oli aika lähteä, Stella oli erityisen vastahakoinen. Luulimme ymmärtävämme miksi – hänellä oli hauskaa kauniissa paikassa ja hän tunsu epäilemättä samaa henkeä kuin mekin.

Kun olimme saaneet hänet autoon ja turvavöihin, aloimme tehdä lähtöä. Käännyin ympäri, vilkutin ja sanoin Stellalle: ”Sano – hei hei, temppeli.” Hän katsoi temppeliä, vilkutti ja sanoi: ”Hei hei, temppeli. Hei hei, pappa.” En ollut varma, olinko kuulut hänen sanansa oikein, mutta kun käännyin katsomaan Calliea ja näin hänen silmiensä täyttyneen kyynelistä, tiesin, että olimme kumpikin kuulleet saman.

Stellan isoisä – mieheni Tim – oli kuollut neljä vuotta ennen Stellan syntymää. Stella oli varmastikin nähnyt valokuvia isoisästä ja kuullut perheen puhuvan hänestä, mutta emme olleet puhuneet hänestä sinä päivänä.

Kun Tim kuoli, meillä oli vain yksi lapsenlapsi. Nyt meillä on kaksitoista lastenlasta, ja aina kun pitelen sylisäni yhtä niistä kallisarvoisista uusista pienokaisista, jotka ovat niin hiljattain lähteneet taivaallisen Isämme luota, haluan kysyä: ”Saitko tavata isoisäsi? Mitä neuvoja hän antoi sinulle läksiäisiksi?”

Sinä päivänä todistukseni temppelien pyhydestä vahvistui. Emme ehkä voi viedä pieniä lapsiamme mukaan temppeliin sisälle, mutta voimme viedä heidät aivan ovien luo ja antaa heidän koskettaa kädellään niitä ovia, joita lukemattomat kelvolliset jäsenet ovat avanneet mennessään Herran huoneeseen. ■

Kathy Rossier, Kalifornia, USA

MIKÄ MINULLE OLI TÄRKEINTÄ?

Suunnilleen puolivälissä kolmatta vuottani korkeakoulussa tajusin, etteivät ne rahat, joita olin säästänyt vuokraan ja laskuihin, riittäisi kesän yli. Siihen aikaan vuodesta voisin työskennellä saadakseni rahaa seuraavaa lukukautta varten. Sain osa-aikatyön myyntiapulaisena.

Kaikki sujui hyvin, kunnes työvuoroni muuttuivat niin, että töitä oli myös sunnuntaisin. En ollut työhaastattelussa sanonut mitään sunnuntaitöistä, koska siihen aikaan liike oli kiinni sunnuntaisin. Työpaikka oli minulle kuitenkin tärkeä, ja pidin työstäni. Työskentelin erään ystävän kanssa, ja pystyimme keskenämme sopimaan niin, että kumpikin oli vapaa kahtena sunnuntaina ja töissä kahtena muuna sunnuntaina. Tämän ansiosta pääsin joihinkin kirkon kokouksiin ja huolehtimaan tehtävästäni.

Huomasin kuitenkin pian, etten pystynyt jatkamaan tätä aikataulua. Minusta itse asiassa tuntui, etten pystynyt täyttämään sunnuntaivelvollisuksiani, vaikka en ollutkaan töissä joka sunnuntai. Aloin miettiä, mitä voisin tehdä muuttaakseni tätä tilannetta. Kun olin rukouksessa kysynyt, millä tavoin voisin pehmittää esimiesteni sydämen, luin luvun 1. Nefi 7. Muistin lukeneeni jakeen 19, jossa Nefin rukoiltua hänen veljiensä sydän pehmitettiin. Viimein pystyin puhumaan esimiehilleni sunnuntaivapaista.

Kerroin esimiehilleni olevani Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen, ja he kysyivät minulta, mihin myöhempien aikojen pyhät uskovat. Kun kysyin heiltä,

voisinko saada sunnuntait vapaiksi, vastaus oli kielteinen. He huomauttivat, että ensimmäisessä haastattelusani olin sanonut, että pystyin työskentelemään kaikkina viikonpäivinä enkä ollut koskaan maininnut mistään uskonnollisista tarpeista.

Kuukaudet kuluivat ilman mitään muutoksia, kunnes eräänä sunnuntaina riensin kirkon kokouksista töihin. Kysyin itseltäni: ”Mikä minulle on tärkeintä?” Vastaus tuli heti, eikä sitä voinut olla huomaamatta: kirkko, evankeliumi, palveleminen tehtävässäni, osallistuminen koko sydämeistäni sunnuntaikokouksiin ja opetuslapsena oleminen sanoissa ja teoissa.

Päätin jälleen kerran pyytää, ettei minulla olisi töitä sunnuntaisin,

mutta tällä kertaa tekisin sen käsissäni eroamisilmoitus siltä varalta, että he vastaisivat toisenkin kerran kieltävästi.

Olin rukoillut, paastonnut ja saanut kannustavia tekstiviestejä ystäviltä.

Tapaamisen hetkellä sydämeni läpähti, mutta olin tyyni, koska tiesin tekeväni oikein. Tällä kertaa esimieheni vastasi myöntävästi. Rukoukseeni oli vastattu. Revin eroamisilmoitukseni heti kun pääsin kotiin.

Sain tästä kokemuksesta monia siunauksia, mutta välittömän ja konkreettisen siunaus oli se, että sain pitää työpaikkani ja silti pyhittää lepopäivän. Siitä olen vilpittömän kiitollinen Herralle. ■

Eleonora Sonnellini, Trieste, Italia

Eräänä sunnuntaina riensin kirkon kokouksista töihin. Kysyin itseltäni: ”Mikä minulle on tärkeintä?”

Vanhin
David F. Evans
seitsemänkymmenen koorumista

Sinnikkyys ja opetuslapsuus

Yksi verkkosanakirja määrittelee sanan *sinnikkyys* tarkoittavan hellittämättömyyttä, pitkäjänteisyyttä ja itsepäistä päättäväisyyttä. Siinä sanotaan myös: ”Sinnikkyyttä osoittaa henkilö, joka ei suostu antamaan periksi – joka jatkaa yrittämistä, kunnes on saavuttanut tavoitteensa.”¹

Me tarvitsemme sinnikkyyttä tullaaksemme Vapahtajan todellisiksi opetuslapsiksi ja saavuttaaksemme ne aidosti hyvät tavoitteet – että meistä tulee hyviä lähetyssaarnaajia, saamme opintomme päätökseen, löydämme iankaikkisen puolison ja perustamme perheen – jotka, kuten taivaallinen Isämme tietää, meidän täytyy saavuttaa valmistautuaksemme iankaikkisuuteen. Meidän kykymme olla sinnikkäitä kaikessa hyvässä ratkaisee sen, tuleeko meistä sellaisia Jumalan poikia ja tyttäriä, jollaisia Hän tietää meistä voivan ja täytyvän tulla.

Nykypäivän kokoaikaisten lähetyssaarnaajien sukupolvea on kutsuttu kirkon historian suurenmoisimmaksi lähetyssaarnaajien sukupolveksi, ja heitä on verrattu Helamanin 2 000 nuoreen sotilaaseen.² Huolimatta näiden nuorten miesten merkittävistä

ominaisuuksista ja sinnikkäistä uskosta ja ponnisteluista heidän johtajansa Helaman sanoo: ”Minun kahdestatuhannesta kuudestakymmenestäni kaksisataa oli taintunut verenhukasta; kuitenkin Jumalan hyvyyden mukaisesti ja meidän suureksi hämmästykseksemme sekä koko sotajoukkomme iloksi ainoakaan sielu heistä ei menehtynyt” (Alma 57:25).

He pelastuivat ”heidän tavattoman suuren uskonsa tähden siihen, mitä heitä oli opetettu uskomaan – että oli olemassa oikeudenmukainen Jumala ja että jokainen, joka ei epäillyt, varjeltuisi hänen ihmeellisellä voimallaan” (Alma 57:26).

Helaman sanoo heistä: ”He ovat nuoria, ja heidän mielensä on luja, ja he turvaavat alati Jumalaan” (Alma 57:27).

Niin täytyy olla meidänkin kohdallamme. Elämässä juuri silloin kun sateet lankeavat ja tulvat tulevat ja tuulet puhaltavat ja piiskaavat meitä ja taloamme, me määritämme, onko meidän uskomme vahva ja luotameko Jumalaan jatkuvasti. Koetus tulee yksinkertaisesti vasta vastoinkäymisten myötä.

Osoita uskoa Jumalaan ja Hänen lupauksiinsa ja tee oikein koko ajan – riippumatta siitä, kuka asiasta tietää.

Älä lannistu

Joitakin vuosia sitten vaimoni Mary ja minä johdimme Nagoyan lähetyskenttää Japanissa. Sanat *urhea, rohkea, voimakas, toimielias ja uskollinen*, jotka kuvailivat 2 000:ta nuorta sotilasta (ks. Alma 53:20), kuvailevat myös niitä lähetyssaarnaajia, joiden kanssa työskentelimme. Eräs toinenkin kuvaus 2 000 nuoresta sotilaasta – jotkut *taintuivat* (ks. Alma 57:25) – kuvaa myös joitakin lähetyssaarnaajistamme.

Lähetystyö ei ole helppoa. Sitä ei ole elämäkään. Kaikki loukkaantuvat

jollakin tavoin. Osa tästä kivusta tulee selvittämättömistä rikkomuksista. Osa tulee onnettomuuden tai sairauden myötä. Osa tulee siitä, kun näemme niiden, joita rakastamme, joko hylkäävän Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tai lakkaavan olemasta uskollisille, minkä he tietävät olevan totta. Mutta kaiken tämän kautta me opimme tuntemaan Jumalan ja me kasvamme Vapahtajan opetuslapsiksi. Sydämemme muuttuu, ja siitä muutoksesta tulee pysyvä, kun me jatkuvasti valitsemme vanhurskauden synnin ja epäilyksen sijaan.

Nuo 2 000 nuorta sotilasta olivat toiveissaan sinnikkäitä. He yksinkertaisesti eivät antaneet periksi, vaikka heidän tiensä oli vaikea. Sukupolvi aiemmin heidän isänsä ja äitinsä olivat saaneet opetusta Ammonilta ja tämän veljiltä. Näillä lähetyssaarnaajilla oli suurta menestystä, mutta heidänkin täytyi pitää pintansa ja olla luovuttamatta, kun heidän lähetystyönsä kävi vaikeaksi ja lannistavaksi.

Ammon kuvailee niitä aikoja: ”Nyt, kun sydämemme oli masentunut ja aioimme kääntyä takaisin, katso, Herra lohdutti meitä ja sanoi: Menkää veljienne lamanilaisten keskuuteen ja kestäkää kärsivällisesti ahdingonne, niin minä annan teille menestystä” (Alma 26:27).

Kärsivällisinä ja sinnikkäinä Ammon ja hänen toverinsa selviytyivät ahdingoistaan ja saavuttivat lopulta huomattavaa menestystä.

Sinnikkyys evankeliumissa

Vuonna 1999 sisar Marci Barr tuli Nagoyan lähetyskentälle Japaniin Columbusista Ohiota Yhdysvalloista.

Japanin kieli ei ollut hänelle helppoa, mutta hän oli sinnikäs. Kun hän oppi kommunikoimaan, hän ei lakannut puhumasta ihmisten kanssa evankeliumista.

Suuria lupauksia annetaan uskollisille, hellittämättömille ja sinnikkäille lähetyssaarnaajille, jotka avaavat suunsa rohkeutta ja rakkautta osoittaen ja jotka työskentelevät koko väkevyydellään tavoilla, jotka Herra on asettanut (ks. OL 31:7). Mutta jotkut lähetyssaarnaajat alkavat pelätä torjumista ja antavat pelkojensa voittaa rakastavan rohkeutensa.

Ei kuitenkaan sisar Barr! Hän etsi ja opetti, ja hän opetti ja etsi koko lähetystyöpalvelunsa ajan.

Lähetystyönsä viimeisenä päivänä sisar Barr oli matkalla lähetyskotiin Nagoyaan. Sinä iltana puhuttelin hänet ja sanoisin hänelle, että hän oli tehnyt suurenmoista työtä. Seuraavana päivänä hän lähtisi kotiin.

Matkansa aikana hän näki ryhmän lukioikäisiä tyttöjä juttelemassa keskenään metrossa. Hän meni heidän luokseen ja kysyi, voisiko hän jutella heidän kanssaan. Hän kertoi evankeliumista ja sen palauttamisesta. Sitten hän antoi lähetystyölehtisen yhdelle tytöistä, joka tuntui kiinnostuneelta, ja kertoi hänelle lähetyssaarnaajasarista, jotka voisivat opettaa hänelle evankeliumia.

Sen jälkeen sisar Barr tuli lähetyskotiin ja oli puhuttelussaan eikä kerhtonut minulle mitään kokemuksestaan metrossa. Hänestä se ei ollut merkittävää. Hän vain teki sitä, minkä hän tiesi oikeaksi, aina loppuun asti. Ehkäpä tämä on paras tuntemani määritelmä *sinnikkyydestä* evankeliumissa: osoita

kaikesta huolimatta jatkuvasti uskoa Jumalaan ja Hänen lupauksiinsa ja tee oikein koko ajan – riippumatta siitä, kuka asiasta tietää.

Sisar Barr palasi kotiin Columbiin. Opiskelijaseurakunnassa hän tapasi tulevan miehensä, ja he kasvattavat yhdessä perhettä Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa.

Lähetyssaarnaajasaret opettivat metrossa ollutta tyttöä, Hitomi Kitayamaa. Hitomi oli hellittämätön ja osoitti omanlaistaan sinnikkyyttä, kun hän otti vastaan evankeliumin totuudet voittaen perheensä jäsenten vastustuksen ja omat epäilyksensä.

Tapasimme Hitomin miltei kuusi vuotta myöhemmin eräässä lähetyssaarnaajien konferenssissa Tokiossa, missä hän palveli lähetyssaarnaajana. Hän kertoi meille tavanneensa sisar Barrin metrossa sekä sen jälkeisestä kääntymyksestään evankeliumiin.

Lähetystyön jälkeen hän tapasi erään toisen kotiin palanneen lähetyssaarnaajan, Shimpei Yamashitan, ja solmi avioliiton tämän kanssa. On kiinnostavaa, että kesällä 1971,

PYRI SUU-REMPAAN ITSEKURIINIIN

”Kannustan – – jokaista, sekä nuoria että

vanhoja, tarkistamaan tavoitteita ja päämääriä sekä pyrkimään suurempaan itsekuriiniin. Meidän päivittäisen käytöksemme ja valintojemme tulisi olla sopusoinnussa tavoitteidemme kanssa.”

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista, ”Valitkaa viisaasti”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 49.

jolloin palvelin ensimmäistä kertaa lähetystyössä Japanissa, vanhin Randy Checketts ja minä opetimme Shimpein isää.

Me tarvitsemme sinnikkyyttä tehdä oikein muulloinkin kuin vain vienessämme evankeliumia eteenpäin. Tarvitsemme sitä samaa vanhurskasta sinnikkyyttä, kun pyrimme voittamaan henkilökohtaisia syntejä ja kiusauksia, saatamme opintojamme päätökseen ja pyrimme solmimaan temppeleliavioliiton ja saamaan iankaikkisen perheen. Tarvitsemme sinnikkyyttä, rakkautta ja lannistumattomuutta, kun pidämme kiinni puoliosostamme ja lapsistamme sekä selviydymme läpi haasteiden, joita tulee jokaiseen avioliittoon ja perheeseen. Ja tarvitsemme sinnikkyyttä, sitoutumista ja kärsivällisyyttä, kun siunaukset, joita tavoittelemme, eivät tule odottamallamme aikavälillä.

Kaikessa tässä ja kaikissa muissa vanhurskaissa asioissa maailma asettaa

kyseenalaiseksi sitoutumisemme tehdä oikein ja olla oikeassa. Mutta me emme saa antaa periksi. Meidän täytyy jatkaa yrittämistä, kunnes saavutamme tavoitteemme. Meidän lopullinen tavoitteemme on iankaikkinen elämä miehemme tai vaimomme, lastemme ja heidän lastensa kanssa tulevissa sukupolvissa.

Aseta kelvollisia tavoitteita

Kuinka omaksumme sitoumuksen tehdä oikein ja kuinka saamme voimaa säilyttää sen?

Ensiksi, asetamme tavoitteita, jotka ovat saavuttamisen arvoisia ja yhdenmukaisia iankaikkisen elämän lopullisen tavoitteemme kanssa. Näitä ovat koulutus- ja työllistymistavoitteet, jotka johtavat perheen saamiseen, henkilökohtaiseen kasvuun, palveluun, aktiivisuuteen kirkossa ja henkilökohtaiseen onnellisuuteen sekä ovat niiden kanssa yhdenmukaisia. Näiden tavoitteiden asettaminen on osittain oma henkilökohtainen valintamme, mutta toisaalta siihen täytyy sisältyä myös rukouksia ja henkilökohtaista ilmoitusta. Jos välität kylliksi tavoitellaksesi Jumalan tahtoa, Hän vastaa.

Niiden monien asioiden joukossa, joita sinun tulee rukoilla, on se, että löydät kelvollisen kumppanin, jonka kanssa voit mennä temppeleihin ja solmia pyhiä liittoja. *Jos haluat solmia pyhiä liittoja ja pitää ne sekä saada motivaatiota saavuttaa vanhurskaimmat tavoitteesi, niin tavoittele rukoillen avioliiton siunauksia ja vastuita.*

Tällä ja muilla elämäsi osa-alueilla ota selville, mitä Jumala haluaisi sinun tekevän. Tutki sitä tarkoin.

Tee päätöksiä. Vie ne Herran eteen ja ota selville. Ryhdy sitten saavuttamaan tavoitteitasi.

Jos aiomme olla sinnikkäitä vanhurskaissa asioissa, meidän täytyy kaikessa tässä pysyä lähellä Herraa elämällä vanhurskaasti. Harvat asiat häiritsevät meitä vanhurskaiden tavoitteidemme saavuttamisessa enemmän kuin se, että emme ole kelvollisia Hengen siunauksiin elämässämme.

Aseta vanhurskaita tavoitteita. Rukoile aina ja tavoittele Herran johdatusta. Ole kelvollinen ja vältä niitä asioita, jotka häiritsevät tai estävät edistymistäsi. Hanki temppelelisuositus ja käytä sitä. Pidä tekemäsi liitot, varsinkin silloin kun elämä on vaikeaa. Tavoittele iankaikkisen avioliiton ja perheen siunauksia. Sitten pidä pintasi. Älä anna periksi. Älä luovuta.

Ole sinnikäs jokaisessa vanhurskaassa asiassa. Huomaat uskosi vahvistuvan ja huomaat vahvuuksiesi ja kykyjesi syvenevän ja enenevän sitä mukaa kuin uskosi kasvaa. Ja muista, mitä kahdentoista apostolin koorumin jäsen, vanhin Jeffrey R. Holland on luvannut: ”Jotkin siunaukset tulevat pian, jotkin tulevat myöhemmin, jotkin tulevat vasta taivaassa – mutta niille, jotka omaksuvat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin, *ne tulevat.*”³ ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 4. marraskuuta 2014 pidetystä puheesta ”Tenacity” [Sinnikkyyks]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Vocabulary.com/dictionary/tenacity.
2. Ks. M. Russell Ballard, ”Suurenmoisin lähetyssaarnaajien sukupolvi”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 47–48; katso, miten heitä kuvaillaan Mormonin kirjassa: Alma 53:17–21; 56:17, 45–48; 57:20–21.
3. Jeffrey R. Holland, ”Meitä odottavan hyvän ylipappi”, *Liahona*, tammikuu 2000, s. 45.

Lepopäivän puolustajia

Samantha McFadyen

Kun rugbyvalmentajamme kertoi joukkueellemme, että valtakunnallisten mestaruuskisojen puolivälieräottelu pelattaisiin sunnuntaina, en osannut ajatella muuta kuin: ”Miksi nyt?”

Joukkueemme – Brigham Youngin yliopiston vuoden 2010 naisten rugbyjoukkue – oli valmentautunut mestaruuskisoihin koko kauden. Odotimme innolla pelaamista sitä joukkuetta vastaan, joka oli voittanut meidät kisoissa vuotta aiemmin. Olin varma siitä, että pystyisimme voittamaan – meillä oli muutamia maan parhaita pelaajia. Halusimme näyttää taitomme rugbymaailmalle voittamalla valtakunnallisen mestaruuden, mutta kävi ilmi, että taivaallisella Isällä oli meitä varten toinen tie.

Pidimme kiinni tasovaatimuksista

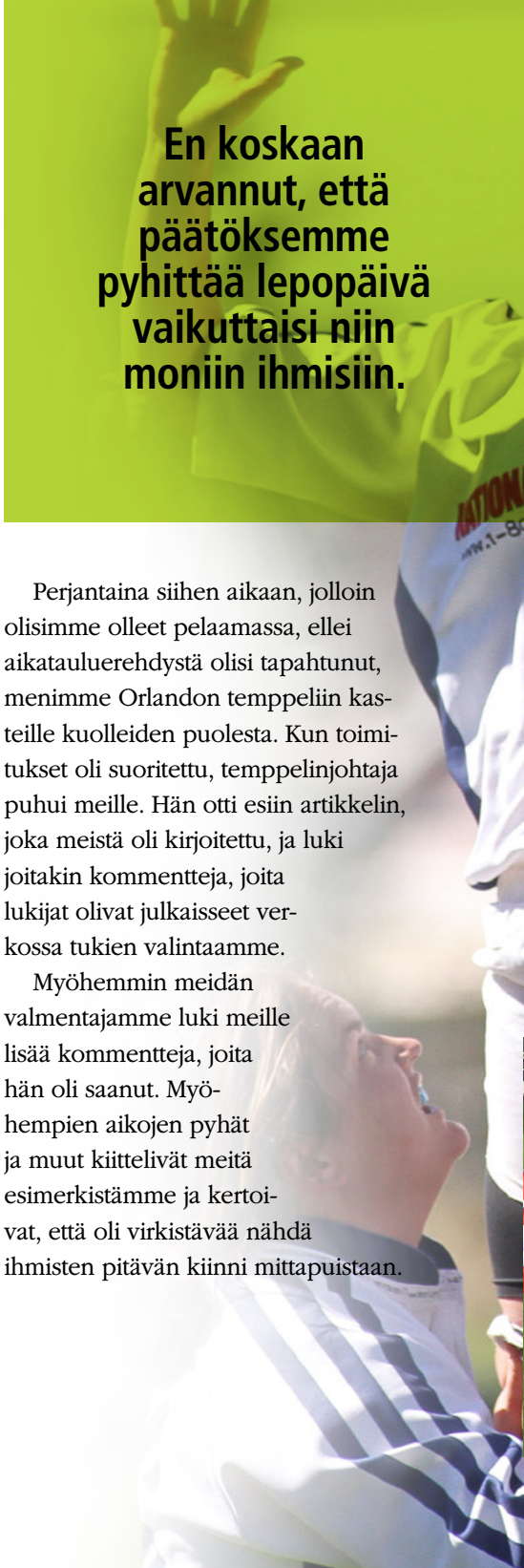
Kisojen virkailijat olivat vakuuttaneet meille, että meidän ottelumme olisivat perjantaina ja lauantaina, mutta erehdyksessä ottelut olivat sijoitettu lauantaille ja sunnuntaille. Saimme tietää erehdyksestä vasta viisi päivää ennen kisoja, jotka pidettiin

Sanfordissa Floridassa Yhdysvalloissa. Koska naisten rugbyjoukkue ei siihen aikaan ollut BYU:n virallinen joukkue, saimme itse tehdä päätöksen siitä, pelaisimmeko vai emme. Päätimme olla pelaamatta. Päätös oli yksimielinen, eikä kukaan valittanut.

Sunnuntaina pelaaminen ei ollut edes vaihtoehto. Olin aina ajatellut niin. Vanhempani olivat opettaneet minua pyhittämään lepopäivän, ja olen pitänyt sen käskyn kunniansa koko elämäni. Taivaallisen Isän käskyjen noudattaminen oli tärkeämpää kuin rugbyottelu.

Mutta tieto siitä, että teimme oikein, ei tehnyt valintaa yhtään helpommaksi. Olimme allapäin, kun lensimme Floridaan tietoisina siitä, että voitimme tai hävisimmepä, niin lauantain ottelu olisi viimeinen ottelumme.

Kun olimme saapuneet Floridaan, meille soitti eräs *New York Times* -lehden toimittaja, joka halusi tehdä meistä jutun. Olimme ällistyneitä. Emme olleet odottaneet kenenkään välittävän päätöksestämme pyhittää lepopäivä, varsinkaan valtakunnallisen sanomalehden.

En koskaan arvannut, että päätöksemme pyhittää lepopäivä vaikuttaisi niin moniin ihmisiin.

Perjantaina siihen aikaan, jolloin olisimme olleet pelaamassa, ellei aikatauluerehdystä olisi tapahtunut, menimme Orlandon temppeleihin kasveille kuolleiden puolesta. Kun toimitukset oli suoritettu, temppeleinjohtaja puhui meille. Hän otti esiin artikkelin, joka meistä oli kirjoitettu, ja luki joitakin kommentteja, joita lukijat olivat julkaisseet verkossa tukien valintaamme.

Myöhemmin meidän valmentajamme luki meille lisää kommentteja, joita hän oli saanut. Myöhempien aikojen pyhät ja muut kiittelivät meitä esimerkistämme ja kertoivat, että oli virkistävää nähdä ihmisten pitävän kiinni mittapuistaan.

Heidän sanansa kohottivat mielialaamme. Siinä vaiheessa aloimme ymmärtää, millainen vaikutus meillä voisi olla, vaikkei meistä tulisi-kaan valtakunnallisia voittajia.

Tiesin, että taivaallinen Isä oli tietoinen meistä, mutta en koskaan ajatellut kenenkään muun seuraavan meitä. Vastakaiku, jota päätöksemme sai, antoi meille uuden tarkoituksen Floridassa olemisellemme: emme olleet siellä voittamassa vaan pitämässä kiinni tasovaatimuksistamme.

Parempi tie

Lauantai koitti, ja voitimme ottelun 46–7. Myöhemmin menimme virkailijoiden luo ja kerroimme heille, että luopuisimme ottelusta, joka meille oli varattu sunnuntaille – ja jossa sattumoisin olisimme pelanneet sitä joukkuetta vastaan, joka oli voittanut meidät edellisellä vuonna. Olin pettynyt, että kautemme päättyi tällä tavalla. Toivon, että olisimme voineet pelata sitä joukkuetta vastaan, mutta en toivo, että olisimme pelanneet heitä tai ketään muutakaan vastaan lepopäivänä.

Meistä kirjoitettiin kymmeniä

LEPOPÄIVÄN PYHITTÄMINEN

”Vapahtaja sanoi olevansa sapatin herra. Se on Hänen päivänsä! Hän on toistuvasti kehottanut meitä *pitämään pyhänä* sapatin eli *pyhittämään* lepopäivän. Olemme tehneet liiton, että pyhittäisimme sen.

– [Kysymme itseltämme] yksinkertaisesti: ’Minkä *merkin* haluan antaa Jumalalle?’ Tämä kysymys [saa] lepopäivää koskevat [valintamme] päivänselviksi. –

Me tiedämme, että missä tahansa me asummekin, meidän tulee olla perheemme, naapuriemme ja ystäviemme keskuudessa esimerkkinä uskovista. Tosi uskovat pyhittävät lepopäivän.”

Presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, ”Lepopäivä on ilon päivä”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 130, 132.

artikkeleita, ja saimme edelleen tukea ilmaisia kirjoja ja sähköpostiviestejä. Pitämällä kiinni tasovaatimuksistamme me tavoitimme useampia ihmisiä kuin olisimme tavoittaneet, jos olisimme voittaneet mestaruuden.

Olen oppinut luottamaan siihen, että taivaallinen Isä johtaa minua paremmalle tielle kuin minulla itselläni on mielessä. Joukkueemme halusi näyttää taitomme voittamalla mestaruuden, mutta nyt ymmärrän, että taivaallinen Isä halusi meidän todistavan jotakin aivan muuta. Hän johdatti meidät saamaan tilaisuuden olla esimerkkinä, kun luulimme, ettei kukaan seurannut meitä, ja Hän pystyi käyttämään meitä hyvän aikaansaamisessa, koska päätimme olla kuuliaisia. ■

Kirjoittaja asuu Washingtonissa Yhdysvalloissa.

VALOKUVAT WOMEN'S COUGAR RUGBY (BYU) -JOUKKUEEN JA PAUL MEYERSIN LUVALLA

Mikä on

LÄHETYSSAARNAAJALLE VAIKEINTA

Toisinaan lähetystyön suurin haaste ei olekaan lähetystyön tekeminen.

Wendy Ulrich, FT

Eräs lähetysaarnaja kertoi minulle kerran: ”Kun ihmiset sanoivat, että lähetystyö tulee olemaan rankkaa, oletin heidän tarkoittavan sitä, että olisin kylmissäni tai kohtaisin vaikeita elinoloja tai minulla olisi vaikeuksia kielen kanssa. Mutta minulle vaikeinta on se, mitä tapahtuu pääni sisällä – kuten se, että tuntee lannistumista tai turhautuu tovereihin tai ei pidä tuntemattomille puhumisesta – ihan vain se, että selviytyy ylä- ja alamäistä, torjumisesta, muutoksesta.”

Valmistautuessasi lähetystyöhön voit ja sinun tulee lukea julkaistua *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, tutkia pyhiä kirjoituksia ja oppia laittamaan ruokaa ja pesemään pyykkiä. Mutta sinun tulee hankkia käytännön kokemusta nyt myös niistä *emotionaalisista, sosiaalisista ja muista* taidoista, joita tarvitset lähetysaarnajana. Seuraavassa on lueteltu muutamia näistä taidoista. Voit merkitä yhden tai pari niistä ja alkaa harjoitella heti.

Taito olla nöyrä ilman tunnetta nöyrytyksestä

Eräs sisarlähetysaarnaja Alabamassa Yhdysvalloissa kertoi minulle: ”Luulin varmaan, että kun minut erotettaisiin tehtävään, saisin jollakin tavoin supervoimia. Niinpä minulle oli eräänlainen järkytys lähetystyöhön saapuessani huomata, että olin yhä oma itseni. Minulla oli yhä samat heikkouteni, pelkoni ja riittämättömyyden tunteeni. Eivätkä ne tosiaankaan ole hävinneet. Olen joutunut opettelemaan, kuinka tulla toimeen sen kanssa, että olen riittämätön tehdessäni Herran työtä.”

Tulitpa lähetyksentälle mukanas menestystä runsain määrin tai ei juuri ollenkaan, niin jos olet nöyrä, halukas vastaanottamaan opetusta ja

jatkamaan yrittämistä ja työskentelyä, Herra voi työskennellä sinun kanssasi. Mutta lähetysaarnajan taitosi kehittyvät vain, kun harjoittelet, esität kysymyksiä, pyydät apua ja jatkat yrittämistä. Jos olet vakuuttunut siitä, että ihmiset vain ovat luonnostaan hyviä (tai luonnostaan huonoja) lähetystyön tekemisessä, kielissä, todistuksessa tai ihmissuhteissa, niin sinulla on vaikeampaa.

Eräs lähetysaarnaja sanoi minulle kerran: ”Olen joutunut oppimaan, että tämä on Herran työtä, ei minun. Eikä haittaa, vaikka tunnen itseni siinä riittämättömäksi, koska minä olen riittämätön. En tule koskaan olemaan riittävä sen tekemisessä, mitä vain Jumala voi tehdä. On paljon, mitä voin tehdä edistyäkseni, mutta minun ei tarvitse selviytyä siitä yksin. Voin luottaa Häneen.”

Kokeile tehdä uusia ja vaikeita asioita. Silloin opit olemaan suhtautumatta riittämättömyyden tunteisiin liian vakavasti.

Esimerkiksi:

- Kokeile asioita, jotka vievät sinua hieman mukavuusalueesi ulkopuolelle, kuten uusia työpaikkoja, harrastuksia tai sinulle outoja oppiaineita. Esitä kysymyksiä, pyydä apua, analysoi virheitä ja jatka yrittämistä. Ota vastaan asioita, joita sinun täytyy harjoitella ja työstää, jotta opit luottamaan siihen, että sinä *kyllä* edistyt, kun ponnistelet.
- Torju mieleesi tulevat ajatukset, joiden mukaan ihmisillä joko on synnynnäisiä lahjoja, älykkyyttä tai sosiaalisia taitoja tai sitten ei ole. Maailman suurimmat urheilijat, muusikot, tiedemiehet – ja lähetysaarnajat – kokevat monia epäonnistumisia ja harjoittelevat tunteita tiellä kohti menestystä.

Taito kohdata mahdollista (ja todellista) torjumista

Torjutuksi tuleminen ja pettymykset ovat päivittäisiä kokemuksia lähetystyössä. Harjoittele riskien ottamista ja torjutuksi tulemista, niin opit suhtautumaan niihin tyyneemmin.

- Hae työpaikkaa, käy työhaastatteluissa ja tee osa-aikaista tai täysipäiväistä työtä.
- Pyri johonkin joukkueeseen tai näytelmään.
- Pyydä ihmisiä treffeille tai toimintoihin.
- Kun asiat eivät suju hyvin, huomaa, mitkä ajatukset ja toimet auttavat sinua selviytymään ja saamaan paremman olon.
- Opi takaiskuista ja yritä uudelleen.

Taito pitää yllä motivaatiota

Meidän kaikkien täytyy keksiä, kuinka motivoida itseämme, kun olemme ikävystyneitä, ja tynnyntellä itseämme, kun olemme yllirasittuneita.

- Jos tilanne on ikävystyttävä tai ei etene, kiinnostu siitä, mikä on pielessä ja kuinka sen voi korjata, suhtaudu siihen kuin peliin tai keksi, mitä voit oppia siitä.
- Huomaa, milloin olet yllirasittunut, ja opettele, mitä voit tehdä myös lähetystyössä rauhoittuaksesi (jutella jonkun kanssa, rentoutua, kirjoittaa, laulaa, kävellä). Ota hieman etäisyyttä asiaan, pura ongelma pieniin osiin, pyydä apua muilta, ota pieniä askelia, rukoile ja torju kielteiset ajatukset.

Taito tulla toimeen eroavuuksien kanssa

Toverit, johtajat, jäsenet ja tutkijat ovat ihania, mutta toisinaan he myös koettelevat kärsivällisyyttäsi.

Harjoittele sisarustesi ja ystäväsi kanssa:

- Opi arvostamaan muita kysymällä, miksi he tekevät sitä, mitä he tekevät.
- Ota vastuu ja pyydä vilpittömästi anteeksi, kun käyttäytymisesi on loukannut jotakuta, vaikket tehnytään sitä tahallasi.
- Yritä nähdä myötätuntoinen selitys jonkun muun käytökseen. Älä kannakaan kaunaa.
- Tuo ongelma esiin ja pyydä apua sen ratkaisemiseen äläkä syyttele tai hermoile.
- Kun syntyy ristiriitatilanne, käytä lempeää ääntä ja osoita kunnioitusta muiden tunteita kohtaan.
- Ole jonkun sellaisen huonetoveri, joka on erilainen kuin sinä. Ole myönteinen ja kiinnostunut hänen mieltymyksistään.

ANSIOLUETTELO

Keskustelutaidot

Olitpa introvertti (sisäänpäin kääntynyt) tai ekstrovertti (ulospäin suuntautunut), voit oppia hyvän keskustelun taitoja, joita tarvitset lähetystyössä ja läpi elämäsi.

Jos olet jonkin verran introvertti:

- Aseta tavoitteeksi puhua jonkun uuden henkilön (varsinkin tuntemattomien aikuisten) kanssa viisi minuuttia joka viikko.
- Hymyile, ole kiinnostunut ihmisistä ja opettele hyviä kysymyksiä, joilla saat muut puhumaan.
- Keksi keinoja aloittaa keskustelu ja päättää keskustelu ystävällisesti.
- Huomaa, kun muut yrittävät aloittaa keskustelun, jotta voit olla avoin ja myötämielinen.

Jos olet jonkin verran ekstrovertti:

- Houkuttele muita puhumaan esittämällä kysymyksiä.
- Harjoittele hyvänä kuuntelijana olemista.
- Huomaa merkkejä siitä, että kuuntelijasi väsy. Anna muille tilaa.

Hyvinvoinnin fyysiset taidot

Ollessaan lähetysohjaaja miehieni puhui erään lähetyssaarnaajan kanssa, joka oli todella masentunut ja jolla oli vaikeuksia. Miehieni tunsin innoitusta kysyä lähetyssaarnaajalta: "Vanhin, mitä söit aamupalaksi?"

"Jäätelöä."

"Mitä söit lounaaksi?"

"Ranskalaisia perunoita."

"Mitä söit päivälliseksi?"

"Ranskalaisia perunoita ja jäätelöä."

"Kuinka pitkään olet syönyt vain ranskalaisia perunoita ja jäätelöä?"

"Suunnilleen kuukauden."

"Tässä on sinulle tehtävä: mene asunnolle ja syö jotakin vihreää – mutta ei minttujäätelöä."

Ruokavalio ja liikunta todellakin vaikuttavat siihen, kuinka suhtaudumme elämään.

Aloita nyt:

- Hanki tietoa hyvästä ravitsemuksesta. Syö terveellisesti. Jos olet nirso, ala kokeilla muutamia uusia asioita.
- Kuntoile. Säännöllinen liikunta auttaa jokaista hallitsemaan paremmin ahdistuneisuutta ja masennusta. Aloita maltillisesti ja lisää vähitellen, esim. iltakävelyjä (ehkä ystävän tai musiikin kanssa), paikallaan askellusta television mainostaukojen aikana tai muutamia vatsalihasliikkeitä ja punnerruksia.
- Opettele pitämään hyvää huolta tavarostasi, vaatteistasi, rahoistasi ja ajastasi.
- Pidä huolta nukkumisesta. Jos sinulla on vaikeuksia nukahtamisessa tai heräämisessä, kysy muilta ideoita. Omaksu sellainen nukkumaanmeno- ja heräämisrutiini, jota voisit noudattaa lähetyssaarnaajana.

Taito olla myönteinen

- Kehitä huumorintajuasi. Naura itsellesi, älä muille. Älä suhtaudu kaikkeen niin vakavasti, että stressaannut.
- Pyydä kotiin palanneita lähetyssaarnaajia kertomaan sinulle, mikä heistä oli vaikeaa ja kuinka he selviytyivät siitä. Poimi ideoita, joita voit käyttää.
- Laadi luettelo pyhien kirjoitusten kohdista ja kirkon lauluista, jotka kohottavat sinua ja täyttävät sinut uskolla.
- Torju mieleesi tulevat kielteiset ajatukset myönteisillä. Jos ajatukset ovat sarkastisia, vähätteleviä, hävettäviä, vihaisia, julmia tai jos ne saavat sinut tuntemaan toivottomuutta tai avuttomuutta, ne eivät ole Herralta. Hänen äänensä on aina täynnä toivoa, kannustava ja myötätuntoinen, varsinkin kun olet pyrkimässä parempaan.

Hyvinvoinnin hengelliset taidot

- Rukoile todella. Kutsu taivaallinen Isä istumaan viereesi ja puhu Hänelle avoimesti ongelmistasi, toiveistasi ja kiitollisuudestasi. Kokeile sitä, että rukoilet ääneen, rukoilet kynän ja paperin kanssa voidaksesi kirjoittaa muistiin vaikutelmia tai että rukoilet ainoastaan antaaksesi kiitosta.
- Tutki pyhiä kirjoituksia. Etsi ja odota löytäväsi vastauksia huolenaiheisiisi.
- Ole lähetyssaarnaaja nyt. Lähde palvelemaan kokoaikaisien lähetyssaarnaajien kanssa, anna evankeliumin nousta esiin päivittäisissä keskusteluissa ystäväiesi kanssa ja lausu kirkossa vilpiton todistuksesi. Innostut lähetystyöstä enemmän, kun teet sitä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

KAHDENLAISIA IHMISIÄ, JOILLA ON USEIN VAIKEUKSIA

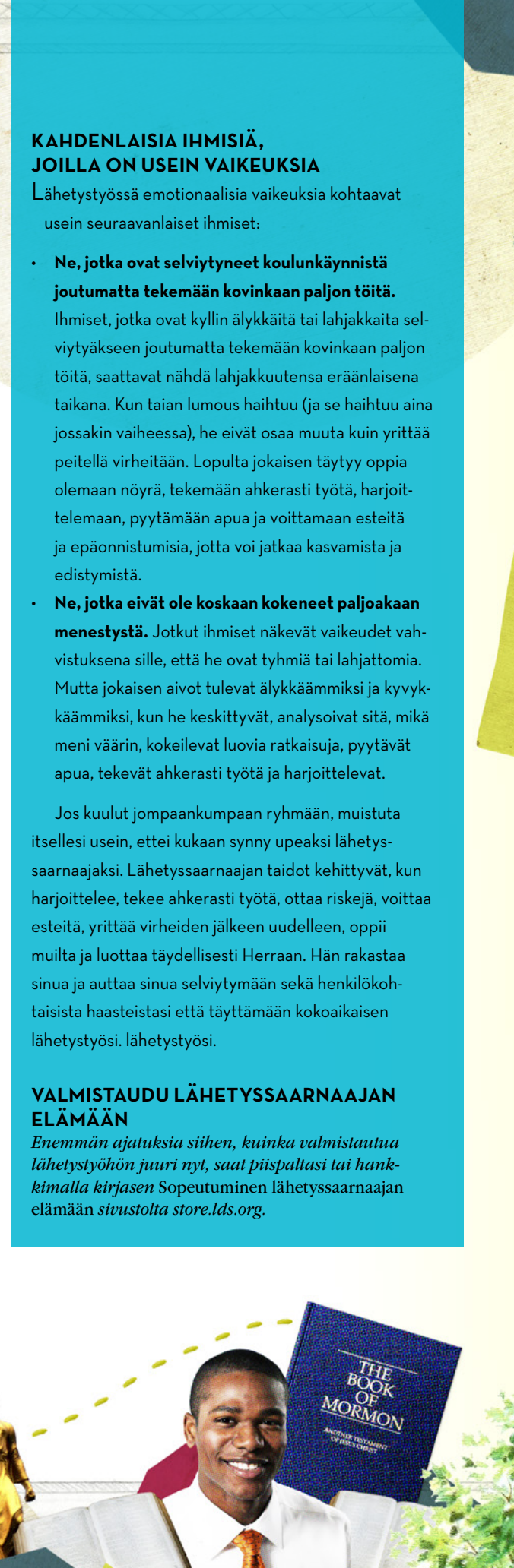
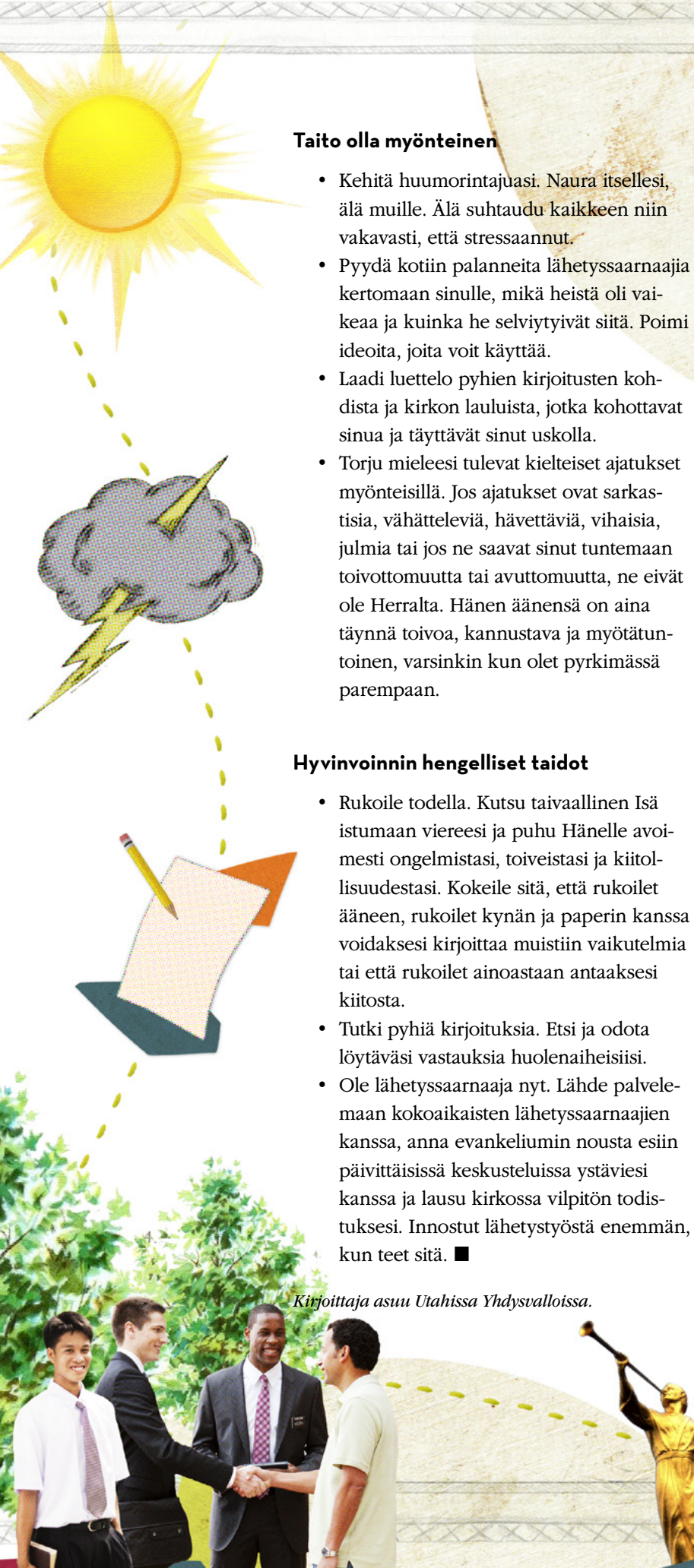
Lähetystyössä emotionaalisia vaikeuksia kohtaavat usein seuraavanlaiset ihmiset:

- **Ne, jotka ovat selviytyneet koulunkäynnistä joutumatta tekemään kovinkaan paljon töitä.** Ihmiset, jotka ovat kyllin älykkäitä tai lahjakkaita selviytyäkseen joutumatta tekemään kovinkaan paljon töitä, saattavat nähdä lahjakkuutensa eräänlaisena taikana. Kun taian lumous haihtuu (ja se haihtuu aina jossakin vaiheessa), he eivät osaa muuta kuin yrittää peitellä virheitään. Lopulta jokaisen täytyy oppia olemaan nöyrä, tekemään ahkerasti työtä, harjoittelemaan, pyytämään apua ja voittamaan esteitä ja epäonnistumisia, jotta voi jatkaa kasvamista ja edistymistä.
- **Ne, jotka eivät ole koskaan kokeneet paljoakaan menestystä.** Jotkut ihmiset näkevät vaikeudet vahvistuksena sille, että he ovat tyhmiä tai lahjattomia. Mutta jokaisen aivot tulevat älykkäämmiksi ja kyvykkäämmiksi, kun he keskittyvät, analysoivat sitä, mikä meni väärin, kokeilevat luovia ratkaisuja, pyytävät apua, tekevät ahkerasti työtä ja harjoittelevat.

Jos kuulut jompaankumpaan ryhmään, muistuta itsellesi usein, ettei kukaan synny upeaksi lähetyssaarnaajaksi. Lähetyssaarnaajan taidot kehittyvät, kun harjoittelee, tekee ahkerasti työtä, ottaa riskejä, voittaa esteitä, yrittää virheiden jälkeen uudelleen, oppii muilta ja luottaa täydellisesti Herraan. Hän rakastaa sinua ja auttaa sinua selviytymään sekä henkilökohtaisista haasteistasi että täyttämään kokoaikaisen lähetystyösi. lähetystyösi.

VALMISTAUDU LÄHETYSSAARNAAJAN ELÄMÄÄN

Enemmän ajatuksia siihen, kuinka valmistautua lähetystyöhön juuri nyt, saat piispaltasi tai hankkimalla kirjasen Sopeutuminen lähetyssaarnaajan elämään sivustolta store.lds.org.

MEIDÄN PALSTAMME

Oletko kokenut Mormonin kirjan voimaa omassa elämässäsi? Pane se koetteille, kuten nämä lähetyssaarnaajat tekivät!

LÖYSIN PUUTTUVAN PALAN

Kun olin lukiossa, loukkaannuin eräästä kirkon opista. Se johti lopulta siihen, että minusta tuli vähemmän aktiivinen. Kävin erään toisen kirkon toiminnoissa, mutta iloni ei ollut täysi. Oli aivan kuin jotakin olisi puuttunut.

Kesti jonkin aikaa, ennen kuin keksin, mitä puuttui, mutta eräänä päivänä rukouksen jälkeen avasin silmäni ja näin pöydälläni Mormonin kirjan. Olin aikeissa käydä nukkumaan, kun mieleeni tuli ajatus: ”Minä synnyin mormonikirkkoon. Miksi en ole vielääkään saanut luettua Mormonin kirjaa loppuun?” Niinpä päätin sinä päivänä, että lukisin Mormonin kirjan loppuun.

Monen vuoden tutkimisen jälkeen löysin viimein sen palan, joka puuttui siitä onnellisuudesta. ■

Vanhin Jayme Promise, Quezon Cityn lähetyskenttä, Filippiinit

KUN IHMISET AVAAVAT KIRJAN

Lähetystyössäni olen nähnyt, kuinka ihmiset, jotka juovat, tupakoivat ja käyttävät huumeita, avaavat Mormonin kirjan ja muuttavat tapojaan ja tulevat takaisin perheensä luo ja kirkkoon. Olen nähnyt, kuinka tuhlaajapojat palaavat kotiin ja palvelevat lähetystyössä sen jälkeen kun he ovat avanneet tämän kirjan.

Olen nähnyt, kuinka rikkinaiset perheet lukevat yhdessä Mormonin kirjaa ja menevät sen jälkeen tempeliin sinetöitäviksi. Olen nähnyt, että kun ihmiset, jotka ovat aivan epätoivoisia eivätkä tiedä mitä tehdä, avaavat tämän kirjan, kaikki alkaa järjestyä.

Aina kun avaan Mormonin kirjan ja käytän jotakin jaetta jonkun avuksi, ihmeitä tapahtuu. Niihin sivuihin

kätkeytyy Jumalan voima, joka vain odottaa, kenen elämää muuttaa, millaisen ihmeen tuoda ilmi. Voin luvata, että ihmeitä tapahtuu joka kerta, kun avaat Mormonin kirjan. Ne eivät ole aina sellaisia, mitä haluamme niiden olevan, tai ne eivät tapahdu silloin, kun haluaisimme niiden tapahtuvan, mutta niitä tapahtuu. ■

Vanhin Benjamin Baradi, Bacolodin lähetyskenttä, Filippiinit

LÄHETYSKENTÄLTÄ

VALOKUUVUUTUS DAVID STOKER

ANOVA SIELU

Mies ei näyttänyt miellyttävältä juttuseuralta. Osa minusta pelkäsi, mutta osa minusta halusi todella puhua hänen kanssaan.

Stephen Dugdale

Minulla oli tilaisuus palvella lähetyssaarnaajana Cataniassa Italiassa. Yhdessä vaiheessa meillä oli työssä erittäin vaikeaa. Koko viikon suurin piirtein kaikki oli mennyt pieleen, ja jokainen päivä oli koetellut sitä, säilyttäisimmekö me hyvän mielen vai emme, hymyilisimmekö ja yrittäisimmekö tehdä parhaamme edelleenkin.

Eräänä iltana olimme päättäneet muuttaa asioiden kulkua. Kuljimme ja puhuimme ihmisille asuntomme lähellä olevassa puistossa, ja näimme erään miehen istuvan penkillä pää painuksissa ja savuke suussa. Hän oli pukeutunut mustiin vaatteisiin päästä varpasiin, ja hän oli vetänyt ison toppatakkinsa hupun pänsä yli. Mies ei näyttänyt kovinkaan miellyttävältä juttuseuralta. Katsoin häntä, toverini katsoi häntä, katsoimme toisiamme ja taas häntä.

Vanhin Farley kysyi minulta: ”Olemmeko me jutelleet hänen kanssaan aiemmin?”

”Luulen, että olemme, koska minusta tuntuu, että tunnen hänet”, vastasin.

”Niin minustakin”, vanhin Farley sanoi.

Niinpä lähdimme kävelemään häntä kohti. Osa minusta pelkäsi, koska hän ei ollut aivan sellainen henkilö, jolle yleensä puhuisin, mutta osa minusta halusi todella puhua hänen kanssaan.

”Hyvää iltaa, mitä kuuluu?” kysyimme.

Hän katsoi ylös meihin synkeillä silmillään aivan kuin sanoen: ”Kuka häiritsee untani?!” Sitten hyvin lempeästi hän sanoi: ”Iltaa.” Esittelimme itsemme lähetyssaarnaajiksi, ja hän kertoi meille nopeasti, että hän oli ateisti eikä uskonut mihinkään. Me kysyimme syytä siihen, mikä luullakseni yllätti hänet.

”No, koska menetin äitini, isäni, siskoni ja siskontyttäreni kaikki saman kuukauden aikana, ja olen elänyt sen vuoksi kauhean yksinäistä elämää. Minun kohdallani uskonto on vain pahentanut asioita.”

Kysyimme häneltä, tiesikö hän, missä hänen rakkaansa ovat.

”Catanian hautausmaalla, missä he ovat olleet jo pitkään”, hän vastasi.

Selitimme hänelle henkimaailmaa ja ylösnousemista. Kerroimme hänelle, että juuri tällä hetkellä meissä jokaisessa on henki ja ruumis ja että kuolema on pelkästään hengen ja ruumiin tilapäinen ero. Kerroimme hänelle, että hänen perheensä jäsenet olivat vain odottamassa häntä, kunnes heidät voitaisiin kaikki jälleen yhdistää ruumiiseensa ja he voisivat elää yhdessä iankaikkisesti.

Hän katsoi meitä hämmentyneenä ja sanoi: ”En ymmärtänyt tuosta mitään. Voisitteko toistaa kaiken?”

Niinpä toistimme kaiken. Sitten hän kohotti hämmentyneenä kulmakarvaansa ja kysyi: ”Hetkinen, minussako on henki ja ruumis? Ja perheenikö on vain odottamassa minua ja oppimassa tällä hetkellä?”

Luimme hänelle useita jakeita luvusta Alma 40 ja muista luvuista, ja hän katsoi meitä ja kysyi: ”Miksen minä sitten ole kuullut tätä koskaan aikaisemmin?”

En usko, että olin koskaan elämäni aikana tavannut nöyrympää ihmistä. Tämä mies oli ollut hyvin pitkään hyvin eksyksissä, hyvin hämmennyksissä, hyvin yksin. Hän kuunteli kaiken, mitä sanoimme, ja kertoi meille, että hän ymmärsi siitä hyvin vähän, koska kaikki oli sellaista, mitä hän ei ollut kuullut koskaan aiemmin, mutta hän piti kaikesta.

Opetimme hänelle, kuinka voimme saada vastauksia rukouksen kautta. Hän ei ollut rukoillut yli 30 vuoteen, ja viimeksi kyse oli ollut ulkoa toistetusta rukouksesta kirkossa, kun hän oli lapsi. Kun olimme puhuneet Hengen antamista vastauksista, hän kysyi, miltä Henki tuntuu. Koska jokainen voi tuntea sen eri tavalla, kerroimme kumpikin, miltä se meistä tuntuu. Kerroin hänelle, että minusta se tuntuu siltä kuin saisi halauksen äidiltä sen jälkeen kun ei ole tavannut häntä pitkään aikaan. Tunsin innoitusta luvata hänelle, että hän voisi tuntea ja myös tuntisi sen saman tunteen – aivan kuin hän saisi halauksen äidiltään, joka oli puuttunut hänen elämästään hyvin pitkän aikaa.

Kysyimme häneltä, voisimmeko rukoilla hänen kanssaan. Hän oli todella hämmennynt ja kysyi: ”Nytkö? Täällä puistossa?”

”Me voimme rukoilla milloin tahansa, missä tahansa haluamme”, sanoin hänelle. ”Jumala haluaa kuulla meitä, ja Hän on erityisen innokas kuulemaan sinua, koska Hän ei ole kuullut sinusta pitkään aikaan.”

KUULUMME JUMALAN PERHEESEEN

”Kaikki [ihmiset] ovat Jumalan lapsia, sinun veljäsi ja sisariasi. Jumala rakastaa heitä aivan kuten Hän rakastaa sinua. Monet näistä ihmisistä etsivät elämän tarkoitusta. He kantavat huolta perheestään. He tarvitsevat sitä yhteenkuuluvuuden tunnetta, joka tulee tiedosta, että he ovat Jumalan lapsia, Hänen iankaikkisen perheensä jäseniä.”

Saarnatkaa minun evankeliumiani - lähetystyöpalvelun opas, 2005, s. 1.

Hän ei ollut koskaan kuullut rukousta, joka ei olisi ulkoa opittu rukous jollekin pyhimykselle, joten hän oli hyvin innokas näkemään, kuinka se toimisi. Painoimme päämme, ja toverini piti rukouksen uuden ystävämmme Alfion puolesta ja pyysi hänelle siunauksia, apua ja lohtua. Hän pyysi, että Alfio tuntisi vastauksena, että hänen perheellään oli kaikki hyvin ja että Jumala todella on olemassa. Päätimme rukouksemme, ja Alfio katsoi meitä silmät pyöreinä.

”Minun on pakko kertoa teille jotakin”, hän sanoi. ”Minulla ei ole tapana valehdella, varsinkaan mistään tällaisesta. Minusta tuntuu, että sain juuri lujan halauksen äidiltäni. En ole saanut halausta keneltäkään hyvin pitkään aikaan. Se tuntui todella hyvältä. Haluan tietää, kuinka voin tuntea sen uudelleen, koska haluan lisää tuollaisia halauksia.”

”Aina siitä rukouksesta lähtien olen kävellyt pää pystyssä, ja katselen kaikkea. Tämä maailma on kaunis.”

Seuraavana päivänä tapasimme uudelleen. Alfio istuutui viereemme samalle penkille ja sanoi: ”Vanhimmat, koko elämäni olen kävellyt huppu pääni yli vedettynä ja pää painuksissa maata tuijottaen. En ole koskaan, koskaan kävellyt pää pystyssä. Aina siitä rukouksesta lähtien olen kävellyt pää pystyssä, ja katselen kaikkea. Tämä maailma on kaunis.”

Lienee tarpeetonta sanoa, että jatkoimme työskentelyä Alfion kanssa, jotta hän pääsi kokemaan lisää halauksia, lisää valoa ja lisää katseen kohottamista omassa elämässään. Se penkillä istuva pelottava mies, joka näytti siltä, että hän suuttuisi meille, olikin itse asiassa anova sielu, joka pyysi saada tuntea jälleen taivaallisen Isän rakkautta. ■

Kirjoittaja asuu Missouriissa Yhdysvalloissa.

Vanhin
David A. Bednar

kahdentoista apostolin
koorumista

KUINKA AUTTAA LÄHETYSSAARNAAJIA

Me rukoilemme asianmukaisesti eri puolilla maailmaa olevien kokoikäisten lähetyssaarnaajien turvallisuuden ja menestyksen puolesta. Ja tavanomainen piirre monissa rukouksissamme on pyyntö, että lähetyssaarnaajia johdatettaisiin sellaisten henkilöiden ja perheiden luokse, jotka on valmistettu vastaanottamaan palautuksen sanoma. Mutta viime kädessä ihmisten löytäminen lähetyssaarnaajien opetettaviksi on minun tehtäväni ja teidän tehtävänne. Lähetyssaarnaajat ovat kokoikäisiä opettajia, te ja minä olemme kokoikäisiä etsijöitä. Eikä teidän ja minun elinikäisinä lähetyssaarnaajina pidä rukoilla, että kokoikäiset lähetyssaarnaajat tekevät meidän työämme!

Jos te ja minä todella rukoilisimme ja pyytäisimme uskossa kuten Joseph Smith – jos me rukoilisimme aikoen toimia eikä pelkästään ilmaista halumme – silloin evankeliumin julistamisen työ vierisi eteenpäin hämmästyttävällä tavalla. Sellaiseen uskon rukoukseen saattaisi sisältyä joitakin seuraavista tekijöistä:

- Kiitämme taivaallista Isää Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin opeista ja toimituksista, jotka tuovat elämäämme toivoa ja onnea.
- Pyydämme rohkeutta ja uskallusta voidaksemme avata suumme ja kertoa evankeliumista sukulaisillemme ja ystävillemme.
- Rukoilemme taivaallista Isää auttamaan meitä löytämään henkilöitä ja perheitä, jotka suhtautuvat myönteisesti kutsuumme kuunnella lähetyssaarnaajien opetusta kodissamme.
- Lupaamme tehdä oman osamme tänään ja tällä viikolla – ja pyydämme apua ahdistuksen, pelon ja epäröinnin voittamiseksi.
- Tavoittelemme erottamisen lahjaa – näkeviä silmiä ja kuulevia korvia, kun lähetystyötilaisuuksia ilmaantuu.
- Rukoilemme hartaasti saadaksemme voimaa toimia siten kuin tiedämme, että meidän pitäisi.

Sellaisessa rukouksessa ilmaistaisiin kiitollisuutta ja siinä saatettaisiin pyytää

muita siunauksia, ja se lopetettaisiin Vapahtajan nimessä. Ja sitten tuon rukouksen pyhittämä työ jatkuisi ja voimistuisi.

Tätä samaa pyhän yhteydenpidon ja pyhittävän työn mallia voidaan soveltaa rukouksiimme köyhien ja tarvitsevien, sairaiden ja ahdistettujen hyväksi, vaikeuksissa olevien perheenjäsenten, sukulaisten ja ystävien hyväksi sekä niiden hyväksi, jotka eivät osallistu kirkon kokouksiin.

Todistan siitä, että rukouksesta tulee merkityksellinen, kun me pyydämme uskossa ja toimimme. Kehotan meitä jokaista rukoilemaan uskossa meille annetusta jumalallisuudesta käskystä julistaa evankeliumia. Kun teemme niin, lupaan, että ovia avautuu ja meitä siunataan kyvyllä huomata eteemme tulevat tilanteet ja toimia niissä. ■

Huhtikuun 2008 yleiskonferenssipuheesta.

”Vanhempani kiroilevat, kuuntelevat kovaäänistä musiikkia ja katsovat sopimattomia televisio-ohjelmia. Mitä voin tehdä tunteakseni kotona Hengen läsnäolon, etenkin sunnuntaisin?”

Kun sinut kastettiin, otit vastaan Pyhän Hengen lahjan. Tämä tarkoittaa sitä, että riippumatta olosuhteistasi sinulla voi olla Hengen kumppanuus, jos pidät itsesi kelvollisena ja teet hyviä henkilökohtaisia valintoja.

Kun joka viikko nautit sakramentin, sinua muistutetaan taivaalliselle Isälle antamistasi lupauksista ottaa päällesi Hänen Poikansa nimi ja muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä, jotta Hänen Henkensä olisi aina sinun kanssasi (ks. OL 20:77). Kun pidät antamasi lupaukset, pysyt kelvollisena Hengen kumppanuudelle.

Sakramenttikokoukseen ja muihin kirkon kokouksiin osallistuminen ei ole ainoa tapa keskittyä sunnuntaina liittojen pitämiseen. Riippumatta kotioloistasi voit osoittaa taivaalliselle Isälle sitoumuksesi antamiisi lupauksiin tutkimalla sukuasi, tutkimalla evankeliumia ja palvelemalla muita, varsinkin niitä, jotka ovat yksinäisiä tai sairaita. Se, että valitset tällaisia toimintoja, vaikka perheesi jäsenet eivät niin tekisikään, tuo sinulle iloa ja riemua. (Ks. Russell M. Nelson, ”Lepopäivä on ilon päivä”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 129–132.)

Ilmaise kantasi

Oivatpa vanhempasi kirkon jäseniä tai eivät, puhu heille siitä, miksi sinulle on tärkeää aina tuntea Hengen läsnäolo kodissanne, varsinkin sunnuntaisin. Sinun tilanteessasi voit valita rauhallisimman paikan kodista ja kutsua muita kirkon jäseniä luoksesi, niin yhdessä voitte luoda Hengelle otollisen ilmapiirin. Tiedän, että jos pyhität lepopäivän, Herra siunaa sinua suuresti.

Joskares C., 16, Santo Domingo, Dominikaaninen tasavalta

Keskity tekemään hyvää

Sunnuntait ovat aina vaikeita minulle kotona. Olen ainoa kirkon jäsen kodissamme, ja lepopäivänä vanhempani ja veljeni katselevat televisiota ja kuuntelevat omaa musiikkiaan. Haluan osoittaa rakkauteni taivaallista Isää kohtaan pyhittämällä lepopäivän. Voin mennä huoneeseeni ja lukea pyhiä kirjoituksia, kuunnella kirkon musiikkia ja mennä vierailuille ystäväni tai lähetyssaarnaajien kanssa. Olen hyvin kiitollinen siitä, että saan Herralta apua lepopäivän pyhittämiseen uutterasti, ja siitä voimasta, jota Hän aina antaa minulle.

Lais de Jesus M., 19, Sergipe, Brasilia

Käänny pyhien kirjoitusten puoleen

Puhu vanhemillesi siitä, mitä he tekevät, mutta elleivät he kuuntele, voit rukoilla johdatusta siihen, kuinka

voit tuntea Hengen läsnäoloa kotonasi. Jotta tunnen Hengen läsnäoloa kotonani, luen pyhiä kirjoituksia, ja se tuo välittömästi Hengen huoneeseen.

Blake E., 14, Utah, USA

Rukoile vanhempiesi puolesta

Sinä voit rukoilla vanhempiesi puolesta.

Kuten Mormon on kirjoittanut: ”Herra muistaa myös vanhurskaiden rukoukset, jotka hänelle on esitetty heidän puolestaan” (Morm. 5:21). Vanhempasi eivät ehkä heti lopeta, mutta Herra auttaa sinua.

Cole M., 17, Arizona, USA

Käytä kirkon apuvälineitä

Jos sinulla on älypuhelin tai tabletti, voit ladata Mormon Channel ja LDS Youth -sovellukset. Ne ovat täynnään ihania lauluja, videoita ja puheita, jotka voivat aina tuoda Hengen läsnäolon, kun kuuntelen tai katselen niitä! Se on yksinkertaista, mutta se todella auttaa minua tuntemaan Hengen silloinkin, kun olen melun keskellä. Se vaikuttaa ja tuo rauhaa koko taloon.

HunterEve V., 16, Texas, USA

Noudata Kristuksen esimerkkiä

On tärkeää, että koti on täynnä Hengen läsnäoloa, mutta sitäkin tärkeämpää on, että ihminen on täynnä Henkeä. Kristus oli täydellinen esimerkki

siitä, kuinka Henki oli Hänen kanssaan koko ajan. Se, että vain yrittää elää enemmän Kristuksen kaltaisella tavalla, olla ystävällinen muille ja nähdä maailman samalla tavoin kuin Hän sen näkisi, on luultavasti paras tapa tuoda Henki mukanasi kaikkialle, missä oletkin.

Isabel W., 16, Oregon, USA

Ehdota perheen toimintoja

Voisit sunnuntaisin ehdottaa toimintoja, joita voisitte tehdä yhdessä perheenä. Ehdota jotakin, mitä perhe voi tehdä yhdessä ja missä niitä sopimattomia asioita ei tapahtuisi. Jos teette jotakin yhdessä perheenä, se tuo teitä tiiviimmin yhteen. Ja se antaa perheellesi toisenlaisen käsityksen siitä, mitä voitte tehdä sunnuntaisin. Ehkä he seuraavana sunnuntaina sanovat: ”Hei, se, mitä me tehtiin viimeksi, oli hauskaa – tehdään sitä taas.”

Ryan B., 19, Idaho, USA

TOIMI HENGEN KEHOTUSTEN MUKAAN

”Tarjoan seuraavaa rohkaisua.

Teillä on ollut tilanteita, jolloin olette tunteneet Pyhän Hengen vaikutuksen. –

Te voitte kohdella noita innoituksen hetkiä kuin uskon siementä, jota Alma kuvaili (ks. Alma 32:28). Kylväkää jokainen niistä. Voitte tehdä sen toimimalla tuntemanne kehotuksen mukaan. Arvokkainta innoitusta teille on tieto siitä, mitä Jumala haluaa teidän tekevän. –

Kun noudatatte Hengen vaikutelmia, niitä tulee useammin ja te pääsette yhä lähemmäksi jatkuvaa kumppanuutta. Voimanne valita oikein lisäänty.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ks. ”Pyhä Henki kumppaninanne”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 105.

UUSI KYSYMYS

”Paras ystäväni sanoo, ettei hän usko Jumalaan. Kuinka voin kertoa hänelle evankeliumista?”

Lähetä vastauksesi (ja halutessasi korkearesoluutiotoinen valokuvasi) 1. heinäkuuta 2016 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviestiisi tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

KUINKA OLLA

HYVÄ YSTÄVÄ

David Morales

Me kaikki haluamme tuntea kuuluvamme joukkoon. Tässä on vinkkejä siihen, mitä voit tehdä, jos sinä tai joku muu tunnette jääneenne ulkopuolelle.

KUINKA SAADA HYVIÄ YSTÄVIÄ

Tuntuu kurjalta jäädä ulkopuolelle, mutta allapäin oleminen tai kaunan kantaminen ei tee oloasi paremmaksi. Kokeile sen sijaan näitä:

- Osallistu kirkon toimintoihin. Ne ovat hyviä mahdollisuuksia ympäröidä itsesi ihmisillä, jotka kunnioittavat tasovaatimuksiasi.
- Opettele ja kehitä taitoja. Oppilasyhdistykseen, urheilujoukkueeseen tai kerhoon liittyminen on hyvä tapa tutustua ihmisiin, jotka ovat kiinnostuneita samoista asioista kuin sinä.
- Älä aina odota sitä, että muut pyytävät sinua ystäväkseen. Mene sinä tutustumaan heihin.
- Ole paras oma itsesi ja noudata tasovaatimuksiasi. Löydät ystäviä, jotka arvostavat sinua luonteesi ja säteilemäsi valon vuoksi.
- Vietä aikaa perheesi kanssa. Saatat huomata, että jotkut parhaista ystäivistäsi löytyvät omasta kodistasi.

Teini-ikäisenä aloin tutkia kirkkoa, mutta lakkasin käymästä sunnuntaikokouksissa, koska minusta tuntui, että monet nuoret sulki minut ulos joukostaan. Hieman myöhemmin yksi niistä nuorista kutsui minut erääseen kirkon toimintaan. Otin kutsun vastaan ja pidin toimintoista, koska niissä tehtiin sellaista, mistä nautin: näyteltiin, pelattiin koripalloa ja juostiin.

Kun jatkoin toimintoihin osallistumista, opin tuntemaan niitä nuoria ja käsitin, että monet heistä kävivät samaa koulua kuin minä. Ajantanaan ystäväystyyn nuoriin miehiin ja nuoriin naisiin, joilla oli samat mittapuut, joiden mukaan itse elän. Olen kiittollinen siitä, että joku kutsui minut erääseen kirkon toimintaan, ja olen kiittollinen siitä, että otin kutsun vastaan.

Onko sinusta koskaan tuntunut samalta kuin minusta: olet jäänyt ulkopuolelle tai et ole tuntenut kuuluvasi joukkoon? Tai oletko tuntenut jonkun, joka ei ole tuntenut itseään hyväksytyksi ja jolla ei ole ollut monia ystäviä? Olipa kyse koulusta, kirkosta tai jostakin muusta paikasta, useimmista ihmisistä on tuntunut siltä jossakin vaiheessa elämäänsä.

OLE HUOMAAVAINEN MUITA KOHTAAN

”Toivoisin, että pyrkiimme aina olemaan huomaavaisia ja ymmärtäväisiä lähipiirissämme olevien ajatuksia ja tunteita ja olosuhteita kohtaan. Älkäämme nöyryyttäkö tai väheksykö. Olkaamme sen sijaan myötätuntoisia ja kannustavia.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Rakkaus – evankeliumin ydin”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 93.

KUINKA OTTAA MUITA MUKAAN JOUKKOON

Joskus meistä saattaa tuntua vaikealta lähteä pois mukavuusalueeltamme ja olla ystäväisiä muille ihmisille, mutta kun muistamme, että me olemme kaikki Jumalan lapsia, me huomaamme, miten tärkeää on auttaa muita. Tässä on muutamia ideoita:

- Puhu uusille ihmisille koulussa ja kirkossa. Esittele heidät ystävillesi.
- Kutsu koulun tai kirkon toimintaan joku, joka tarvitsee ystävää.
- Kohtaa – ystävällisesti ja kärsivällisenä – ihmisiä, jotka saavat tahallaan muut tuntemaan itsensä ei-toivotuiksi.
- Istu jonkun yksin olevan viereen tai kutsu hänet istumaan sinun ja ystäväsi viereen.
- Rukoile taivaallista Isää, kun et tiedä, kuinka auttaa jotakuta. Hän tietää täydellisesti, mitä se henkilö tarvitsee ollakseen onnellinen, ja Hän voi auttaa sinua tarjoamaan sitä apua. ■

Kirjoittaja asuu Santa Cruzissa Boliviassa.

Puolustan totuutta

Aysia Tan, Utah, USA

HEI, MINÄ OLEN EVAN!

Asun Irlannissa ja pelaan mielelläni peliä, josta käytetään nimitystä hurling. Se on irlantilainen nurmipallopeli. Lempiaineeni koulussa on matematiikka. Minulle on siunauksena se, että olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen.

PUOLUSTAN TOTUUTTA KOULUSSA

Eräs uusi poika koulussa kiusasi siskojani. Menin väliin puolustamaan siskojani. Noudatan myös viisauden sanaa. Monet oppilaat koulussa juovat teetä ja kahvia. Kun joku tarjoaa minulle teetä, sanon: "Ei, kiitos."

EVANIN VINKIT TOTUUDEN PUOLUSTAMISEEN

Vaatii rohkeutta elää evankeliumin mukaan.

- Älä anna periksi.
- Kuuntele Pyhää Henkeä. Hän opastaa sinua.
- Muista, että kun autat muita ihmisiä pääsemään osallisiksi evankeliumista, heidän elämästään tulee onnellisempaa.

RUKOILIN KAVEREIDEN KANSSA

Käyn katolista koulua. Siskoni ja minä olemme ainoat oppilaat, jotka kuuluvat Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Kun iso-äitini oli sairas, kysyin opettajaltani, saisinko rukoilla hänen puolestaan. Kaikki luokassa panivat käsivartensa ristiin ja painoivat päänsä. Pidín rukouksen ääneen luokan edessä.

PARAS ISOVELI

Asetan tavoitteita siitä, että teen oikein. Autan vanhempiani pitämään huolta siskoistani. Kun siskojani pelottaa, leikin heidän kanssaan, kunnes he unohtavat pelkonsa. Kerran kun vanhempani olivat poissa, kerroin siskolleni tarinoita, kunnes hän nukahti.

LÄHETÄ MEILLE JALANJÄLKESI!

Millä tavoin sinä puolustat totuutta seuraamalla Jeesusta? Piirrä jalkasi ääriviivat ja lähetä meille kertomuksesi ja valokuvasi sekä lupa vanhemmiltasi. Lähetä se sivustolla liahona.lds.org (nap-sauta kohtaa "Submit an Article") tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

OLE ESIMERKKI

Koulukaverini näkevät, että olen onnellinen. Olen hyvänä esimerkkinä, kun en kiroile enkä käytä turhaan Herran nimeä. Voin olla esimerkkinä myös omassa perheessäni.

Jordanin opiskeluystävä

Kirstin Ide

Perustuu tositapahtumaan

”Niin hengen hyvän saan; se auttaa tuntemaan, että kirjoitukset totta on” (*”Tutki ja rukoile”*, Lasten laulukirja, s. 66).

Jordan ei ollut nähnyt Kirsi-siskoaan yli vuoteen – se tuntui ikuisuudelta! Pian Kirsi tulisi lähetystyöstä kotiin mennäkseen leikkaukseen. Jordan oli surullinen siitä, että Kirsi oli kipeä, mutta hän oli onnellinen siitä, että he olisivat pian yhdessä.

Kun hän tuli seuraavana päivänä koulusta kotiin, Kirsi istui sohvalla. Jordan juoksi halaamaan häntä.

”Hei, Jordan! Olen kaivannut sinua!” Kirsi sanoi.

Jordan hymyili. ”Minäkin olen kaivannut sinua! Kurjaa, että olet kipeä.”

”Kiitos, kaveri”, Kirsi sanoi. Hänellä oli sylissään Mormonin kirja.

”Voinko lukea sinun kanssasi?” Jordan kysyi.

”Mitäpä jos menisit hakemaan

oman Mormonin kirjasi, niin voimme aloittaa alusta yhdessä?”

Jordan juoksi huoneeseensa hakemaan oman kirjansa. ”Tässä!” hän huusi juostessaan takaisin. Hän sän-täsi Kirsin viereen.

He avasivat kirjan nimisivun kohdalta. ”Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta”, Jordan luki. He lukivat vuorotellen.

”Lähetystyössä opiskelin pyhiä kirjoituksia toverini kanssa joka päivä”, Kirsi sanoi. ”Olisitko sinä minun opiskeluystäväni, kunnes

Jordan kaipasi sitä, että saisi olla Kirsin opiskeluystävä. Mutta sitten hän sai hienon ajatuksen!

minun on aika jälleen palata lähetystyöhöni?” Kirsi kysyi.

”Joo!” Jordan sanoi.

Muutaman päivän kuluttua Kir-sille tehtiin leikkaus. Hän palasi sairaalasta muutamaksi viikoksi kotiin lepäämään ja toipumaan. Hän ja Jordan opiskelivat Mormonin kirjaa yhdessä joka päivä.

Ennen kuin Kirsi palasi lähetystyöhönsä, hän sanoi: ”Jordan, haluan antaa sinulle haasteen lukea Mormonin kirja loppuun, ennen kuin menet kasteelle!”

Jordan mietti asiaa. Hänen kahdeksanvuotispäivänsä olisi vain muutaman kuukauden päässä. Hänellä olisi paljon luettavaa. Hän halusi kuitenkin tehdä sen. ”Selvä”, Jordan vastasi.

”Kun luet, voitko rukoilla ja kysyä, onko se totta?” Kirsi kysyi. ”Moroni lupasi, että jos teemme sen, niin

saisi olla Kirsin opiskeluystävä. Mutta sitten hän sai hienon ajatuksen!

Seuraavana päivänä koulussa hän käveli parhaan kaverinsa Jaken pulpetin luo.

”Minä aion lukea koko Mormonin kirjan ennen kuin menen kasteelle”, Jordan sanoi. ”Koska olemme kumpikin menossa kasteelle samana päivänä, haluaisitko sinäkin lukea?”

”Joo”, Jake sanoi. ”En ole koskaan aikaisemmin lukenut koko Mormonin kirjaa.”

Joka päivä koulussa he esittivät toisilleen saman kysymyksen.

”Kuinka pitkällä sinä olet?”

”Jaakobin kirjan lopussa. Kuinka pitkällä sinä olet?”

Pyhä Henki kertoo meille, onko se totta.”

”Selvä”, Jordan vastasi.

Siinä vaiheessa kun Kirsi palasi lähetystyöhönsä, he olivat päässeet yhdessä Toiseen Nefin kirjaan.

Jordanilla oli todella ikävä Kirsia. Hän kaipasi varsinkin sitä, että

Pian heidän ei tarvinnut enää edes esittää sitä kysymystä. He vain katsoivat toisiaan ja tiesivät kysymyksen.

”Luulen, että saamme kirjan luetua juuri ennen meidän kastetilaisuuttamme”, Jordan sanoi.

Viimein koitti heidän kaste-päivänsä.

”Minä sain kirjan loppuun eilisiltana”, Jordan kuiskasi.

”Niin minäkin!” Jake sanoi. ”Ja minä rukoilin tietoa siitä, onko se totta, ja minusta tuntui todella lämpimältä ja onnelliselta.”

Jordan hymyili. ”Samoin. Tunsin oloni todella onnelliseksi, kun rukoulin.” Hän oli hyvin kiitollinen Kirsin antamasta haasteesta. Nyt hän kasvatti aivan omaa todistustaan. ■

Kirjoittaja asuu Virginiassa Yhdysvalloissa.

Jumalan taisteluvarustus

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että meidän tulee pukea yllemme Jumalan taisteluvarustus (ks. Ef. 6:11–18 ja OL 27:15–18). Kun tutkimme pyhiä kirjoituksia ja rukoilemme, on aivan kuin pukisimme yllemme taisteluvarustuksen, joka auttaa pitämään meidät turvassa.

PELASTUKSEN KYPÄRÄ
Kypärä suojaa päätä.
Me pidämme mielemme turvassa, kun seuraamme Jeesusta ja teemme, mitä Hän haluaa meidän tekevän.

USKON KILPI

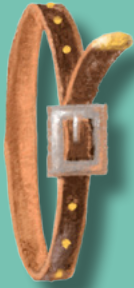
Usko Jeesukseen Kristukseen on kuin suojakilpi. Kun uskomme Jeesukseen ja pyrimme olemaan Hänen kaltaisiaan, me voimme tehdä hyviä valintoja silloinkin kun tilanteet ovat vaikeita.

VANHURSKAUDEN RINTAHAARNISKA

Haarniska suojelee sydäntä. Kun me rakastamme Jumalaa koko sydämestämme, me pyrimme pitämään Hänen käskynsä. Meitä siunataan, kun valitsemme oikein.

TOTUUDEN VYÖ

Vyö auttaa sotilaa ruumiin suojaamisessa. Totuuden tunteminen suojelee meitä. Evankeliumi on totta, ja evankeliumin mukaan eläminen tekee meistä vahvoja.

RAUHAAN VALMISTAUTUMISEN JALKINEET

Kengät suojaavat jalkoja. Me pyrimme kulkemaan Jeesuksen Kristuksen jalanjäljissä, jotta voimme jonakin päivänä asua Hänen luonaan.

HENGEN MIEKKA

Miekka auttaa taistelemaan väärää vastaan. Henki auttaa meitä, kun kohtaamme pahoja tai vaikeita asioita. Hengen kuunteleminen auttaa meitä pysymään turvassa.

Mitä voit tehdä joka päivä pitääksesi henkesi turvassa ja onnellisena?

**Vanhin
Neil L. Andersen**
kahdentoista
apostolin koorumista

Mitä lupauksia me annamme kasteessa?

Me otamme
Jeesuksen Kristuksen
nimen päällemme ja
meistä tulee Hänen
kirkkonsa jäseniä.

Kun me sen jälkeen joka
viikko nautimme sakramen-
tin, me lupaamme muistaa
Jeesuksen. Me lupaamme
pitää Hänen käskynsä.

Me uskomme Häneen.
Me palvelemme Häntä.
Me seuraamme Häntä.

Puheesta "Tulkoon Sinun valtakuntasi", Liahona, toukokuu 2015, s. 119–123.

MEIDÄN SIVUMME

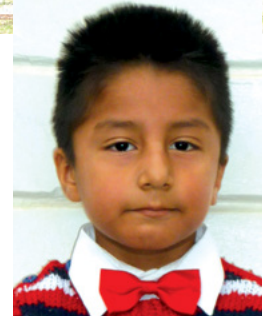
Kun minut kastettiin, minusta tuntui oikein hyvältä. Alussa minua vähän pelotti, mutta kun astuin veteen, pelkoni hävisi. Kastealtaassa minulla oli hyvin turvallinen olo. Olen hyvin onnellinen, että päätin mennä kasteelle. Tiedän, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on tosi ja että Jumala elää.

Neyliana V., 8, Brasilia

Perheeni ja minä menimme temppeleihin, ja tiedän, että temppelellä on todella Jeesuksen Kristuksen huone.

Helam A., 5, Peru

Isä ja äiti kertovat meille temppeleistä. He näyttävät meille kuvaa temppeleistä ja todistavat sen iankaikkisista siunauksista.

Tresor I., 7, Kongo

Luominen

Vanhurskaudessa taivaallinen Isä loi tämän eloisan maailman.

Hän toi pimeyteen valon ja loi ilman, valtameret ja maat, kaikkea runsaasti ja vaihtelevat vuodenaajat lisäämään jännitystä.

Sitten luotiin aurinko, kuu ja tähdet sekä eläimet meidän seuraksemme.

Sitten luotiin ihminen hallitsemaan tätä maapalloa.

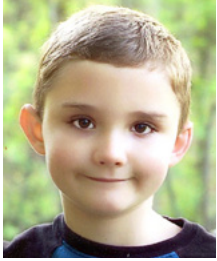
Nyt taivaallinen Isä saattoi levätä.

Pyhäpäivänä me opimme monia näistä totuuksista.

C. Ling-yao, 10, Taiwan

Abis oli lähetyssaarnaaja

Isä oli opettanut Abisia uskomaan Jeesukseen Kristukseen. Hänen kaupungissaan kovinkaan monet ihmiset eivät uskoneet Jeesukseen. Kun Ammon tuli Abisin kansan luo ja opetti kuningas Lamonia, Abis tiesi, että taivaallinen Isä halusi hänen kertovan kansalle evankeliumista. Vihdoin hän pystyi kertomaan kaikille Jeesuksesta.

Kerran perheemme laati lähetyssuunnitelman. Päätimme, mitä kukin meistä tekisi. Minä päätin antaa kakkosluokan opettajalleni Mormonin kirjan. Kun annoin sen hänelle, hän sanoi: "Kiitos, Adam. Minä pidän lukemisesta." Olen todella iloinen, että saimme laatia perheen lähetyssuunnitelman.

Adam W., 8, Utah, USA

"Abis ja kuningatar", Marley D., 6, Washington, USA

Leikkaa, taita ja säilytä tämä haastekortti!

ABIS

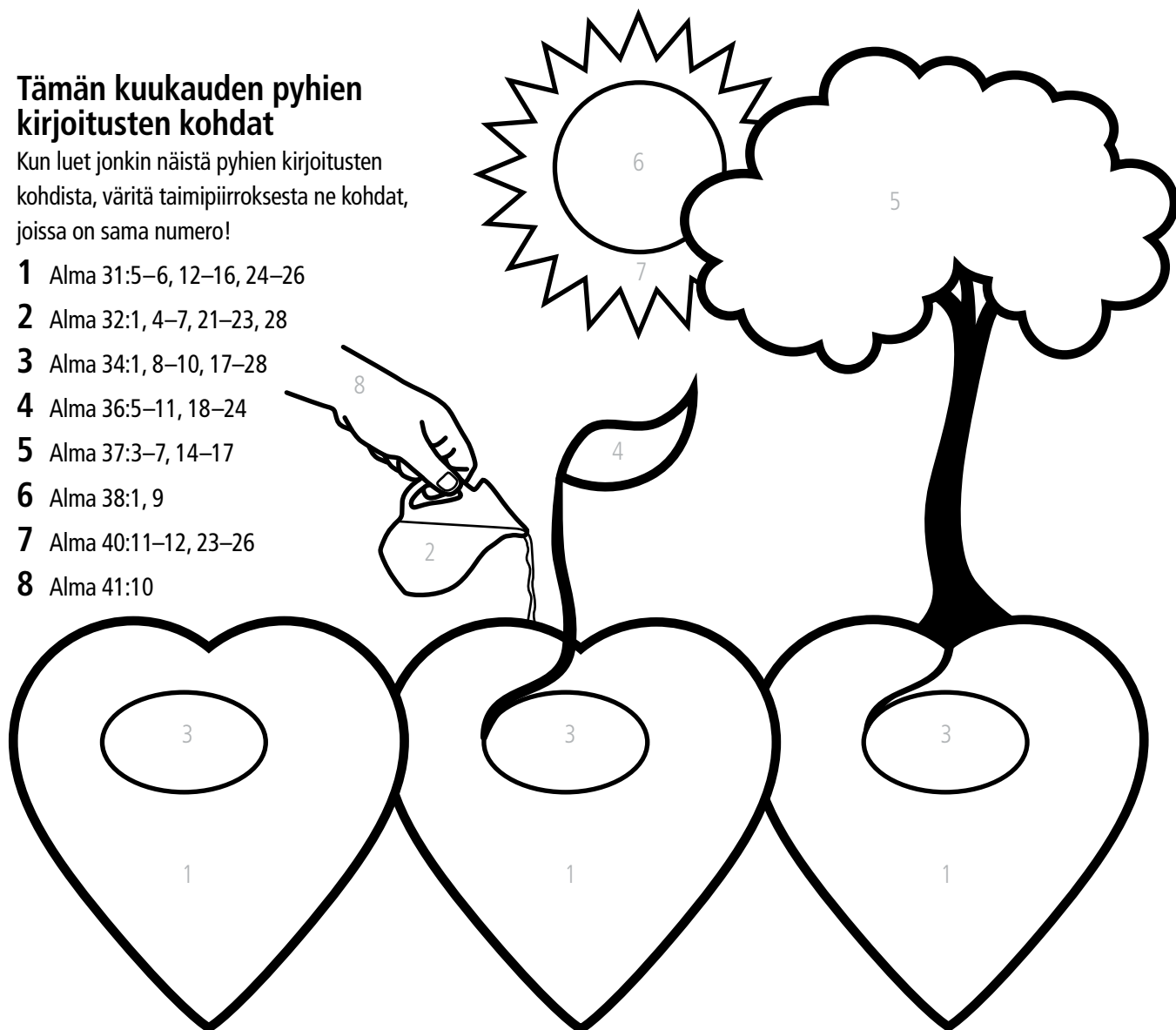
Minä voin olla lähetyssaarnaaja!

- Opettele ulkoa Alma 19:36.
- Kutsu joku ystävä Alkeisyhdistykseen kuulemaan evankeliumista.
- Auta todistustasi kasvamaan lausumalla se jollekulle!
- Haastan itseni tekemään seuraavaa:

Tämän kuukauden pyhien kirjoitusten kohdat

Kun luet jonkin näistä pyhien kirjoitusten kohdista, väritä taimipiirroksista ne kohdat, joissa on sama numero!

- 1 Alma 31:5–6, 12–16, 24–26
- 2 Alma 32:1, 4–7, 21–23, 28
- 3 Alma 34:1, 8–10, 17–28
- 4 Alma 36:5–11, 18–24
- 5 Alma 37:3–7, 14–17
- 6 Alma 38:1, 9
- 7 Alma 40:11–12, 23–26
- 8 Alma 41:10

Kasvata uskoa

Alma ja Amulek kertoivat monille ihmisille Jeesuksesta Kristuksesta. He muuttivat ihmisten elämää kylvämällä uskon siemenen. Alma ja muut olivat lähetyssaarnaajia ja saarnasivat Jumalan sanaa. Katso uusi lukuhaaste seuraavassa kuussa! ■

Alma opettaa rukoilemaan

Alma nuorempi meni muiden kanssa opettamaan soramilaisia. Soramilaiset uskoivat taivaalliseen Isään, mutta he eivät enää pitäneet Hänen käskyjään. He eivät uskoneet Jeesukseen.

Eivätkä he muistaneet, mikä on oikea tapa rukoilla.

Kerran viikossa soramilaiset rukoilivat vuorotellen. He kiipesivät korkealle korokkeelle. He kohottivat käsivartensa ylös. Sitten he kiittivät taivaallista Isää siitä, että he olivat erityisempiä ihmisiä kuin muut. Jokainen lausui täsmälleen saman rukouksen.

Soramilaiset rukoilivat vain silloin kun he olivat nousseet korkeelle. He eivät ajatelleet taivaallista Isää tai rukoilleet Häntä kotona tai missään muuallakaan.

Alma opetti ihmisille, että he voisivat rukoilla milloin tahansa. He voisivat rukoilla kotona, pelloilla tai erämaassa. Hän opetti, että he voisivat rukoilla mitä tahansa, niin taivaallinen Isä auttaisi heitä.

Me voimme rukoilla siten kuin Alma opetti. Me voimme rukoilla milloin ja missä tahansa. Me voimme rukoilla jopa hiljaa sydämässämme. Taivaallinen Isä kuulee meitä aina! ■

Osaan olla kunnioittava

**Presidentti
Spencer W. Kimball
(1895–1985)**

kirkon kahdestoista
presidentti

TODISTUKSEN LAUSUMISEN MITÄ, MIKSI JA KUINKA

*Todistukseenne vahvistuu joka kerta
kun lausutte sen.*

Jokainen sielu tässä maailmassa voi saada ilmoituksen, saman kuin Pietari [ks. Matt. 16:13–17]. Tuo ilmoitus on todistus, tieto siitä, että Kristus elää, että Jeesus Kristus on tämän maailman Lunastaja. Jokainen sielu voi saada tämän varmuuden, ja kun hän saa tämän todistuksen, se tulee Jumalalta eikä pelkästään tutkimisesta. Tutkiminen on tietenkin tärkeä asia, mutta tutkimiseen täytyy liittyä paljon rukoilemista ja anomista, ja sitten tämä ilmoitus tulee. – –

Todistuskokoukset kuuluvat seurakunnan parhaisiin kokouksiin koko kuukauden aikana, jos teillä on Henki. Jos pitkästytte todistuskokouksessa, se johtuu teistä eikä muista ihmisistä. Voitte nousta ylös todistamaan, ja se on teistä kuukauden paras kokous, mutta jos istutte siellä laskemassa kielioppivirheitä ja nauramassa miehelle, joka ei osaa puhua kovin hyvin, te pitkästytte ja samalla luiskahdatte suoraan pois valtakunnasta. – –

Ensimmäinen presidenttikunta ja kaksitoista apostolia pitävät joka kuukausi kaikkien johtavien auktoriteettien kanssa kokouksen temppelissä. He todistavat ja kertovat toisilleen, kuinka he rakastavat toisiaan aivan kuten teitä kaikkia. Miksi johtavat auktoriteetit tarvitsevat todistuskokousta? Samasta syystä kuin tekin tarvitsette todistuskokousta. Kuvittelekko voivanne olla kolme, kuusi, yhdeksän tai kaksitoista kuukautta lausumatta todistustanne ja pitää sen silti täysiarvoisena?

Muutamat hyvistä jäsenistämme kammaavat kuluneita sanoja niin paljon, että he yrittävät kiertää niitä ja jättää ne pois todistuksestaan ja joutuvat reunamille. Älkää milloinkaan olko huolissanne todistuksen

kuluneista sanoista. Kun kirkon presidentti lausuu todistuksensa, hän sanoo: ”Tiedän, että Joseph Smith oli Jumalan kutsuma, Jumalan edustaja. Tiedän, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika.” Huomaatteko, sama asia, jonka jokainen teistä sanoo. Se on todistus. – –

Todistus ei ole kehoitus; todistus ei ole saarna (kukaan teistä ei todista antaakseen muille kehotuksia); se ei ole matkakertomus. Teidän tulee lausua oma todistuksenne. On hämmästyttävää, mitä yhden, kahden tai neljän minuutin tai muun saamanne ajan pituisessa todistuksessa voi sanoa, jos rajoitutte todistukseen. Haluaisimme tietää, miltä teistä tuntuu. Rakastatteko todella tätä työtä? Oletteko onnellisia työssänne? Rakastatteko te Herraa? Oletteko iloisia siitä, että olette kirkon jäseniä?

– – Älkää istuko paastokokouksessanne pettäen itseänne sanomalla: ”En taida todistaa tänään. Se ei taitaisi olla oikein näitä muita jäseniä kohtaan, koska minulla on ollut niin monta mahdollisuutta.” Lausutte vain todistuksenne. Ja siihen riittää yksi minuutti.

Teillä on todistus! Se tarvitsee tietenkin vahvistamista ja kohottamista ja laajentamista, ja juuri sitä te teette. Todistukseenne vahvistuu joka kerta kun lausutte sen. ■

Artikkelista ”President Kimball Speaks Out on Testimony”, New Era, elokuu 1981, s. 4–7.

NÄKEMYKSIÄ

Kuinka voimme aistia sen rakkauden, joka taivaallisella Isällä on kaikkia lapsiaan kohtaan?

”Voidaksemme – – palvella muita tehokkaasti meidän täytyy nähdä heidät vanhemman silmin – taivaallisen Isän silmin. Vasta silloin voimme alkaa käsittää sielun todellisen arvon. Vasta silloin voimme aistia sen rakkauden, joka taivaallisella Isällä on kaikkia lapsiaan kohtaan. Vasta silloin voimme aistia Vapahtajan rakastavaa huolenpitoa heitä kohtaan. Me emme voi kokonaan täyttää liitonalaista velvoitettamme surra surevien kanssa ja lohduttaa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ellemmme näe heitä Jumalan silmin.”

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

Lepopäivän puolustajia

s.50

Meidän täytyi päättää, pyhittäisimmeko lepopäivän vai yrittäisimmeko voittaa vastustajamme ja saavuttaa valtakunnallisen rugby mestaruuden. Lopussa voitimme enemmän kuin olimme odottaneet.

NUORILLE

Mikä on LÄHETYS- SAARNAAJALLE VAIKEINTA

s.52

Lähetystyöhön valmistautuminen on muutakin kuin vain pyhien kirjoitusten tutkimista. Se merkitsee myös sitä, että oppii työskentelemään toverien kanssa, kohtaamaan torjumista ja tietää, ettei ole hyvä syödä jäätelöä aamupalaksi, lounaaksi ja päivälliseksi!

LAPSILLE

Jordanin opiskeluystävä

s.68

Jordanista oli mukavaa olla siskonsa opiskeluystävä muutaman päivän ajan. Mutta mitä hän tekisi, kun sisko palaisi lähetystyöhönsä?

